

Candace
Camp

Crinul înflorește după ploaie

EDITURA

MIRON

Bestseller

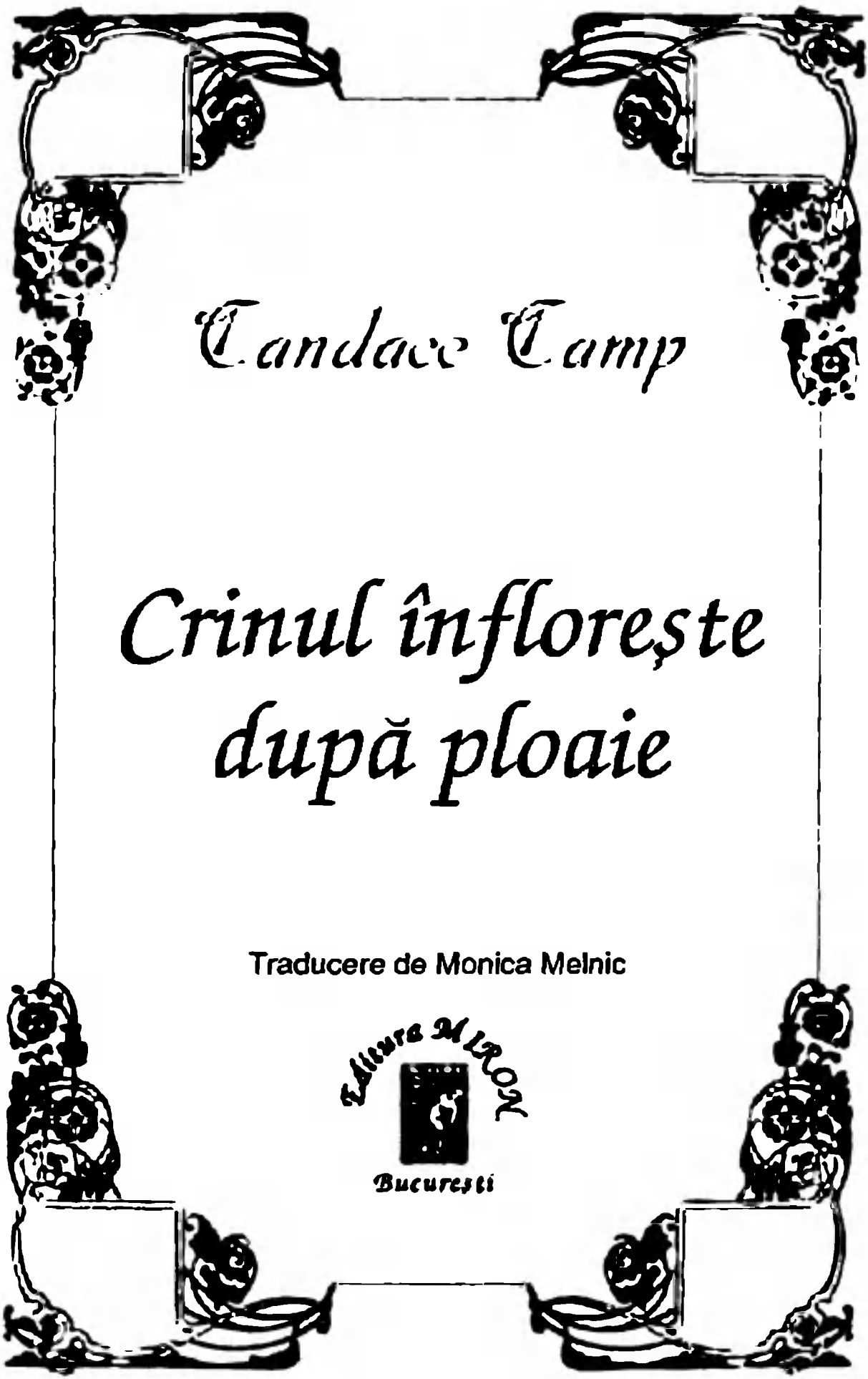

*A jurat să iubească
la bine și la rău...*

*„Crinul înfloarește după ploaie” este o
poveste emoționantă despre puterea
magică a dragostei.*

Rave Reviews

Lei 4200

A decorative border with floral and scrollwork motifs framing the text.

Candace Camp

*Crinul înfloarește
după ploaie*

Traducere de Monica Melnic

Editura MIRON
A small square logo with a stylized figure inside.
București

Rain Lily
by Candace Camp

1

Maggie nu realizase că se apropia furtuna pînă cînd un tunet nu spulberă liniștea serii. Se sperie și sări în picioare lovindu-se cu peria; tocmai se pieptăna. Aruncă peria și se îndreptă spre fereastră, dînd la o parte perdeaua să poată privi afară. Nori cenușii, amenințatori, umpluseră cerul, acoperind orice urmă de stele. Tună din nou; un fulger străpunse cerul iluminînd scurt curtea.

Fusese anunțată o primăvară grea, ploioasă, în Arkansas. Mai bine s-ar duce să vadă ce fac băieții. Willy ura furtunile, trăsnetele. Își strînse rochia în jurul ei, luă felinarul și străbătu holul spre camera de vizavi.

Ridică felinarul, deschizînd ușor ușa și privi atent înăuntru. Will era ghemuit în patul lui îngust și Maggie răsufală ușurată că dormea liniștit.

În cealaltă parte a camerei, Ty era încă treaz, stînd în pat cu o carte în mînă, aplecat ca să poată prinde lumina slabă a lămpii de pe noptieră. Cînd ea intră, își ridică ochii și zîmbi, știind ce avea să zică: „O să-ți strici ochii citind la lumina asta.”

Maggie îi surîse și ea. Putea comunica cu fiul ei fără să-și spună măcar un cuvînt. Fuseseră întotdeauna apropiați, semănînd nu numai la înfățișare, cu același păr negru, des și ochi mari, dar și la temperament. Și Maggie, de copil, fusese curioasă, plină de viață, chiar dacă nu atît de serioasă ca Ty. Dar ea n-a avut niciodată rațiunile lui de a fi.

Băiatul se dădu jos din pat și străbătu camera spre ea.

– A adormit acum, șopti el, privind spre Will. Cred că o să-i fie bine.

Maggie dădu din cap.

– Mă duc jos să văd dacă toate ferestrele sînt închise.

– O să fiu aici dacă se trezește, o asigură Ty.

– Știu.

Îi zîmbi din nou. I-ar fi plăcut să se aplece și să-l sărute pe obraji, dar crescuse destul de mare și un astfel de gest l-ar fi jenat. Avea unsprezece ani și deja începuse să devină bărbat, vocea-i era aproape ca de bariton. Maturitatea lui îi umplea inima de mîndrie, dar și de regret, totodată. Se întoarse și se îndreptă către scară.

Treptele de lemn erau abrupte, astfel că ea coborî ușor în lumina slabă a felinarului. După prima treaptă începu să se uite la ferestre și la uși, sperînd ca totul să fie bine închis. Nu-și putea permite nici o stricăciune provocată de ploaie la perdele sau la mobilă. Erau toate mai „în vîrstă” decît Ty și trebuiau să mai reziste încă mulți ani.

Maggie nu fusese niciodată zgîrcită, dar din timpul războiului învățase să economisească fiecare cent. Conflictul aparent fără sfîrșit ca și pedepsirea prin măsurile de reconstrucție impuse Sudului paralizaseră economia rurală pe care ea și majoritatea cetățenilor din Arkansas se bazau. Cu aproape toți bărbații plecați la luptă, comerțul intrase în impas și presupunea un efort chiar și asigurarea hranei femeilor și copiilor care rămîneau acasă. Maggie nu-și putea aduce aminte cînd avusese ultima dată o rochie nouă, fără a mai vorbi de fonduri pentru altceva.

Ploua mai tare acum și putea auzi vîntul biciuind ca nebun copacii. Fulgerele pîlpîiau și în lumina lor slabă

putea vedea tufişurile legănându-se şi ploaia cum cădea în rafale puternice. Se grăbi către bucătărie şi văzu, spre spaima ei, că fereastra era deschisă câţiva centimetri. Lăsă felinarul şi se aplecă să tragă fereastra. În acel moment, un alt fulger incendie cerul; la lumina lui orbitoare fu sigură că distinge silueta unui bărbat ce se furişa în hambar.

Inima începu să-i bată tare în piept şi preţ de câteva clipe nu mai putu respira, nu mai putu gândi. Dar panica nu ţinu mult. Maggie era singură deja de mult timp şi ştia să se descurce orice s-ar fi întâmplat. Fugi la uşa din spate, asigurându-se că era încuiată, apoi se duse în camera cu arme ce se afla de partea cealaltă a bucătăriei.

Tremurînd uşor, smulse carabina şi o încărcă. Apoi reveni în bucătărie, la fereastră. Cercetă din nou, atent, grădina, dar nu putu desluşi decît conturul ei vag şi vişinul bătut de vînt de alături.

Privi în noaptea întunecată şi ezită, gîndindu-se ce anume să facă. Nu putea să stea pur şi simplu în bucătărie, cu arma în mînă, aşteptînd ca hoţul să-i spargă casa. Cu mînie dar şi cu teamă, încercă să facă faţă neputinţei ei, dar descoperi o nepăsare nespecifică firii ei. Mai ales că siguranţa familiei putea fi în pericol. De altfel, străinul acela poate nu era chiar un hoţ. De ce să fi vrut să-i fure ultimele rămăşiţe de provizii chiar acum?!

O învinse teama. Simţi cum sîngele i se încălzeşte în vene. Se zbătuse mult să crească la fermă un catîr, o vacă şi o capră, în afară de cei câţiva porci şi de preţioşii ei pui. Şi vaca tocmai fătase cu o lună în urmă!

Avea o faţă crispată; încercă să-şi alunge teama şi fugi din nou în hol.

– Ty! şopti ea. Ty!

Smuci repede arma de vînătoare de la locul ei din rastel.

Fiul ei apăru în capul scărilor, privind-o întrebător:

– Ce e? Mamă, ce faci?

– Vino aici, jos. Am nevoie de tine.

Fu într-o secundă alături de ea, cu o curiozitate din ce în ce mai mare.

– Ce s-a întâmplat? De ce-ai scos arma?

– E un străin în grădina noastră. L-am văzut alergând pe-aici acum un minut.

Fără să mai piardă vremea, îi împinse arma de vânătoare.

– Ia asta și stai aici, la masă. Eu mă duc în curte.

– Vin cu tine.

– Nu, nu vii.

Cît pe ce să-i arunce o privire aspră, își refăcu repede planul de atac. Nu putea să-i spună că nu voia ca el să fie în pericol; asta nu putea decît să sporească teama băiatului.

– Am mai multă nevoie de tine aici decît afară. În caz că nu-l prind. În caz că intră în casă. Cineva trebuie să fie aici să supravecheze casa și pe Willy.

Se uită la el foarte serioasă.

– Faci asta pentru mine, Ty?

Ty își îndreptă umerii înguști, încuviință din cap și apucă plin de curaj arma de vânătoare.

– Încuie ușa după mine și nu lăsa pe nimeni înăuntru.

– Mamă... îngăimă el.

– Bine. Știu... știi ce să faci.

Maggie îi aruncă din nou un zîmbet, gîndindu-se, nu pentru prima dată, cît de norocoasă este să aibă un astfel de fiu.

– Uneori nu mă pot stăpîni să nu vorbesc ca o mamă.

Maggie străbătu bucătăria, trăgîndu-l după ea și pe Ty, și luă felinarul din cîrligul de pe ușă. Se întrebă dacă era bine să-l ia. Bărbatul ar fi putut s-o vadă. Mai rău, ar

fi putut fi o țintă ușoară în întunericul nopții. Pe de altă parte, să încerce să deslușească pe cineva noaptea, în hambar, i se părea imposibil. Una peste alta, se hotărî că n-are nici o șansă dacă nu-l ia.

Aprinse fitilul și-i aruncă o ultimă privire fiului ei. Avea fața încordată și strîngea arma cu amîndouă mîinile. Îi surîse încă o dată, apoi deschise ușa din spate, ieșind în noaptea amenințătoare.

Vîntul o trăgea ca și cum ar fi alergat de-a lungul grădinii, iar ploaia îi biciuia cu răutate fața și trupul. Dar Maggie refuza să țină seama de dificultăți. Nu voia decît să poată sta față în față cu necunoscutul din hambarul ei.

Cînd ajunse la poarta greoaie a grădinii, îi apucă mînerul alunecos și ud, luptîndu-se cu vîntul ca s-o poată deschide să intre în hambar.

Știa că acolo era un răufăcător, era șocant să știe că acest străin se ascundea de ea, acolo, în siguranța căminului ei.

Bineînțeles că vuietul furtunii acoperise orice sunet din apropierea ei, chiar și zgomotul enervant al porții.

Bărbatul o privi pe furiș, dar apoi îngheță cînd văzu carabina din mîna ei. Nu zise nimic, doar se holbă la ea.

Maggie puse cu grijă felinarul jos, fără să-l slăbească din ochi. Nu era un bărbat extraordinar de impunător. Maggie era înaltă în comparație cu el, înaltă ca toți cei din familia Tyrrell. Avea părul închis, dat pe spate, și mirosea a haine de lînă ude.

Era un străin și Maggie nu avea deloc de gînd să-l slăbească din ochi. Vremurile erau tulburi și ea învățase să fie prudentă.

– Mîinile sus, îi spuse ea cu îndrăzneală. Și vino la lumină să te pot vedea. Încet.

El făcu cîțiva pași în față și ridică mîinile.

– Nu sînt înarmat.

Vocea-i era calmă și rafinată, de sudist, dar, totuși,

nu a unuia din împrejurimi.

– Atunci, îi replică Maggie, ar fi mai bine pentru dumneata să ții seama că eu sînt.

Ridică arma să se vadă. Străinul era acum în lumină și Maggie putea vedea că avea trăsături la fel de rafinate ca și vocea. În ciuda părului încîlcit, era cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse vreodată, „salvat” de la perfecțiune doar de o gură puțin prea largă și străbătută de riduri adînci. Avea înfățișarea unui om calm, dar prudent, a unui om care văzuse multe.

În ciuda bărbii și a hainelor ponosite, statura lui și felul de a vorbi erau ale unui gentleman. Oricine ar fi fost, Maggie simți că nu reprezenta nici un pericol pentru familia ei și se mai liniști puțin.

În momentul în care sări în față, mîna lui atinse trăgaciul și îndepărtă arma. Maggie încercă să o smulgă; se descărcă un glonț, declanșînd un zgomot asurzitor. Maggie își pierdu răsuflarea. Bărbatul se încruntă la ea și își atîrnă arma la spate.

– Dumnezeule, doamnă, așa se întîmpină străinii pe aici? Puteai să-mi zbori capul!

– Păi, n-am nici un motiv să impresionez un răufăcător cu ospitalitatea mea.

Inima îi bătea cu putere, realizînd că arma putea să se îndrepte spre ea și o cuprinse teama.

– Cine ești? Ce cauți în curtea mea? întrebă ea.

Pentru un moment el o privi indiferent. Apoi, zăpăcind-o și mai tare, rîse pe înfundate și clătină din cap.

– Am să-ți spun un singur lucru, doamnă – ai fost „măreață”.

Descărcă cu calm arma și o îndreptă spre ea.

– În caz că n-ai observat, comentă el pe un ton sec, e o vreme neospitalieră. Am venit aici doar să mă adăpostesc de ploaie, asta-i tot. Te asigur că nu mă interesezi nici dumneata, nici proprietatea dumatăle.

Maggie înșfăcă arma, o puse jos și se uită lung la el.

Nu părea chiar periculos. Chiar dacă Granny Weatherly susținuse întotdeauna că oamenii chipeși sînt periculoși. El era pur și simplu ud, înfrigurat și vizibil enervat.

Fără să vrea, îl apucă tremuratul și Maggie simți un junghi de compătimire pentru situația lui. Oricît ar fi deranjat-o venirea lui, cu greu ar fi putut să-l trimită din nou în ploaie. Pînă în oraș mai era o milă și jumătate și, de altfel, nimeni în Pine Creek nu s-ar fi încumetat să-l primească.

Cu mulți ani în urmă erau bărbați ca acesta care cutreierau străzile; alții, pur și simplu, fără nici un căpătîi, își căutau un rost între Nord și Sud. Maggie știa destui de bine cum poate ruina războiul o persoană, chiar familia ei suferise mult din cauza asta.

În mod sigur bărbatul din fața ei fusese o victimă a războiului. Cămașa lui ponosită era din uniforma soldaților Confederației. Cu siguranță își petrecuse mai mult de o noapte sub cerul liber. Poate că-și pierduse căminul sau poate chiar iubita. Sau poate era pur și simplu unul dintre oamenii fără căpătîi purtați pe un drum greșit de valurile războiului – unul dintre aceia care după patru ani de luptă nu mai suportau să rămînă într-un loc sau să muncească pămîntul acasă.

Maggie se gîndi chiar la fratele ei, Hunter, și speră ca undeva, în Vest, vreo femeie să-i ofere un adăpost și ceva de mîncare, în caz că ar fi la strîmtoare. Maggie oftă.

– Bine. Cred că poți să-ți petreci noaptea aceasta în hambar.

– Mulțumesc.

Făcu un semn scurt cu capul, dar Maggie nu fu sigură dacă nu cumva o făcuse în bătaie de joc.

– Mamă?

Ușa scîrțîi; Maggie întoarse capul.

– Tyrrell Malcomb Whitcomb! Ce faci aici? Ți-am spus să rămîi în casă.

– Mi s-a părut că aud o împușcătură, răspunse Ty. Trebuia să mă asigur că n-ai pățit nimic.

Maggie se strîmbă. Nu voia ca acest străin să știe că are un copil în grijă. Îi aruncă o privire bărbatului. Nu părea să reprezinte vreun pericol acum, dar noaptea se apropia și se gîndi că ar putea fi o țintă ușoară, singură în casă cu copiii.

El îi observă grimasa și se grăbi să spună:

– Caut doar un loc unde să mă întind în noaptea asta. Nimic mai mult.

– Bine. Sper să ții seama că am destule gloanțe pentru arma asta în casă.

– Da, doamnă. Așa am să fac.

Părea vizibil iritat de amenințarea ei. La drept vorbind chiar îl amuza și Maggie văzu asta. Se strîmbă din nou. Dumnezeu! Nu era de mirare că era amuzat. Probabil cu greu se stăpînise să nu rîdă de înfățișarea ei. Cordonul rochiei se desfăcuse din cauza vîntului și făcea să se vadă pe dedesubt cămașa lungă de noapte. Trebuie să fi arătat ca o femeie șleampătă, mai ales cu părul des, încîlcit peste umeri. Ținea strîns o armă fără gloanțe, cu care nici măcar n-ar fi fost în stare să-l țină la distanță. Și alături îl avea pe protectorul ei, un băiețel de unsprezece ani.

Bine, să rîdă cît o vrea, își spuse Maggie. La urma urmei el este cel care hoinărește pe drumuri, în timp ce ea a izbutit să protejeze casa și familia de nenorocirile războiului și urmările lui dureroase.

– Haide, Ty, să mergem acum, spuse ea luîndu-și fiul de mînă.

– Dar stai! se smulse Ty. Cine e bărbatul ăsta? Ce face aici?

– L-a prins ploaia, așa că o să petreacă noaptea la noi.

– Mă numesc Reid Prescott, spuse bărbatul și dădu mîna cu Ty. Nu vreau să vă fac nici un rău. .

Ty era încântat de felul cum îi vorbise străinul, ca de la bărbat la bărbat.

– Eu sînt Tyrrell Whitcomb.

– Încântat de cunoștință, spuse grav Prescott.

Fulgeră și tună din nou, atît de tare, încît toți copacii trosniră.

– Willy! exclamă Maggie și-i aruncă o privire lui Ty.

Dacă zgomotul l-ar fi trezit pe Willy, s-ar fi speriat, mai ales că ei nu erau în casă.

– Haide, dragule, să intrăm înăuntru.

Ty dădu din cap și dispăru. Maggie ezită o clipă, după care se întoarse către Reid Prescott.

– Dacă doriți felinarul, pot să vi-l las.

Bărbatul ridică indiferent din umeri, dar Maggie îl văzu zîbind din nou. Își aduse deodată aminte de iritarea de mai devreme. Acest Reid Prescott era ud, înfrigurat și înfometat. Era pur și simplu prea mîndru ca să ceară ajutor.

Maggie îi înțelese mîndria. Era ceva ce ea și familia ei cunoșteau foarte bine. Dacă ar fi fost un singur lucru pe care oamenii din Arkansas să-l aibă în comun, acela era faptul că erau prea mîndri ca să admită înfrîngerea. Maggie agăță felinarul într-un cîrlig și se grăbi după Ty.

Pînă să intre în casă se udaseră pînă la piele.

– Schimbă-te, îi spuse fiului ei.

Răspunsul lui Ty fu întrerupt de un plîns ce venea de sus.

– Ty! Mamă!

– Sîntem aici, Willy! îi răspunse Maggie cu inima strînsă.

Ty plecase deja, străbătînd bucătăria și începînd să urce scările cîte două trepte.

– Venim!

Maggie îl urmă mai încet. Nu voia ca Will să se sperie, cum făcea de obicei în timpul furtunilor; era tot

ce i se putea întâmpla mai rău.

Prima dată când fusese o furtună, după ce-l adusese acasă, trebuise să stea tot timpul cu el. Tremura când vedea un fulger, își ținea ochii bine închiși, iar fața îi era cuprinsă de spaimă. Maggie ar fi vrut să-l lase și să fugă plângînd din camera aia, să se arunce în patul ei și să-si ascundă capul sub cuvertură, ca un copil. Cum putea bărbatul ăla să fie Will? Will, care fusese întotdeauna eroul ei.

Will, care era bărbatul ei.

Maggie învățase să-l ia așa cum este. Era pentru el mai mult mamă decît soție. Începuse chiar să-i spună din nou Willy, așa cum i se spunea în copilărie. Prin urmare, îi era foarte greu să-l privească pe bărbatul impunător și puternic cu care se căsătorise cum tremură de frica furtunii, cu privirea marcată de spaimă și tulburare.

Maggie păși în camera băieților. Will era ghemuit în patul lui, cu mâinile înțepenite pe lîngă picioarele strînse și capul vîrît între genunchi. Tremura. Ty era lîngă el, încercînd să-l liniștească. Dar oricît l-ar fi iubit Willy pe Ty, Maggie știa că acum n-avea nevoie decît de mîngîierea unei mame.

– Sînt aici, scumpule, îi spuse și se așeză pe pat lîngă el.

I se aruncă în brațe, cu capul în poala ei.

– Zgomot. Tot zgomotul ăsta rău.

– Știu, scumpule.

Cu o mînă îl apucă pe după umeri, iar cu cealaltă începu să-l mîngîie pe păr.

– Totul e în ordine acum. Eu și Ty sîntem aici. N-o să ți se întîmple nimic.

– Nu-mi place.

– Nu e decît un tunet, doar o furtună, îi șopti ea.

Avea impresia că zgomotul îl neliniștea pe Will pentru că-i reamintea de război. Din compania lui muriseră ju-

mătate din bărbați în bătaia în care fusese și el rănit la un braț și la umăr. Rănile acelea se vindecaseră. Dar capul îi fusese rănit de un șrapnel al obuzelor care explodau; îi lăsase o urmă adâncă. Avea înăuntru bucățele de metal care n-au putut fi scoase. Asta l-a făcut să devină copil, văzîndu-și propriul fiu ca pe un frate mai mare, iar pe soția sa ca pe o mamă.

– N-o să-ți facă rău. Îți promit.

Maggie continuă să-l mîngîie pînă ce se liniște.

În cele din urmă se îndepărtă din brațele ei și-i zîmbi puțin confuz. Nu-i mai era teamă.

– Mi-e somn.

– Sigur că îți este. E tîrziu și trebuie să dormi.

Își privi fiul fix, ca și cum ar fi spus: „Și tu la fel”.

– Ah, mamă....

– Ty, știi că e deja ora să te culci.

– Dar voiam să-ți vorbesc. Știi, despre...

Se uită către Will.

– Știu, șopti Maggie.

Nici ea nu știa dacă să-i pomenească lui Will despre străin. Probabil n-ar fi făcut altceva decît să-i incite curiozitatea despre vizitatorul lor nocturn. Pe de altă parte, prezența unui străin în apropiere ar fi putut să-l sperie din nou.

– O să-i spunem mîine dimineață. Acum sînt sigură că totul e în ordine.

– Bine, aprobă Ty. Dar nu crezi... e îngrozitor de frig și de umed afară.

Maggie se gîndise la același lucru. Nu putea uita cum tremura Reid Prescott. Era ud din cap pînă-n picioare. Era inuman să-l lase așa în condițiile astea. Avea nevoie de lucruri uscate, de un prosop și, în primul rînd, de o pătură.

Ar fi putut să-și asume acest risc nebunesc și să se întoarcă în hambar. Dar a doua zi ar putea să se trezească și să vadă că fugise cu pătura și cu hainele.

Sau, cu mult mai rău, ar putea să se trezească lovită-n cap, s-o lase în curte, iar el să răscolească toată casa, sau poate și mai rău.

Oricare ar fi fost pericolul, nu-i stătea în fire să întoarcă spatele cuiva care avea nevoie de ajutor.

– Ai dreptate, îi spuse lui Ty.

Îl privi pe Willy. Avea ochii închiși. Dormea deja.

– O să-i duc domnului Prescott câteva haine uscate. Dar tu rămii aici și culcă-te. Curînd se va crăpa de ziuă și o să trebuiască să distribui ouăle, orice emoții am ti avut noi aici, în noaptea asta.

– Da, mamă.

Maggie adună câteva haine de-ale lui Will, un prosop și o pătură. În trecere prin bucătărie, se opri și luă un castron cu fasole și o bucată de pîine. Mîncarea era probabil rece, dar se gîndi că străinului nu i-ar fi stricat să bage ceva în gură. Dacă vremurile erau aspre pentru cei care trăiau la țară, ca familia ei, pentru cei care nu aveau casă și slujbă trebuie să fi fost o situație disperată.

Ploaia se oprise și Maggie străbătu încet grădina, ocolind băltoacele. Ajunse la poarta hambarului, o deschise și rămase cu gura căscată.

Reid Prescott stătea cam la zece pași de ea, în lumina felinarului, întinzîndu-și hainele ude. N-avea nimic pe el!

Maggie își pierdu răsufierea; Prescott încercă să se ascundă. Maggie se înroși pînă în vîrfurile urechilor.

– Oh, oh...

Nu mai avea cuvinte. Se gîndi c-ar fi mai bine să se întoarcă, să nu-l mai vadă.

– Mă... mă scuzați, spuse Prescott.

Maggie ardea ca focul.

– Trebuia să fi făcut zgomot. Nu m-am gîndit.

Puse legătura pe care o avea în mîină pe balotul de paie de lîngă ea. Mîinile îi tremurau. Așeză castronul cu

mîncare pe o ladă de lemn, apoi se întoarse și trînti poarta. Și nu se opri pînă nu ajunse în casă.

Reid se șterse cît putu de bine, își puse hainele pe care i le lăsase femeia și își înfășură în jurul lui pătura. În sfîrșit, pentru prima dată în seara aceea, începu să se simtă încălzit. Avea nevoie de hrană, așa că se ridică și luă mîncarea de pe ladă. Fasolea rece și bucata de piine erau ca o mană cerească pentru el; trecuse mai bine de o zi de cînd nu mîncase nimic. Se așeză pe balotul de paie și începu să înfulece mîncarea. Cînd termină, puse deoparte castronul; începuse să se simtă bine, fiind uscat, încălzit și sătul. Nu-și mai aducea aminte cînd îi fusese atît de bine ultima dată. Se gîndi că singurul lucru care ar mai trebui pentru ca totul să fie perfect ar fi un foc – și poate o femeie alături de el.

Nu orice femeie, totuși, se gîndi el.

Zîmbi, amintindu-și expresia ei perplexă cînd îl văzuse gol pușcă. Și el tresărise, dar văzuse aspectul comic al situației.

Apoi un alt aspect al momentului intim neobișnuit îi trecu prin minte. Cel sexual.

Nu mai zîmbea. Închise ochii; o căldură puternică îi inundă spatele. La naiba. Era ultimul lucru la care se așteptase în seara asta – se întîlnească o femeie care să-i trezească interesul, fie mental, fie fizic. Trecuse atîta timp de cînd nu-l mai interesase ceva sau cineva.

Dar femeia asta... era greu să n-o observi.

Își aminti cum intrase mai devreme în hambar, cu rochia stropită de noroi, cu cordonul desfăcut de vînt, cu cămașa de noapte lipită de trup – și cu arma îndreptată spre el.

La naiba, fusese curajoasă. Nu orice femeie ar fi

ieșit afară, în toiul nopții, să înfrunte un răufăcător. Ar fi putut fi un hoț sau un criminal, nu doar un trecător înfrigurat și ud ce căuta să se adăpostească de ploaie. Chiar dacă avea o armă, putea fi riscant pentru ea să-l înfrunte.

Și, la naiba, mai era și frumoasă. Ochii ăia strălucind sub sprâncenele contrariate, părul des, închis, căzîndu-i pe umeri... Un păr în care orice bărbat ar fi vrut să se scufunde...

În ciuda apariției ei exotice, sălbatice, totuși, fusese neobișnuit de calmă, de stăpînită, chiar și după ce-i luase arma. Singurul moment care a tulburat-o a fost atunci cînd a intrat băiatul în hambar. Odată ce-a văzut că vizitatorul lor nu reprezenta nici un pericol, pentru ea sau fiul ei, devenise amabilă. Îi adusese mîncare, haine și așternuturi. Prin urmare, avea toate motivele să creadă că fuseseră mai mult decît generoși, acordîndu-i un adăpost.

Reid se gîndi. Cu siguranță că băiatul era al ei. Se-măneau ca două picături de apă și Ty o strigase „mama”. Părea că nu mai este nici un bărbat prin preajmă, altfel ar fi venit el să-l înfrunte, nu nevasta și copilul.

Oare bărbatul ei să fi murit în război? Dacă ar fi așa, înseamnă că a trebuit să se descurce de una singură de multă vreme, luptîndu-se cel puțin în ultimii patru ani să supraviețuiască și să-și crească băiatul. Ar fi fost greu pentru oricine în vremurile astea, cu atît mai mult pentru o văduvă cu un copil. Astfel, generozitatea ei părea și mai mare.

Asta însemna că era singură în patul ei. Reid fu din nou surprins de interesul pe care i-l stîrnea numai acest gînd. Undeva, în mijlocul atîtor măceluri, îi dispăruse această dorință, odată cu majoritatea sentimentelor pe care le mai avea. Luptele, vărsările de sînge prin care trecuse îl lăsau indiferent acum. Trăia într-o amorțeală ce-i oferea deja de mult timp o anumită siguranță.

Se gîndi din nou la generozitatea văduvei și se întrebă cum ar putea să se revanșeze a doua zi. Ar putea vopsi gardul sau să spargă lemne. Pe de altă parte, ar putea să fie deja plecat înainte să răsară soarele. Așa obișnuia să plece și ar fi fost mai bine. Dacă te apropii de oameni încep să aștepte tot felul de lucruri de la tine. Și Reid știa că nu era bărbatul care să poată oferi ceva cuiva.

Totuși, ar putea s-o ajute cu cîte ceva înainte să plece și în felul ăsta să-și plătească datoria față de această femeie. După aia putea chiar să uite că i-a cunoscut, pe ea și pe copilul ei. Așa ar fi cel mai bine.

2

Maggie se trezi în dimineața următoare cu o ușoară durere de gît. Nu era de mirare, se gîndi ea, ținînd seama că alergase prin ploaie noaptea trecută. Nu era ea una care să se vaite, orice ar fi fost, așa că se dădu jos din pat, se îmbracă și coborî să-și înceapă treburile.

Tocmai se crăpase de ziuă cînd ieși din casă. Se acoperi cu un șal care s-o apere de răcoarea dimineții și-și luă un coș. O porni drept spre cotețul găinilor; nici măcar nu se uită spre hambar. Spera ca Reid Prescott să fi plecat deja. După întîlnirea de ieri noapte, nu era sigură că mai putea să-l privească în ochi fără să roșească, amintindu-și cum arăta dezbrăcat. Nu se gîndise că nu ar putea rezista unui bărbat – mai ales aces-
tuia. Cum se putea gîndi la așa ceva?!

Intră în coteț să adune ouăle; le așeză ușor în coș, vorbind cu găinile într-un fel aprobator, parcă să le mulțumească pentru ce produsese. Erau multe ouă în dimineața asta; s-ar fi putut chiar să-i rămîna cîteva după ce-și servea clienții obișnuiți.

Reintrată în casă, numără ouăle pe care Ty trebuia să le ia în Pine Creek să le vîndă și puse restul deoparte pentru micul dejun. Apoi, după ce-și aranjă șorțul, pregăti plita și aprinse surcelele. Începu să prepare micul dejun.

Ty apăru în spatele ușii cu o găleată de lapte. Dădu „bună dimineața”, după care turnă cu grijă într-un ulcior din lichidul alb, spumos.

– L-ai văzut cumva pe vizitatorul nostru? zise Maggie

ca și cum ar fi întrebat din întâmplare.

– Pe domnul Prescott? Sigur. Era în hambar, mort de somn. Cred că l-am trezit, dar mi-a spus că nu-i nimic. Când am plecat adusese niște apă de la rezervor și se spăla.

– Înțeleg. Crezi că se pregătește să plece?

Dădu din umeri și zise:

– Crezi c-o să plece înainte de micul dejun? l-am spus c-o să mîncăm imediat ce termin de distribuit ouăle.

Maggie tresări fără să vrea, dar nu zise nimic. Nu-și putea pedepsi fiul doar pentru că fusese amabil cu un străin, oricît de incomodă era situația pentru ea.

Îl privi blînd. Își luase o bucată de turtă și își umpluse un pahar cu lapte; bău aproape jumătate din el dintr-o înghițitură.

– Ty, mîncîncă încet, îl certă ea.

– Da, mamă.

– Și nu vorbi cu gura plină.

El aprobă din cap și înghiți ce apucase să bage în gură, după care spuse:

– Sper că ai destule ouă astăzi. Doamna Kendall era agitată ieri pentru că nu-mi mai rămăsese decît unul pentru ea și ea cumpără de obicei trei.

– Știu. Îmi pare rău. Am pus două mai bune pentru ea. Nu-i lua banii pe ele.

– Mamă... zise Ty, aruncîndu-i o privire disperată.

– Ce e? îl privi ea punîndu-și mîinile în șolduri. Ty, trebuie ca clienții noștri să fie mulțumiți. Dacă nu, n-o s-o mai avem clientă pe Alice Kendall; o să le spună tuturor că nu ne respectăm comenzile.

– Chiar dacă cumpără pe credit și n-a plătit nimic de două luni?

– Știu, dragule, dar vremurile sînt atît de grele. Doamna Kendall n-o are decît pe fiica ei care poate s-o ajute și numai Dumnezeu știe cum se descurcă.

Ty dădu din cap și îi zîmbi afectuos, spunîndu-i:

– Nu cred c-o să ne îmbogățim vreodată.

Maggie surîse.

– Ai dreptate în privința asta.

Îl prinse pe după umeri și-l sărută pe frunte.

– Dar noi nu avem nevoie să fim bogați, nu-i așa? Sîntem mai norocoși decît majoritatea oamenilor pentru că avem o familie. Și unchiul tău, Gideon, ne ajută cît poate. De altfel, prefer să nu am bani decît să iau ultimul bănuț de la cei care n-au îndeajuns.

– Știu. De fapt, mă bucur pentru asta.

Se auziră pași pe scară și Willy se ivi în cameră ursuz.

– Ty!

Imediat ce-l văzu pe băiat, expresia lui îngrijorată se schimbă într-un surîs radios.

– Cum de n-ai venit să mă trezești? Am crezut c-ai plecat!

– Tocmai mă pregăteam să plec, dacă vrei să vii.

Will dădu din cap.

– Sigur. Să pregătesc căruța?

– Doar dacă nu gonești cu ea cum ai făcut ieri, răspunse precaut Ty.

Privirea lui Will se întunecă.

– N-am s-o mai fac. Jur. N-am vrut să sparg ouăle.

După ce se gîndi o clipă, continuă:

– Mîn eu la întoarcere.

Ty se strîmbă, cu o privire copilărească neobișnuită pentru el.

– Bine. Haide.

Luă coșul cu ouă și se îndreptă către ușa din spate.

– Pa, mamă.

– Pa, mamă, îl imită Will, făcînd cu mîna.

– La revedere, dragule.

Vocea ei șovăi puțin. Își adusese aminte cum obișnuia Will să-i facă semn cu ochiul cînd pleca de-acasă.

Avusese întotdeauna un zîmbet afurisit. Pe vremuri îi spunea „Mags”.

Dar de cînd se întorsese acasă nu-i mai făcuse nici-odată cu ochiul. Începuse să-i zică „mamă”, la fel ca Ty. Maggie a înțeles că soțul ei iubit, bărbatul pe care-l văzuse plecînd la război, plecase pentru totdeauna.

Chiar și chipul i se schimbase. Deși cu aceleași trăsături, erau ca și cum ar fi fost șterse, scoțînd la iveală chipul curat, deschis, inocent al unui copil.

Cînd îl adusese acasă în '65, Will era așa de distrus, încît i-a aranjat special un pat la parter. După ce s-a refăcut îndeajuns încît să poată urca la etaj, s-a mutat din proprie inițiativă în camera lui Ty. Părea că nu-i trece niciodată prin minte că locul lui este în dormitorul pe care-l împărțise odată cu Maggie. Era ca și cum bărbatul matur din el fusese distrus de metalul care-i străpunsese creierul. De fiecare dată cînd o atingea sau o săruta, o făcea într-un fel indiferent față de relațiile sexuale. Părea atît de copil, încît Maggie nu putea nici măcar să se mai imagineze făcînd dragoste cu el din nou; numai la acest gînd i se făcea puțin greață. Ar fi fost ca și cum s-ar fi culcat cu un copil, împotriva voinței lui.

Trecuseră deja patru ani și Maggie învățase să ia lucrurile așa cum sînt. În cea mai mare parte a timpului se gîndea la Will ca la un al doilea fiu, mai tînăr și mai puțin inteligent ca Ty. Nu știa de ce în această dimineață se gîndise la el, așa cum fusese înainte. Oare prezența străinului în hambarul lor îi adusese aminte că și Will fusese odată matur și bărbat ca el?

Cineva bătu la ușă și Maggie tresări, revenindu-și din visarea care o cuprinsese.

Trebuie să fi fost chiar Reid Prescott. Ezită, dar se auzi din nou un ciocănit, de data asta mai puternic. Adunîndu-și puterile, Maggie se îndreptă spre ușă și o deschise, încercînd să se prefacă indiferentă. Dar îndată ce-l văzu, sîngele începu să-i urce în obraji.

- Domnule Prescott.
- Doamnă Whitcomb.

Părea că nu observă cît de jenată este. Maggie văzu că se răsese și chiar își aranjase părul. Hainele lui Will îi veneau bine, chiar dacă mînecele erau cam lungi. Una peste alta, arăta chiar mai bine decît observase ea cu o seară înainte. Părul închis îi strălucea, în razele soarelui de dimineață, iar ochii maron-deschis îi erau parcă acoperiți cu aur.

Maggie rupse tăcerea.

– Ty a plecat în oraș să vîndă ouăle și laptele. O să pun micul dejun imediat ce se întoarce. Nu durează mult. Poți să stai, dar dacă te grăbești să pleci pot să-ți împachetez ceva, zise ea în grabă, sperînd ca aluzia să nu fi fost prea grosolană, dar dori totuși ca el s-o fi observat.

Dar el n-o observase.

– M-am gîndit c-ați avea ceva treburi pe care le-aș putea face, zise el rece, de parcă nu și-ar fi oferit serviciile.

– Nu-ți face griji, spuse Maggie, aducîndu-și aminte de întîlnirea penibilă din noaptea trecută.

– Mi-ați făcut o favoare. Sînt obligat s-o returnez. Nu-mi place să rămîn dator.

– Oh.

Maggie îl înțelegea foarte bine. Dar era ceva rece și distant în tonul lui Prescott, ca și cum acceptase bunăvoința ei ca pe ceva neplăcut, ce-i compromitea mîndria.

– Bine, se gîndi ea, mi-ar mai trebui niște surcele pentru foc.

Arată spre un butuc pe care îl foloseau ca buturugă de spart lemne. Fratele ei, Gideon, tăiasse de vreo două săptămîni un copac bătrîn și-l tirîse acolo. Ty tăiasse cu fierăstrăul multe din crengile mai mici pentru sobă, dar crăcile groase nu putuse să le taie.

– Toporul e agățat de gard, îi explică ea.

El dădu din cap.

– Altceva?

Maggie se uită primprejur. Erau atâtea de făcut... era dificil să descopere ceea ce era cel mai necesar. Nu putea pune omul să muncească toată ziua doar pentru că-i oferise pentru o noapte adăpost.

– Păi, să vedem... o șipcă de la gardul cocinei s-a crăpat; trebuie înlocuită.

Continua s-o privească. Dădu din cap și porni afară.

Maggie conchise că Reid Prescott nu era unul din cei mai prietenoși oameni. Chiar dacă îl ajutase noaptea trecută, era dornic mai degrabă să se elibereze de o datorie împovărătoare decît orice altceva.

Tulburată din nou de acest bărbat, Maggie se reîntoarse să pregătească micul dejun. Se rugă să nu i se facă rău; avea prea multe de făcut și-apoi nu era nici un doctor prin apropiere.

Curînd începu să se audă zgomotul ritmic al toporului.

Într-un fel era plăcut să-l audă; după cîteva clipe, Maggie observă că nu era același sunet ca atunci cînd cîoplea Ty crengile. N-avea puterea unui adult, nici ritmul sacadat dobîndit după ani de experiență. Ty și Will spărgeau lemnele la fel. Maggie se întrebă cum de nu observase această diferență înainte.

Aruncă în tigaie cîteva bucățele de cîrnat tăiat runde și prepară un sos gras. Unse cîteva felii cu unt și le puse la prăjit în cuptor. Aproape totul era gata, în afară de ouă, dar nu voia să le prăjească pînă nu veneau băieții; se făceau destul de repede și nu voia să se răcească pînă cînd nu veneau Ty și Willy.

De obicei nu întîrziu – Ty era un băiat pe care se putea conta – dar clienții făceau ca treaba să meargă mai încet. Oricum, astăzi era una din zilele cînd întîrziu. Maggie încercă să-și umple timpul, sorbind dintr-o ceașcă de cafea și întrebîndu-se ce i-o fi apucat. Zgomotul toporului încetă și cîteva momente mai tîrziu domnul Pres-

cott apăru în ușa cu câteva lemne în brațe. Maggie se grăbi să-i deschidă și îngrămădi butucii într-o ladă goală de lângă sobă. Plecă și se întoarse cu încă o grămadă de lemne, umplînd lada.

Își îndreptă spatele, aranjîndu-și mînele suflecate. Maggie îi zîmbi în semn de scuză.

– Mă tem că băieții vor întîrzia. Dar aș putea să vă pregătesc ouăle, dacă vreți.

– Băieții? întrebă el; nu văzuse decît un copil cu o seară înainte.

Chiar atunci se auzi căruța.

– Ah, uite că vin.

Maggie puse din nou tigaia la încălzit și începu să spargă ouăle într-un castron.

– Micul dejun va fi gata într-un minut.

– Pot să mă spăl puțin? întrebă el.

La aprobarea ei, păși către lavoar și turnă puțină apă. În timp ce-și freca mîinile cu o bucată mare de săpun, ușa din spate se deschise și Ty intră înăuntru, cîntînd, fericit că reușise să-și golească tot coșul.

– Scuze pentru întîrziere. Bună, domnule Prescott.

– Bună, Ty.

Reid se șterse pe mîini și se întoarse spre băiat. Apoi privirea îi zbură către ușa; Will, cu capul în jos, intră calm în casă. Reid îngheță, vizibil surprins.

– Willy s-a speriat iar de cîinele familiei Coverman, îi spuse Ty maică-sii pentru a justifica privirea stranie a lui Will.

Maggie oftă plină de compătimire. Se îndreptă spre Will.

– Îmi pare rău că s-a întîmplat asta, dragule, îi șopti ea.

Îi trecu mîna prin păr și îi ridică capul ca să-l poată privi în ochi.

– Dar totul e-n regulă acum, nu-i așa? îl asigură ea.

Se vedea clar că Will plînsese. Avea ochii roșii,

speriați și rușinați.

– Nu-mi place cîinele ăla, accentuă el. N-are nici un fulg.

– Fulgi?

Asta o uluise și pe Maggie; se uită la el năucită.

– Vrea să spună blană, mamă, explică Ty, vădit jenat față de Reid. Știi, cîinele familiei Coverman are părul foarte scurt.

– A, bine.

Maggie se îndreptă ușor către Will și-l strînse la piept, mîngîindu-l.

– Știi, iubitele, unele animale pur și simplu nu au prea mult păr, ca Blackie, îi explică ea, referindu-se la boul pe care-l avuseseră odată. Asta nu înseamnă că sînt răi.

– Dar ăsta e mare. Și are mulți dinți.

– Willy s-a cățărat în stejarul familiei Coverman și de-abia l-am făcut să coboare de-acolo, zise Ty plictisit, trîntind coșul pe teighea. Pînă la urmă, doamna Coverman a trebuit să iasă afară să lege cîinele de gard ca să putem pleca.

– Înseamnă că totul s-a terminat cu bine, nu-i așa? Nu s-a întîmplat nimic rău. Acum cred că sînteți lihnîți de foame. Sînteți gata pentru micul dejun?

Ty și Will dădură din cap.

– Să ne spălăm pe mîini, Ty, zise Will.

Will se întoarse către lavoar, dar se opri brusc cînd îl văzu pe străinul din fața lui. Se holbă la Reid; nu era, însă, deloc surprins. Întotdeauna, în lumea lui Will, lucrurile se întîmpleau fără vreo logică sau vreo consecință.

– El cine este? întrebă Will, arătînd spre domnul Prescott.

Maggie se strîmbă către el. Cu toate că era uimit, nu rămăsese cu gura căscată la Will, nici măcar nu se ferise de el, cum ar fi făcut oricine. Pur și simplu se uita

la el cu aceeași detașare pe care o arătase mai de vreme față de Maggie.

– Sînt Reid Prescott.

Păși înainte și îi întinse mîna. Will surîse. Nu se întîmpla prea des să-i strîngă cineva mîna, așa că o luă ca pe o onoare.

– Eu sînt Will, zise el și dădu mîna cu străinul.

– Will Whitcomb, adăugă Maggie. Soțul meu.

Prescott făcu ochii mari, dar nu făcu nici un comentariu asupra situației ridicole.

Maggie se îndreptă către plită să pună omleta în farfurii. Ar fi vrut mulți să aibă abilitatea ei. O uimea felul cum o întreba lumea, fără menajamente, ce se întîmplă cu Will; cîteodată chiar în fața lui, de parcă el n-ar fi fost prezent sau n-ar fi avut nici un fel de simțire.

Pînă la urmă se așezară toți la masă, dar Maggie nu putu să mănînce prea mult. Nu putea să înghită, se simțea stingherită de această situație nouă pentru ea. De atîta timp fusese singurul adult în casă, iar oaspeții pe care îi aveau erau de obicei fratele ei, Gideon, mama ei, văduva fratelui său Shelby, Tess, o rudă, dar nicio dată străini.

Pe Ty și pe Will părea că nu-i deranjează prezența bărbatului; erau vizibil mulțumiți de Reid Prescott.

Ty începu imediat să-l bombardeze cu întrebări.

– De unde sînteți, domnule Prescott?

Un zîmbet trecător îi încolți în colțul gurii și asta o făcu pe Maggie să creadă că nu-i prea stătea în fire să zîmbească.

– Puțin de peste tot, răspunse el.

Will privi mirat și-l întrebă pe Ty.

– Cum adică?

– Înseamnă că a stat în mai multe locuri, îi explică Ty.

– Eu n-am fost niciodată în altă parte, preciză grav Will către vizitator. Cel puțin nu-mi amintesc.

– Și eu la fel, admise Ty. Ați fost în Texas?

– Da.

Ty se luminează.

– Adevărat? Unchiul meu locuiește în Texas. Vreau să zic unul din unchii mei. Hunter Tyrrell.

– Îl știi pe Hunter? Întrebă Will.

Cuvintele lui Will făcură să-i scape din nou un zîmbet ușor.

– Nu, mă tem că nu l-am întâlnit niciodată.

– Ah...

Chipul lui Will se întristă.

– Texas-ul este foarte mare, Willy, îi spuse Maggie cu căldură. Acolo sînt prea mulți oameni ca domnul Prescott să-i fi putut întâlni pe toți.

– Aș fi vrut să-l cunoști, îi spuse Will lui Prescott. Mie îmi place de Hunter. Aș fi vrut să nu plece în Texas.

– O să se întoarcă într-o zi, îi spuse Maggie.

Fratele ei era unul dintre aceia care nu erau în stare să se dedice războiului. Așa cum presupunea ea c-ar fi făcut domnul Prescott.

Hunter fusese trecut mort pe liste după prima bătălie de la Manassas, din iulie '61. După cîteva luni s-a auzit că nu fusese ucis, ci rănit și luat prizonier la Bull Run. La sfîrșitul războiului, eliberat din închisoare, s-a întors, în sfîrșit acasă; a aflat că logodnica sa, frumoasa Linette Sanders, se măritase cu altul, și asta numai la cîteva săptămîni după ce el fusese raportat ucis.

Hunter părăsise imediat orașul Pine Creek și de atunci a tot hoinărit prin Vest. A încercat o dată să se întoarcă, dar a plecat iar după o săptămînă.

– Dar unde te-ai născut? îl întrebă Ty pe Prescott, revenind la prima întrebare.

Pentru o clipă Maggie crezu că bărbatul n-o să răspundă. Dar el zise:

– Savannah.

– A, Georgia, spuse Ty. Avem niște veri acolo, nu-i

aşa, mamă?

– Da, dragule. Veri de gradul doi. Dar mă îndoiesc că asta l-ar putea interesa pe domnul Prescott. Şi-apoi, îmi închipui că a obosit să-ţi tot răspundă la întrebări, aşa că de ce nu-l laşi în pace?

Ty îl privi dezumflat.

– Mă scuzaţi, domnule Prescott.

– Nu-i nimic, zise el, dar Maggie observă că nu mai avea chef să dea informaţii despre el. Oricum, am să termin ce am de făcut şi o să plec.

– Cum? sări Ty.

Will privi mîhnit.

– Nu mai stai? întrebă şi el.

– Nu.

– Unde te duci?

Prescott ridică din umeri.

– Undeva. Oriunde.

– Dar de ce călătoreşti dacă nu ştii unde te duci? îl întrebă Ty.

Ridică din nou din umeri.

– Cred că sînt ceea ce se numeşte un rătăcitor.

– Faci asta de cînd s-a terminat războiul? sugeră Maggie.

O privi indiferent.

– Da. De la război.

– Dar nu vrei să te duci la tine acasă? insistă Ty.

– Eu... nu am un cămin unde să merg.

– N-ai casă? întrebă Will, vizibil şocat. Tu n-ai o mamă sau un tată?

– Au murit amîndoi, din păcate.

– Poţi să rămîi aici, se offeri Will, luminîndu-se deodată. Aici ar putea să fie căminul tău.

Prescott îşi arcui sprîncenele de mirare.

– Păi... mulţumesc, Will, eşti foarte drăguţ. Dar eu... cred că n-am fost obişnuit să mă ştăbilesk undeva.

Se uită cu neîncredere la cei trei care se uitau mirați la el. Cu siguranță că ei n-ar concepe să trăiască așa, fără rădăcini. Sigur, el și familia asta erau așa de departe unii de alții, precum cerul și pământul.

Se întoarce și se îndreaptă către ușă.

– Putem să venim cu tine? îl întrebă Ty. Vreau să zic, să te-ajutăm.

Prescott ezită.

– Nu-l agasați pe domnul, băieți, zise Maggie, încercînd să-l scutească de vorbăria lor.

– Of, mamă.... se plînsese Ty, dezamăgit.

Dar Prescott spuse:

– Nu m-ar deranja. Ar putea să-mi arate ce mai e de făcut.

Ty și Will dădură din cap și-l urmară fericiți în grădină.

Maggie se întoarce la treburile ei. Dar nu putea nici măcar să strîngă masa. Se simțea neobișnuit de obosită, gîtul îi era țeapăn, capul începu să-i vîjîie. Se forță, totuși, să spele vasele, apoi se întoarce la treburile pe care le făcea de obicei miercurea. Mai întîi întinse carpetele împletite pe funia de rufe din mijlocul curții, le bătău de praf și ie lăsă puțin la aer.

Era mîndră de carpetele ei. Cea mare din salonaș fusese a bunicii și venise cu ea din Georgia. Celelalte două, mai mici, din dormitor, erau făcute chiar de ea și de maică-sa în zilele acelea fericite de după căsătoria cu Willy. Maggie nu mai fusese niciodată atît de fericită ca în lunile de logodnă, pline de emoție și dragoste.

Dar astăzi, cum se mișca prin casă, măturînd și spălînd podelele, Maggie era frîntă de oboseală. Făcu o pauză să-și tragă sufletul și privi pe fereastră să vadă ce fac băieții. Se uitau la domnul Prescott cum repara o șipcă la cocină. Apoi, băgară înăuntru porcii, mulseră vaca și închiseră în țarc vițelul și catîrul. Maggie se întrebă dacă Ty îl convinsese pe săracul om să curețe

și grajdul vitelor și să le aștearnă fîn; lui nu-i plăcea deloc să facă toate astea.

Maggie își dădu seama că domnul Prescott stătea mai mult decît se așteptase. Curînd avea să fie masa de prînz.

Puse într-o cratiță niște mazăre, apoi niște carne de porc sărată, le lăsă să fiarbă la foc mic și plecă să-și termine treaba. Se întoarse mai tîrziu în bucătărie să bage niște roșii la cuptor. Apoi, stătu pur și simplu la masă pînă se făcu ora de mîncare și-i chemă pe băieți și pe domnul Prescott.

Nimeni nu-i răspundea la chemare, așa că ieși afară și străbătu grădina să vadă ce se-ntîmplă. Nu se vedea nimeni. Se îndreptă către partea cealaltă a grajdului și-i găsi acolo pe toți trei. Ty și Will îl priveau atenți pe domnul Prescott cum curăța potcoavele catîrului pline de noroi și pietricele. Stătea ghemuit lîngă animalul legat de un par al gardului. Se întoarse către ea și-și puse mîinile streășină la ochi.

– Doamnă Whitcomb, salută el.

– Bună, mamă, zise Ty și Will, amîndoi odată.

– S-a făcut ora prînzului, le spuse ea. Turta e gata în cîteva minute.

– Ai scos și miere? întrebă Will.

Maggie îi zîmbi.

– Da, dar e ultimul borcan; înseamnă că în curînd o să trebuiască să mergeți să mai luați.

Ty și Will dădură aprobator din cap. Domnul Prescott termină și se ridică, îndreptîndu-și spatele.

– Am impresia că ați făcut mai mult decît ne înțeleseserăm, observă Maggie.

– Erau atîtea de făcut, spuse el sec.

– Da, dar nu trebuia să le faci pe toate ca să-mi mulțumești că te-am lăsat să dormi aici.

– Mi-ai dat și mîncare, sublinie el. Mi-ai dat haine uscate. Mi se pare normal să fac toate astea în schimb.

– Bine... mulțumesc mult. Sînteți foarte amabil. Sper, totuși, că Ty nu v-a pus să faceți prea multe.

Maggie se uită suspicios la fiul ei.

– De exemplu, era treaba lui să curețe grajdurile.

– Dar l-am ajutat și eu! protestă Ty.

Prescott ridică din umeri.

– Nu m-a deranjat deloc să fac asta. Consider că are sarcini destul de grele pentru un băiat de vîrsta lui.

Maggie întări cele spuse mai înainte.

– Mă tem că nu prea avem de ales. De cînd cu războiul... Will nu mai poate să le facă pe toate.

– Dar am forță. Mai multă decît Ty, zise tare Will.

– Știu că ai, dragule. Dar nimeni nu poate să le facă pe toate, îi spuse Maggie cu blîndețe.

Avea și el dreptate. Avea forța unui bărbat în toată firea și, chiar dacă era stîngaci în tot ce făcea, se putea conta pe el la cărat și ridicat; putea să facă și lucruri grele, atîta timp cît nu erau complicate și dacă cineva îi explica exact ce avea de făcut.

– Nu pot să fac tot ce-mi spune Ty, continuă el.

– Ne ești de mare ajutor, aprobă Maggie.

Singura problemă era că orice îi putea distra atenția și cineva trebuia întotdeauna să-l urmărească, să se asigure că nu se întrerupea din lucru ca să alerge după vreun fluture sau după cine știe ce altceva. Cînd era vreo treabă care necesita putere și îndemînare, se pierdea; nu era în stare să facă un lucru dificil.

Will, mulțumit că-și spusese punctul de vedere, se cufundă în liniște.

– Doamnă Whitcomb, parc-ați lua foc, observă Reid.

Își încrucișă brațele și privi spre ea.

– Cînd am spus că Ty are o sarcină destul de grea, n-am vrut să vă critic. Am vrut să spun pur și simplu că mi-a făcut plăcere să fiu de ajutor. Să nu puteți îngădui cuiva să vă ajute? Cred că mai degrabă ăsta-i motivul

– Nu fi ridicol. -

Începuse să se enerveze. Capul îi vuia și o durea gâtul; bărbatul ăsta avea neobrăzarea să se poarte ca și cum ea ar fi fost vinovată că n-a vrut să plece.

– N-am vrut să fiu așa, răspunse el.

Maggie clipi. Ar fi vrut să-l atace dar nu știa ce-ar trebui să spună. Că fusese încrezut și enervant? După ce tocmai făcuse pentru ea aproape jumătate din treburile casei?

– Turta o să se ardă. Mă duc s-o scot, fu tot ce putu să spună; se întoarse și porni spre casă. Veniți? întrebă peste umăr.

Ty și Prescott o urmară, cu Will în urma lor.

Prânzul se dovedi a fi liniștit. Chiar și Ty fu neobișnuit de tăcut. Dar spre sfârșitul mesei o trânti:

– Poate domnul Prescott ar mai putea să stea! Avem atâtea de făcut pe-aici la care ne-ar putea ajuta.

Maggie își înălță capul.

– A, nu, sînt sigură că domnul Prescott are alte locuri unde ar vrea să meargă, alte lucruri de făcut.

– Dar nu trebuie să mergeți undeva anume chiar acum, nu-i așa, domnule Prescott? nu se lăsă Ty. Vreau să spun că ați putea locui aici pentru un timp, cum ați făcut noaptea trecută.

Cuvintele lui Ty îi sporiră lui Will emoția.

– O să locuiești cu noi? zise el, aplecîndu-se peste masă și privindu-l drept în ochi.

– Ty, Willy, nu e... nu e așa de simplu, protestă Maggie. Îmi pare rău, domnule Prescott, nu vor să vă preseze, sînt sigură. Pur și simplu vă simpatizează.

– Dar de ce nu? întrebă Ty cu părere de rău. De ce n-ar putea să stea? Chiar tu ai spus zilele trecute că nu le poți face pe toate. Ai zis că nu putem depinde la nesfîrșit de unchiul Gideon.

– Știu, dragule, știu. Sînt multe de făcut și sînt sigură că ar fi minunat să-l avem aici pe domnul Prescott ca să le facă. Dar nu înțelegi? Orice om este plătit pentru o

astfel de muncă, iar noi nu avem bani pentru așa ceva.

– Nu stau nicăieri prea mult, spuse categoric Reid, dar privirea i se mai înmuie puțin cînd se uită la Ty. Îmi pare rău, Ty. Așa stau lucrurile. Uite, o să mai muncesc puțin și o să mai stau în hambarul vostru încă o noapte, dacă mama ta este de acord, dar mîine dimineață am să plec.

Maggie dădu din cap către domnul Prescott, apoi se uită cu tristețe la fiul ei. Săracul, avea nevoie de un bărbat pe lîngă el. Nu doar de Will, ci de cineva care să gîndească, să vorbească și să se comporte ca un bărbat, care ar putea să-i vorbească ca de la bărbat la copil, care să-i explice, să-l învețe și să-l ajute. Avea nevoie de un tată; Will nu mai putea fi un tată pentru el. Fratele ei, Gideon, încercase dar principalul lor contact cu el era doar o dată pe săptămînă, duminica, cînd mînceau în familie. Era o situație nefericită, dar asta nu însemna că un trecător străin îi putea oferi lui Ty ceea ce avea nevoie.

Se putea vedea dezamăgirea pe chipul lui Ty.

Maggie se ridică și începu să strîngă masa.

3

Maggie se simțea din ce în ce mai rău. Începu să tușească și să strănute și pînă la ora cinci își dădu deja seama că răcise. Servi masa, dar mîncă doar foarte puțin.

– Mamă, ai pățit ceva? întrebă Ty îngrijorat.

– Am o gripă ușoară, îi răspunse Maggie. Nimic serios. Sînt sigură c-o să mă simt mult mai bine pînă mîine dimineată.

Zîmbi către Will, care o privea speriat.

– Te ajut la vase, se oferă el.

Maggie zîmbi din nou.

– Mulțumesc, dragule. Drăguț din partea ta, zise ea încet.

Știa că o să-i ia de două ori mai mult să termine treaba, dar n-ar fi vrut să-l rănească pentru nimic în lume.

Reid Prescott nu zicea nimic. O privi pentru o clipă și Maggie crezu că voia să-i spună ceva, dar după un moment se uită în altă parte, fără să deschidă gura.

După ce termină vasele, Maggie urcă scările către camera ei. Era atît de obosită, încît se întinse direct pe cuverturi, îmbrăcată, cu gîndul se rămînă puțin așa înainte să se pregătească de culcare. Oricum, ultimul lucru pe care și-l amintea, era că deschisese ochii și...

Simțea o căldură stranie și plapuma de sub ea era aproape udă de transpirație. Se ridică ușor, dar i se păru că patul se învîrtește cu ea. Camera, la fel, parcă

se-nclina într-o parte și-n alta. Draperiile nu erau încă trase și putu să vadă cerul și stelele ce străluceau. Realiză, dezorientată, că era încă îmbrăcată. Își trase un picior și începu să-și desfacă pantoful. I se păru prea obositor și când apucă să termine, căzu cu capul pe pernă. Să se dezbrace era prea greu; o să doarmă în hainele de zi.

Maggie petrecu tot restul nopții într-un somn convulsiv, cu vise stranii. Se sculă a doua zi de dimineață tremurînd, gîndindu-se că niciodată, în viața ei, nu-i fusese atît de frig. Se înfășură imediat în cuverturi și-și scoase rochia pe care o purta deja de o zi. Știa că trebuie să se scoale și să pregătească imediat micul dejun, altfel băieții ar fi început să se îngrijoreze.

Reuși, în sfîrșit, să se dea jos din pat, dar îi era greu să se țină pe picioare. O durea capul și parcă avea nisip în ochi. Își puse pantofii și i se păru c-a făcut un efort enorm. Știa că-i trebuie o putere fantastică să gătească, dar își promisese să se întoarcă în pat și să se odihnească după ce va termina.

Refuza cu încăpățîinare să se supună stomacului extrem de delicat sau capului ce-i vuia din ce în ce mai tare. Încearcă să coboare, strîngînd cu putere balustrada; se simțea neobișnuit de slăbită. Când intră-n bucătărie, se aruncă pe un scaun și-și puse capul pe masă.

Așa au găsit-o Ty, Will și Reid Prescott.

– Mamă? se auzi vocea speriată a lui Ty. Mamă, ai pățit ceva?

Fu imediat lîngă ea, în timp ce Will se făcu mic în spatele ușii, holbîndu-se la ea.

Maggie își înălță capul și se uită la ei, clipind tulburată.

– Oh, mă scuzați. Cred... cred c-am adormit.

– Mamă, ești roșie toată.

– Mi-e puțin cald, admise ea.

Prescott se apropie și-i puse mîna pe frunte. Simți o căldură minunată în palmă.

– Frigi.

Îi ridică bărbia, s-o poată privi în față.

– Ai febră. Ar trebui să fii în pat.

– Cineva trebuie să pregătească micul dejun, spuse Maggie încet și se ridică în picioare.

Nu făcuse bine. Camera începuse să se învîrtă cu ea și simți că n-o mai țin picioarele.

– Mamă!

– La naiba! zise Reid și o prinse pe Maggie; leșinase. O luă în brațe și se întoarse către Ty.

– Unde e patul ei?

– Sus, îți arăt eu.

Ochii îi trădau frica, era alb ca varul; fugi pe scări ca să-i arate drumul.

Reid observă că Maggie Whitcomb era ușoară în brațele lui, aproape fragilă, în ciuda aparenței ei robuste. Probabil firea ei o făcuse să pară mai mare și mai puternică. Dar acum, cu capul pe umărul lui, nu părea deloc puternică, ci doar foarte vulnerabilă.

Ty îl conduse în camera ei. Reid privi în jur, măsurînd cu privirea păturile de pe pat și fereastra deschisă.

– Închide geamul ăla, ordonă el, apoi se întoarse lângă pat.

Ty se grăbi să facă așa cum spusese și Reid o întinse pe Maggie ușor pe pat, înfășurînd-o bine în pături. Turnă puțină apă într-un lighean și udă un prosop. Apoi, se întoarse lângă pat și puse prosopul rece pe fruntea lui Maggie.

Ty se retrăsese către piciorul patului, privindu-și nesigur mama și Reid observă că Will rămăsese înțepenit în spatele ușii; era speriat, gura îi tremura.

– O să moară? întrebă el cu o voce tremurîndă.

– Nu, răspunse brusc Reid, privind către soția lui Will.

Părul ei negru, bogat, era împrăștiat pe pernă.

Tenul îi era umbrît de o culoare întunecată, dar

obrajii îi erau încă roșii. Reid nu se putu abține să nu observe că, în alte condiții, ar fi putut fi un tablou senzual, seducător.

Deveni dintr-odată iritat din cauza problemelor pe care și le făceau cei doi.

– N-o să moară, zise el cu asprime, de parcă vocea lui i-ar fi putut comanda destinul.

Evident, tonul lui autoritar fusese oarecum convingător și, pentru o secundă, Ty și Will se mai liniștiră.

– Are febră, continuă el, și are nevoie să stea întinsă și să se odihnească, așa că voi amîndoi o să trebuiască să vă purtați singuri de grijă astăzi.

– Putem face asta, spuse Ty. Eu pot să adun ouăle. Iar la micul dejun putem mânca turtele de aseară.

– Bine gîndit.

Reid luă din nou prosopul, îngrijorat de fierbințeala femeii și îl înmuie iar în apă. Știa că modul cel mai rapid de a-i reduce febra ar fi fost să-i scoată hainele și s-o îmbăieze cu apă rece, dar această simplă procedură părea prea... intimă. A ales pînă la urmă să-i desfacă gulerul de la rochie și să-i ude gîtul pînă la obraji.

Maggie clipi, apoi deschise ochii și privi dezorientată prin cameră.

– Ce...

– Ai leșinat. Ești bolnavă. Trebuie să stai în pat, spuse Reid mai aspru decît ar fi vrut.

– Domnul Prescott te-a adus în brațe pînă aici, adăugă Ty emoționat, liniștit acum că mama lui își recăpătase cunoștința.

Maggie vru să-și umezească buzele și Reid îi turnă un pahar cu apă din ulcior. O apucă pe după gît și o ridică să poată bea.

– Ia înghițituri mici, spuse el răstit căci începuse să înghită lacomă.

– Dar mi-e atît de sete...

– Asta pentru că ai febră. Dar nu trebuie să te îmbol-

năvești și mai rău. De-aia ai nevoie să stai întinsă, să dormi și-o să bei mai multă apă cînd o să te scoli.

– Nu pot să stau în pat, spuse Maggie iritată, dînd la o parte pătura ca să se ridice. Trebuie să prepar micul dejun.

– O să mă ocup eu de asta, spuse Reid, mirat și el c-a putut spune așa ceva.

Maggie începu să se îngrijoreze la gîndul că este neajutorată și bolnavă în pat.

– Băieții... cineva trebuie să aibă grijă de băieți.

– O, mamă... interveni Ty mîndru de el, uitînd de teama ce-l cuprinsese cu puțin timp în urmă. Pot să-mi port singur de grijă.

Imaginația înfierbîntată a lui Maggie fu străfulgerată de gînduri negre. Dacă vreunul din băieți se arde la cuptor ori se taie cu cuțitul? Sau dacă...

Reid văzu panica din ochii ei și dădu din cap.

– Nu-ți face griji. O să am eu grijă.

Ezită, apoi continuă:

– Rămîn eu să am grijă de ei.

– Vrei? îi atinse Maggie mîna cu recunoștință.

Era un străin pentru ei, dar cel puțin era un adult. Se simțea prea slăbită și prea bolnavă ca să se mai gîndească dincolo de asta.

– Îți mulțumesc, spuse ea cu lacrimi în ochi.

Reid se dădu înapoi și preocuparea pe care o arătase cu puțin înainte fu înlocuită cu reținerea lui rece obișnuită.

– Culcă-te, insistă el. O să vin mai tîrziu să văd cum te simți.

Maggie dădu din cap, deja aproape adormită.

Reid coborî scările, îndreptîndu-se spre bucătărie. Se uită nervos în jur, după care conchise:

– Sincer, n-am nici cea mai vagă idee cu ce să încep.

Urmă o tăcere mormîntală. Apoi intrară Ty și Will,

care-i aruncară cîte un zîmbet larg, prietenos. Şi, în timp ce cu puţin înainte Reid se simţea atît de dezorientat, acum tensiunea dispăruse.

– Mai întîi trebuie să dai drumu' la cuptor, se oferi Will fericit.

Reid zîmbi.

– Asta pot să-mi imaginez. Apoi, dacă mă ajuţi să găsesc o tigaie, aş putea să prăjesc nişte ouă.

– Mă duc să mulg vaca şi să închid porcii, spuse Ty, iar apoi pot să adun ouăle.

– Will şi cu mine am putea face asta, dacă Will o să-mi arate cuibarele, sugeră Reid după ce aprinse focul la cuptor.

– Sigur, spuse Will, luminîndu-se la gîndul că poate fi de ajutor, şi mai ales că-i poate arăta unui adult unde să meargă şi ce să facă.

Se duse în cămară şi luă un coş mare.

– În asta pune mama ouăle, zise el.

Îl luă şi ieşi, cu Reid, îndreptîndu-se prin grădină, către coteţ.

Will îi întinse jenat coşul lui Reid.

– Mai bine strîngi tu ouăle, spuse el încet. Eu le sparg cîteodată.

Reid îşi arcui sprincenele; se apropie cu grijă de cel mai apropiat cuibar. Îşi aminti, din copilărie, cum strîngea ouăle servitoarea lor Eulalie; el se uita la găini dar foarte rar era în stare s-o ajute. Şi el, ca şi Will, spărgea cîteodată ouăle.

Will îl văzu că ezită.

– Trebuie să bagi mîna înăuntru şi apoi în jos. Uite aşa.

Vîrî mîna între găină şi cuibar. Pasărea începu să cotcodăcească şi ieşi din cuibar dînd din aripi. Will îl privi pe Reid, dar începu să rîdă cînd îi văzu privirea stingherită.

– Mama face asta mult mai bine ca mine, îl încre-

dință el.

– Sînt sigur că se descurcă mult mai bine decît noi amîndoi, aprobă Reid.

Începu din nou să adune ouă. Imitîndu-l pe Will, își strecură mîna sub o altă pasăre. Reid se întoarse către Will, neobișnuit de vesel, arătîndu-i triumfător oul pe care-l găsisse. Will zîmbi și încercă să repete operațiunea în cuibarul următor; terminară împreună de strîns toate ouăle, fără să spargă vreunul.

În timp ce se îndreptau spre casă, Will se uită la Reid și-i spuse sincer:

– Îmi place de tine.

Reid nu știu pur și simplu ce să-i răspundă. Îl luase prin surprindere. Îi zîmbi numai. Oare boala asta a creierului să-i fi fost cauzată de vreo rană din război? se întrebă el.

Pentru prima dată după mulți ani ar fi vrut să aibă din nou cîteva din cărțile lui vechi. Încet-încet Will îi stîrnise curiozitatea, mintea lui de copil conștiincios...

Apoi se gîndi la Maggie Whitcomb. Era drăguță, îți făcea bine s-o privești; era acel tip de femeie ai cărei ochi te făceau să-ți pierzi cumpătul. N-avea o frumusețe clasică. Dar tăria caracterului i se putea citi în ochi și îi lumina chipul cu o vitalitate și o frumusețe pe care puține femei le aveau. Îi plăcuse cum se uita cînd vorbea cu Will, blîndă și răbdătoare, cu un fel de dragoste tristă în privire. Îi plăcea cum rîdea, dezvelindu-și dinții albi, strălucitori. Îi plăceau ochii ei. Era o femeie puternică, deosebit de curajoasă.

Trebuia să fie așa ca să poată duce în spate o fermă ca asta, avînd doar un băiat și un bărbat cu minte de copil care s-o ajute. Trebuie să fi fost și momente cînd s-a întrebat de unde o să facă rost de mîncare, momente cînd a fost speriată de moarte. Pînă acum, cu siguranță, a trecut cu bine prin toate și a făcut o treabă al naibii de bună crescîndu-și fiul atît de bine.

Dintr-odată, Reid își aminti cât de fragilă fusese când a purtat-o în brațe, pe scări, cât de panicată era la gândul că era atât de bolnavă și nu putea să aibă grijă de băieți.

– Îmi placi mult, continuă fericit Will. Îmi placi mai mult decît oricine – în afară de mama și de Ty, adăugă el. Îmi placi mai mult decît Ginny sau Tess. Sau Gideon.

– Cine sînt?

– Ginny este o... verișoară și mama ei, Tess, este... sora mamei. Nu, nu-i așa. Cam pe-aici. Gideon este fratele mamei. Locuiește la o fermă mare, dar vine cîte-odată pe-aici să ne vadă. Gideon era odată prietenul meu. Așa spune mama, zise el trist. Dar nu sînt sigur. Nu cred că mă place.

– A spus el asta? întrebă Reid cu blîndețe.

– Nu. Doar că uneori se uită la mine atît de... supărat. Will suspină.

– Nu știu... el e...

Apoi ridică din umeri.

– Mama spune că e așa pentru că mă cunoștea și înainte, pentru că-și amintește cum eram atunci. Înțelegi?

– Cred că da. Uneori ne e dor... de ce știam înainte.

Will dădu trist din cap.

– Nu înțeleg, zise el, apoi se uită curios către Reid. Și ție îți place de mine?

– Da, îmi placi, Will, răspunse Reid.

Chipul lui Will fu inundat de un zîmbet larg. Îl luă de gît pe Reid și îl îmbrățișă.

Reid era uimit. Rămase pentru un moment nemișcat. Era atît de ciudat să fie îmbrățișat, mai ales de un bărbat în toată firea. Îl îmbrățișă și el, convins că imediat va reveni la normal, punînd o distanță protectoare între el și această familie care se arătase atît de sensibilă față de el.

Odată reîntors în casă, Reid se mai înmuie la vederea chipurilor flămînde ale lui Ty și Will. Făcuse tot ce putuse ca să prepare micul dejun; încălzise turtele

care rămăseseră de seara și preparase o omletă. Nici nu se putea compara cu ceea ce făcea Maggie, dar măcar își puteau potoli foamea.

După micul dejun, Ty și Will se grăbiră să plece în Pine Creek să vîndă ouăle și laptele, iar Reid realizează că nu-l întrebaseră încă pe Ty cum poate să ia legătura cu rudele lor. Nu-i nimic, va afla mai târziu. Deocamdată, se gîndi c-ar fi mai bine să meargă să vadă ce face Maggie.

Dormea în răstimpuri; cînd intră el în cameră, clipea. Reid se aplecă să-i șteargă fața și gîtul cu o cîrpă moale. Îi mai dădu puțină apă să bea, ajutînd-o din nou să se ridice. Cînd se întinse la loc, adormi aproape imediat, dar Reid răsufală ușurat căci îi revenise culoarea în obraji.

Neobișnuit de iritat, Reid coborî scările și ieși în curte, căutînd ceva cu care să-și ocupe timpul. Nu era fermier și nici măcar nu știa ce era nevoie să facă, dar socoti că e destul de îndemînat ca să fie în stare să facă mici reparații prin curte. N-avea nici un sens să stea fără să facă nimic.

Așa că începu să lucreze și se gîndi să repare mai întîi șipicile gardului. Chiar cînd se gîndea c-ar trebui să meargă din nou să vadă ce face Maggie Whitcomb, auzi apropiindu-se căruța lui Ty.

– Doamna Diggs ne-a dat niște supă, îi strigă el. Cînd i-am spus că mama e bolnavă, a insistat să iau supa asta de pui, explică el.

– Bine, spuse Reid cu un fel de iritare și regret în voce că fiul lui Meggie a și cerut ajutor cuiva. Ia într-un castron și du-te sus să vezi dacă poți să-i dai să mănînce puțin.

– Bine. Apoi mă duc să-mi fac lecțiile. Dacă nu, mama o să se supere.

Will intră cu Ty în casă, dar după puțin timp ieși din nou să-l ajute pe Reid la reparații. Will rămăsese tot restul dimineții în umbra lui Reid, urmărindu-l peste tot, fericit să-l ajute cînd putea sau, în aceeași măsură,

mulțumit să stea și să-l privească cînd nu putea să-i ajute.

Aproape spre prînz, Reid intră în casă și luă un borcan de fasole, mulțumindu-i în gînd lui Maggie că mai păstrase de la prînzul de ieri. Ty amestecă fasolea cu niște jumări din afumătoare și Reid prepară repede prînzul, care cel puțin fu bun de mîncat și îndestulător.

Cînd terminară de mîncat, Reid arată către cartea de pe tejghea. Cînd venise cu Will să pregătească cina, Ty stătea la masă și citea din ea.

– Studiezi istoria Angliei, Ty?

Ty ridică din umeri, după care zise:

– Mama mă pune să învăț tot ceea ce ea și fratele ei au învățat la școală. Uneori e greu, pentru că nu avem cărțile potrivite sau mama nu-și mai poate aminti ce-a învățat. Asta e cartea unchiului Gideon. Mi-a împrumutat-o.

– Deci nu mergi la școală?

– Nu mai e nici un profesor în Pine Creek. Cel care era înainte a plecat la război și nu s-a mai întors. Și acum orașul nu-și mai poate permite să angajeze un profesor, așa că trebuie să învățăm singuri.

– Dar tu pari că faci o treabă bună.

Ty dădu din cap.

– Așa zic și eu. Dar mama nu prea are timp să mă învețe și, apoi, nici ea n-a făcut mai mult de șase clase. Bunica și bunicul ziceau că nu-i bine pentru o fată să facă prea multă școală. Dar mie îmi place să învăț, se confesă el zîbind. Bineînțeles, cîteodată sînt lucruri pe care nu le înțeleg. Și știu că trebuie să fie o grămadă pe care nu le știu încă.

Reid își aduse aminte de educația pe care o primise el, în școala mică de lîngă casă și apoi la o academie privată pentru băieți.

– Poate aș putea să te ajut, spuse el fără să gîndească.

– Crezi c-ai putea? se luminează Ty. Știi, ce nu înțeleg

prea bine este în privința Tudorilor și a Stuarzilor. Nu înțeleg de ce Mary, regina Scoției, a amenințat-o pe Elizabeth. Cum putea să-i ia tronul? Și apoi fiul ei l-a luat după ce a murit Elizabeth, nu-i așa?

– Așa e. Nu este un descendent direct. Cum Elizabeth nu avea copii, trebuie să te întorci mai întâi la frații și la surorile ei – toți morți, fără descendenți – apoi la frații tatălui ei și apoi...

– Stai puțin, îl întrerupse Ty. Poate-mi arăți mai bine.

Sări, luă o carte mare din raft și o deschise la arborele genealogic al familiei regale.

– Bine. Uite...

Și Reid urmă cu arătătorul arborele, ca să-i arate linia descendenților.

– Înțeleg, dar de ce-au vrut s-o pună pe Mary pe tron, atîta timp cît Elizabeth era încă în viață?

Reid începu să-i explice poziția englezilor catolici și a protestanților; curiozitatea băiatului îl încînta și-l făcu să-și aducă aminte că și el era la fel în tinerețe.

După un timp observă că trecuse deja mai bine de o oră cu lecția lor.

– Măi, să fie, se întoarse el către Ty. Uite ce tîrziu s-a făcut. Mai bine am merge să vedem ce face mama ta.

– Vai de mine!?

Ty se simțea vinovat; se ridică și se grăbi să urce scările, în timp ce Reid începu să spele vasele.

Ty se întoarse imediat cu „raportul”.

– Nu cred că-i mai este rău. A mai băut niște apă, dar zicea că nu-i e foame.

– Așa e cînd ai febră. O să mai încercăm cu niște supă mai tîrziu.

– Domnule Prescott...

– Da? își ridică Reid privirea.

– Crezi c-am mai putea vorbi? Mai am o grămadă de întrebări și nu numai despre istorie. Am probleme cu aritmetica. Și mama nu se pricepe prea bine la cifre;

doar la numărât ouăle. Iar unchiul Gideon n-a mai venit pe la noi în ultimul timp.

Unchiul Gideon. Era o șansă să plaseze sarcinile pe care și le asumase cuiva din familie. Dar după aceea se gîndi de ce nu le-ar face el, dacă tot era acolo?

Sigur. Nu m-ar deranja să mai vorbim, spuse Reid.

Ty se cufundă din nou în cărțile lui, punîndu-i din cînd în cînd întrebări lui Reid, care încerca să termine treburile prin bucătărie.

Cînd termină, Reid decise că nu mai trebuia să amîne să se ducă el însuși la Maggie.

Era trează, avea ochii luminoși. Era îmbujorată, dar lui i se păru totuși că i-ar fi frig. Deși era încă stîngaci cu această sarcină intimă, era totuși în stare s-o ridice și s-o oblige să mănînce cîteva linguri de supă, înainte ca ea să apuce să refuze.

– Ce face Willy? întrebă ea stinsă, obosită.

– E bine. Nu trebuie să-ți faci griji pentru el.

Maggie îl privi întrebătoare și, în ciuda febrei pe care o avea, Reid putu să simtă intensitatea surîsului de pe buzele ei. Era ca și cum ar fi putut să-și arate sufletul prin ochii ăștia mari, sinceri. Ceea ce a văzut pe chipul lui trebuie s-o fi satisfăcut pe Maggie, pentru că dădu din cap și zise încet:

– Îți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru tot. Pentru c-ai stat aici. Pentru că ai încercat să m-ajuti să mă simt mai bine. Pentru c-ai avut grijă de băieți.

– Mi-a făcut plăcere.

Destul de ciudat, dar își dădu seama că într-adevăr îi făcuse plăcere. Continuă:

– A fost... reconfortant.

Ea părea c-ar fi vrut să spună mai multe, dar era și foarte extenuată. Parcă împotriva voinței ei, ochii i se închiseră și căzu din nou într-un somn adînc.

Reid mai rămase un timp s-o mai privească și simți din nou o senzație ciudată înăuntru, unde încetase de mult timp să mai simtă ceva. Îndrăznise chiar să-i pună un diagnostic. Credea c-ar fi malarie și scarlatină, dar Maggie nu avea figurile ciclice ale malariei, nici erupția evidentă a scarlatinei. Pneumonia îngrijora mai tare ca orice altceva. Dar, cu noroc și îngrijire atentă, nici n-ar trebui să-și facă probleme.

Coborî scările și ieși afară să mai lucreze, lăsându-l pe Ty în casă cu Maggie. Will fu încântat să-l vadă; se ținu scai după el, punându-i obișnuitele lui întrebări stângace. Deși era un subiect despre care nu prea avea chef să vorbească, totuși, Reid începu să sporovăiască despre Savannah, New Orleans și celelalte locuri prin care hoinărise după terminarea războiului.

Ty coborî în curte după ce-și termină ce avea de studiat; terminară toți trei treburile din gospodărie și apoi pregătiră masa de seară, o altă treabă, mai grea cu toate celelalte.

– Știți ceva, se adresă Reid lui Ty și Will, dacă mama voastră se va simți destul de bine mâine, putem să mergem la pescuit. Știu foarte bine să curăț un pește și să-l frig.

– Eu știu să fac ciorbă de pește, se oferă Ty. M-a învățat unchiul Hunter.

– Înseamnă că vom fi în stare să facem o adevărată masă festivă, nu-i așa? zîmbi Reid, după care se apucă să strîngă masa.

Înainte să se ducă în hambar, unde-și petrecea noaptea, urcă să vadă cum se simte Maggie. Era mai îmbujorată ca oricînd și fața îi ardea. La naiba. Avea temperatura și mai ridicată. Reid încercă să-i șteargă fața cu un prosop rece, dar după aceea decise că nu mai era nimic de făcut decît să-i scoată hainele și s-o spele bine. Văzu că-i tremurau mîinile. Îi desfăcu gulerul și-i puse cîrpe ude peste tot.

Se așeză apoi lîngă balansoarul de lîngă pat. Maggie

se zvîrcolea și se răsucea, murmurînd ceva de neînțeles. Reid așteptă, schimbîndu-i alte prosoape ude, reci, la fiecare cîteva minute, sfătuind-o în minutele de luciditate să soarbă puțină apă. Transpira mult.

Chiar cînd Reid aproape se convinsese că făcuse pneumonie, se opri din zvîrcolit și încetară suspinele și bolboroselile. Reid o așeză bine în pat și îi puse mîna pe frunte. Era mai rece; febra îi scăzuse. Răsufală ușurat și se aruncă înapoi în scaun.

Reid avusese dreptate. Pînă în dimineața următoare febra îi trecuse. Se ridică în pat și bău puțin din supa de pasăre pe care i-o dăduseră Reid și Ty. Will, ca de obicei, zăbovi în hol, vizibil speriat cînd o văzu pe Maggie stînd în pat.

Reid îl luă pe Will jos să-l ajute cu micul dejun; îl lăsă pe Ty lîngă mama lui.

– Reid o să ne ia la o partidă de pescuit, îi spuse băiatul lui Maggie. A zis c-o să facem asta dacă tu te simți mai bine. Crezi c-o să poți sta singură toată dimineața?

– O, da, mă simt mult mai bine. M-a lăsat durerea din gît și mă simt mai puțin obosită. Oricum, o să dorm.

– Pot să stau cu tine dacă ai nevoie de mine, spuse Ty.

Maggie zîmbi și dădu din cap.

– Ești drăguț, dar nu-i nevoie.

– Îmi place Reid.

– Domnul Prescott, îl corectă Maggie imediat.

– Dar mi-a zis că pot să-i spun Reid.

Maggie se încruntă, dar îl lăsă în pace.

– M-a ajutat la lecții ieri, continuă Ty. Știe o mulțime de lucruri. Cred că mai multe decît unchiul Gideon. A

putut să-mi explice tot felul de lucruri – despre plante, istorie, matematică!

Ty deveni dintr-odată gînditor și continuă:

– Mi-aș dori să stea aici tot timpul. Aș putea să învăț multe de la el.

Încă o dată Maggie se întrebă de ce un bărbat bine educat ca el cutreiera lumea. Ar fi putut să aibă o slujbă. O preocupa persoana lui.

Cînd îi văzu privirea dezaprobatoare, Ty privi dezamăgit.

– Cred că... poate ar putea să mai stea o vreme; m-ar ajuta și la lecții.

– Dar cum o să-l plătim? protestă din nou Maggie, speriată într-un fel de cît de încîntată era și ea de această propunere.

– Ne-a spus ieri că uneori lucrează doar pentru hrană și un adăpost. Poate ar vrea să facă la fel și la noi. Sînt convins că gătești mult mai bine decît cei la care a mai stat.

Maggie îl privi șovăielnic. Putea vedea cît de mult ar vrea Ty ca Reid să stea; lipsită de vlagă cum era acum, ar fi fost o idee bună să aibă pe cineva prin preajmă care s-o ajute. Erau atîtea de făcut; fratele său o mai ajuta uneori. Dar Gideon avea propria lui fermă de care trebuia să se îngrijească și o mai ajuta și pe Tess.

Dar Maggie nu prea avea chef să-i ceară lui Reid Prescott să rămînă. Nu-i plăcea să ceară favoruri cuiva și apoi era ceva cu acest bărbat care o făcea nesigură.

– El nu e... ca noi, dragule, îi spuse încet lui Ty. Știi, ieri a spus că nu vrea să stea pe loc. Îi place să călătorească.

– Nu știi pînă nu întreb, insistă Ty. Te rog, mamă. Și Will îl place cu adevărat. Reid se poartă frumos cu el. Îi vorbește și-l lasă să stea cu el cînd muncește. Will crede c-ar putea să prindă și luna.

– Lasă-mă să mă gîndesc la asta, admise Maggie,

prea obosită ca să-l poată contrazice.

– Bine. Dar promite-mi că *într-adevăr* o să te gîndești.

Fiul său o cunoștea prea bine, Maggie nu lua o hotărîre la prima mîină.

– Bine, promit.

Cuvintele ei îl făcură pe Ty atît de fericit, încît începu să țopăie prin cameră.

În următoarea dimineață Maggie se simți destul de bine, încît se îmbracă și coborî în bucătărie.

Aici îl găsi pe Reid Prescott care tocmai aprindea cuptorul. Pe masă, coșul era deja plin cu ouă.

– Doamnă Whitcomb! Sînteți sigură că vă simțiți îndeajuns de bine ca să vă dați jos din pat?

– Sînt bine. Vă asigur. Pur și simplu nu mai putea sta în pat nici o zi în plus.

– Dar poate nu v-ați restabilit *complet*, accentuă el.

– Nu mai pot continua să las pe altcineva să-mi facă treaba.

Reid ridică din umeri și privi în jur.

– Păi atunci... cred că pot să plec.

Oare dezgust fusese ceea ce simțise în vocea lui? se întrebă Maggie. Nu, spera ea, la gîndul că trebuia să-și onoreze promisiunea făcută lui Ty. Se pregătea deja să iasă cînd Maggie zise:

– Domnule Prescott...

Se întoarse și o privi întrebător.

– Ați vrea...este... mă întrebam dacă ați vrea să rămîneți. Vreau să spun că am mai putea folosi două mîini pe-aici și Ty mi-a spus cum l-ați ajutat cu învățatul. Aș... aș putea să vă plătesc; nu încă, dar aș putea să vă dau o cameră și hrană. Vreți să vă gîndiți la asta?

O privi într-un fel straniu.

– Eu... e o ofertă amabilă, doamnă, dar...

Maggie dădu imediat din cap, destul de jenată; el spusese deja cu cîteva zile în urmă că trebuie să se miște, că nu poate sta pe loc.

– E-n regulă. Înțeleg, zise Maggie.

– Mai bine mă duc în hambar să-mi adun lucrurile. Trebuie să-mi iau rămas bun de la Will și Ty.

– Vă sîntem recunoscători pentru ajutorul dat. Băieții vă iubesc foarte mult.

Maggie avu impresia că l-a văzut roșind, dar se convinge că se înșelase în momentul cînd el replică:

– Și eu îi iubesc. Nu... nu are nici o legătură cu ei. Pur și simplu îmi place să călătoresc.

Maggie dădu din cap, vădit jenată, iar el se îndreptă către ușă, cu ochii plecați, ca și cînd ar fi căutat ceva pe jos. Maggie luă o tigiaie și o puse pe foc.

Reid Prescott deschise ușa să iasă. Maggie îl urmări cu privirea și-i văzu pe Ty și pe Will venind din curte, cărînd fiecare cîte o găleată cu lapte. Se uită după el, dar nu reuși să citească nimic pe chipul lui.

În final ca și cum ar fi scos vorbele cu cleștele, spuse:

– Știți... cred că aș mai putea sta o vreme. Pînă cînd termin ce mai e de făcut pe aici.

Maggie simți o bucurie imensă crescînd în ea, dar nu lăsă să se vadă. Doar scutură din cap.

– O, mulțumesc, domnule Prescott. Sînteți foarte drăguț. Mie... băieților o să le facă plăcere, sînt sigură.

4

Sîmbătă de dimineată, în timp ce-și făcea treburile prin bucătărie, după micul dejun, Maggie auzi zgomotul unei căruțe în curte. Zîmbi, ghicind cine era. Chiar cînd se pregătea să deschidă ușa din spate să-și întîmpine vizitatorii, aceasta se deschise brusc și Josephine Tyrrell dădu năvală înăuntru.

Mama lui Maggie fusese în tinerețe o femeie energică; o dungă albă îi brăzda acum părul negru-închis. Jo, cum îi spuneau prietenii, oricum mai era încă o femeie puternică. Maggie îi moștenise forța, chiar trăsăturile, și știa că atunci cînd se uită la mama ei, se vede pe ea peste treizeci de ani.

– Bună, draga mea, o salută Jo cu căldură, îndreptîndu-se s-o sărute.

– Bună, mamă.

Apăru și fratele ei.

– Bună, surioară.

– Gideon!

Deși Maggie era destul de înaltă pentru o femeie, era totuși nevoită să meargă pe vîrfuri ca să-și sărute fratele. Gideon era cel mai mare dintre bărbaii Tyrrell și nici unul nu putea fi considerat mic de statură. Avea umerii lați, pieptul și brațele puternice; mîinile îi erau bătătorite după atîția ani de muncă. Părul de culoarea griului îi era ciufulit cum fusese întotdeauna, din cauza obiceiului de a-și trece mîinile prin el. Într-un contrast total cu tenul închis, bronzat, ochii îi erau de un al-

bastru-deschis.

Gideon avea acum treizeci și cinci de ani, fiind cel mai mare dintre copiii Tyrrell; necazurile, grijile și vremea îi săpaseră cute adânci pe față. Tatăl lor murise nu cu mult înainte să înceapă războiul și Gideon trebuise să-și asume toate responsabilitățile capului de familie fără să crîcnească. Nu s-a căsătorit niciodată și a continuat să trăiască și să muncească la ferma familiei, pe care a părăsit-o doar cînd a plecat la război. Spre deosebire de Shelby și Hunter, el nu se certa și nu intra într-o încăierare decît după ce se gîndea îndelung și atent. Gideon făcea rareori ceva din impuls.

Se auziră pași pe scară; Ty și Will veneau alergînd în bucătărie.

– Bunico! Unchiule Gideon!

Jo se aplecă să-și îmbrățișeze nepotul.

– Ty! Ce mai faci, scumpule? Doamne, ce-ai mai crescut de cînd te-am văzut ultima oară.

– Ah, bunico... spuse Ty, mîndru de el.

– Și Will.

Jo îl sărută și pe el. Se părea că nu avusese nici cea mai mică dificultate să se acomodeze cu noul Will, poate pentru că el crescuse chiar alături de Gideon al ei. Amîndoi părinții lui muriseră cînd încă era tînr; ca să scape de timiditatea lui petrecuse foarte mult timp lîngă casa exuberantei familii Tyrrell. Ca rezultat, era ușor pentru Jo să se întoarcă la imaginea lui de copil, pe care-l știa aproape dintotdeauna.

Will o îmbrățișă și el cu putere.

– Bună, bunico. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, dragule.

Jo îl sărută pe obraji.

Gideon ciufuli în joacă părul lui Ty. Cu ani în urmă se jucau altfel; Ty trebuia să fugă spre unchiul lui și să-l împingă, dar acum îmbătrînise deja ca să se mai poată juca așa.

– Hei, Ty. Will, zise Gideon voios.

– Ce vă aduce pe-aici astăzi? Întrebă Maggie după ce toată familia se strînsese în jurul mesei. Mergeți în oraș?

– Da. Trebuie să mai cumpăr niște zahăr și niște făină. Vrei să vii și tu? Gideon vrea să meargă și la Tess să-i repare gardul, spuse Jo.

Tess era văduvă și avea un fiu; toți cei din familia Tyrrell încercau să o ajute. Mai ales în vremurile astea cumplite, era greu pentru o femeie să se descurce singură.

– Ultima dată cînd am fost la ea am observat că era foarte obosită, adăugă Jo.

– Înțeleg, dădu Maggie din cap către fratele ei.

O vreme după moartea lui Shelby sperase să se înfiripe ceva între Gideon și Tess. Erau amîndoi atît de buni; meritau să fie fericiți, dar fiecare trăia în parte o viață singuratică. Dar Gideon și Tess rămăseseră doar prieteni și Maggie a decis în final că erau pur și simplu prea diferiți ca să se îndrepte într-o direcție romantică. Gideon era tăcut, aproape rușinos, un om învățat să muncească din greu, pe cînd Tess era vioaie, plină de viață, vorbăreată, gata oricînd să rîdă și o mare amatoare de petreceri și baluri.

– Te rog, mamă! imploră Ty. Putem merge și noi în oraș?

– Am putea, îl corectă Maggie. Oh, cred că da. Ar fi bine să mai ieșim puțin.

– Bine, zîmbi Jo, apoi o privi cercetător pe fiica ei. Trebuia neapărat să mă opresc la voi ca să mă asigur că n-ai pățit nimic. M-am gîndit că nu-i în regulă ceva cînd am văzut că n-ai venit duminică la biserică și nici la cină.

– Am avut febră vreo zi-două, admise Maggie, dar mă simt bine acum.

– Ești sigură? zise Jo privindu-i fața. Pari cam palidă.

- Mamă, a fost doar o răceală.
 - De ce nu l-ai trimis pe Ty să mă cheme? Aș fi venit să am grijă de tine și de băieți.
 - N-a fost nevoie, șovăi Maggie.
 - A fost Reid aici, zise Ty din spatele lor.
- Maggie încremeni.
- Ce-ai spus, dragule? Ceva despre trestii¹?
- Ty o corectă.
- Nu, bunico, am spus Reid. Reid Prescott a avut grijă de noi cît a fost mama bolnavă. De-aia n-a trimis după tine.
 - Cine-i Reid Prescott? se întoarce Jo uimită către fiica ei. Maggie, ce tot spune băiatul ăsta?
 - Reid o să stea cu noi, intervenii Will, mîndru că putea da și el o informație.
 - Ce? se holbară Jo și Gideon la Maggie.
 - Domnul Prescott este noua noastră mînă de lucru, explică iute Maggie.
 - Mînă de lucru! Ai angajat un bărbat să lucreze pentru tine? se încruntă Gideon.
 - Păi... da. Asta e, nu știu dacă se poate numi angajat dacă nu-i plătești salariu, dar domnul Prescott a acceptat să stea un timp să muncească în schimbul unui adăpost și pentru mîncare.
- Jo o privi șocată.
- Stă aici, cu tine?
 - Nu în casă, mamă. În hambar și am aranjat acolo un pat și un dulap pentru el. Acolo stă.
 - Dar, Maggie, știi că dacă ai fi avut nevoie să fac ceva, aș fi venit imediat, protestă Gideon.
 - Știu și ești foarte drăguț. Dar nu-mi place să fiu o povară în plus pentru tine. Ai atîtea de făcut acasă. De

1 Reeds – trestii

ce te deranjează? Așa ai scăpat de o grămadă de treabă. Și apoi, vrei să mă ajuți și pe mine și pe Tess; ne repari lucrurile, ne îngrijești grădinile de legume, faci totul. E prea mult pentru tine.

– Nu, nu este. Mă bucur să pot ajuta, replică Gideon pe un ton grav. Nu vreau ca tu să fii nevoită să te bizui pe un străin.

– Da' cine este bărbatul ăsta? se interesă Jo. Este din Pine Creek?

– Nu, mamă, este din Savannah.

– Și ce face tocmai aici?

– Cred... Călătorește mult.

– Un vagabond, interpretă Jo. Margaret Anne Tyrrell Whitcomb, ce te-a apucat să angajezi un bărbat complet străin, un terchea-berchea? Singură în curtea asta! Le ce ți-e capul?

– M-am gândit la toate cîte trebuie făcute pe lângă fermă, ripostă Maggie.

Jo Tyrrell își fixă fiica cu o privire uimită; nu o văzuse de multe ori așa.

– Asta nu înseamnă că trebuie să fii obraznică.

Maggie oftă.

– Scuză-mă, mamă. N-am vrut să fiu așa. Dar sînt o femeie în toată firea, în stare să iau o decizie fără ca mama și fratele meu mai mare să mă interogheze atîta.

– Ah, Maggie....

Gideon suferea și el întotdeauna cînd sora lui era supărată.

– Nu e chiar așa, continuă el. Știi, mama și cu mine știm foarte bine că ești perfect capabilă să-ți rezolvi problemele.

– Eram doar îngrijorați, pentru siguranța ta, interveni Jo. Și nu văd nici un motiv să ne cerem scuze pentru asta. Eu sînt deja o femeie în toată firea de mulți, mulți ani, și-mi face plăcere să știu că tu și Gideon vă faceți încă griji pentru mine.

– Dar ce zici de unchiul John? Sau cînd mătușa Cecy a insistat să te duci în oraș să stai cu familia ei cît Gideon era la război?

Jo se încruntă la fiica ei, strîngîndu-și buzele.

– Asta-i cu totul altceva. John mă mai consideră încă fetița care obișnuia să se țină după el, iar Cecy a încercat întotdeauna să dirijeze întreaga familie.

Maggie își luă obrazii în palme și se uită fix la mama ei. Gideon rîdea pe înfundate în spatele lui Jo.

– Oh, nu mai rîde, zise Jo, dîndu-i una peste mină, după care zîmbi și ea, dînd din cap. Bine. Bine, recunosc. Îmi vîr nasul în treburile tale. Dar ești singura mea fiică și nu știu ce-ar trebui să facă o mamă dacă nu să-și facă griji pentru propria fată.

Jo arăta atît de copleșită de durere, încît pe Maggie o pufni rîsul. Se îndoia că Josephine Tyrrell, cea mai puternică femeie pe care o știa, ar putea fi în încurcătură, neștiind ce să facă – în legătură cu propria fiică sau cu orice altceva. Se certase cu Jo de multe ori de-a lungul anilor, dar niciodată nu și-au purtat ranchiună mult timp. Era ușor s-o ierte pentru tot ce făcea, atîta timp cît știa că o face doar din dragoste.

– Știi, spuse Gideon gînditor, ar fi o idee bună dacă m-aș duce pe-afară să am o mică discuție cu acest bărbat cît vă pregătiți voi de plecare.

– Sincer, Gideon! i se adresă Maggie, exasperată. Nu sînt o școlăriță pe care tu s-o aperi de scandalurile de la școală.

Maggie ridică din umeri, dar știa că nu-i un argument. Întotdeauna Gideon fusese săritor, dar, cînd era în pericol siguranța familiei, nimic nu-i stătea în cale.

– Of, bine, spuse ea bombănind. Dar să nu-l sperii. Este întotdeauna mult mai ușor dacă ai pe cineva prin preajmă care să aibă grijă de treburi.

– Drept ce mă ieși, un căpcăun? zise Gideon, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Te duc eu, unchiule Gideon, și te prezint, se oferi Ty, sărind în urma lui.

– A, nu. Tu și Will vă duceți imediat sus, vă spălați și vă îmbrăcați ca lumea, zise Maggie.

– Of, mamă...

Maggie se uită fix la el.

– N-o să te iau cu mine în oraș așa cum arăți, ca un coate-goale.

Ty se strîmbă, dar se supuse.

Gideon ieși imediat din casă. Oricît și-ar fi iubit nepotul, nu voia să-l aibă prin preajmă în timp ce discuta cu acest „angajat”. Nu avea de gînd să se certe cu el – doar dacă celălalt voia, bineînțeles – dar i-ar fi venit mult mai ușor să discute ca de la bărbat la bărbat dacă ar fi fost singuri.

Îl găsi pe Reid Prescott în curte, ungînd hamurile. Bărbatul își ridică privirea la auzul pașilor; fu surprins.

– Am auzit că Maggie te-a luat să lucrezi pe-aici, spuse Gideon dintr-odată, fără nici o introducere.

– Așa este. Dar cine sînteți?

– Sînt fratele lui Maggie, uite cine sînt. Și vreau să știu ce planuri ai.

– Planuri? se miră Reid. Doamna Whitcomb nu v-a spus că m-a angajat să fac niște treburi pe-aici și să-l învăț cîte ceva pe Ty?

– Cît ai de gînd să stai?

Reid se încruntă.

– Unde vreți s-ajungeți?

– Socotesc că ai gîndit că sora mea este o femeie singură cînd ai venit aici. Că este lipsită de ajutor, de protecție. Vreau să te asigur că nu-i așa.

Reid își ridică o sprînceană.

– Așa sînteți toți pe-aici, suspicioși cînd întîlniți un străin, sau așa e doar familia voastră? Cînd am venit nu m-am gîndit prea mult la cine locuiește aici, cum arată... Singurul lucru care m-a interesat a fost să mă adăpos-

tesc de furtună. Apoi doamna Whitcomb m-a întâmpinat cu o armă în mînă. Că este neajutorată ar fi fost ultimul lucru la care m-aș fi gîndit.

Gideon dădu din cap. Era în regulă, așa era Maggie. Fără îndoială că avusese dreptate cînd spusese că n-are nevoie de nimeni să-i poarte de grijă. De altfel, bărbatul ăsta părea unul serios. Acum se simțea puțin vinovat. Continuă:

– Să nu uiți, dacă ai vreun gînd să furi de la ea sau s-o rănești cumva, că știu de tine. Și dacă aud că i-ai făcut vreun rău, te omor.

– Foarte impresionant, comentă Prescott. Dar pot să vă asigur că nu reprezintă nici un pericol pentru doamna Whictomb și familia ei. Am de gînd să lucrez pe aici poate cîteva săptămîni și apoi să plec.

– Bine, zîmbi Gideon, dînd din cap și îndreptîndu-se spre casă, mulțumit pentru moment că sora lui era în siguranță.

Acum putea să meargă s-o vadă pe Tess. Inima începuse să-i bată tare în piept; încercă să-și stăpînească emoția. Ultimul lucru pe lume pe care l-ar fi vrut era ca familia lui să știe ce sentimente are pentru văduva fratelui său.

Cînd Shelby se însurase cu Tess, Gideon o găsisese foarte drăguță, dar nimic mai mult. Îl mulțumea faptul că fratele lui era fericit cu ea, dar nu era tipul de femeie pe care și-ar fi putut-o imagina pentru el. Dar de-a lungul anilor Gideon descoperise că simțea-pentru Tess mai mult decît și-ar fi imaginat. Ea trecuse cu tărie și maturitate peste moartea lui Shelby și peste celelalte dezastre din timpul războiului. Și, pe undeva, în timp, Gideon se îndrăgostise de ea.

Nu dintr-odată. Dar, treptat, a observat că aștepta cu nerăbdare duminicile cînd Tess o aducea pe Ginny la fermă sau cînd avea cîte ceva de făcut la ea acasă. Se gîndea la ea, își făcea griji pentru ea, se întreba dacă

are mîncare îndeajuns sau dacă-i e bine.

Apoi, începuse să se gîndească la lucruri mai intime, ceea ce-l făcea să se simtă vinovat și lipsit de respect. După ce se întorsese din război încercase să stea cu o altă văduvă, din cealaltă parte a lui Pine Creek, dar nu îi stîrnea nici un interes, așa că încetase s-o mai vadă. Cînd maică-sa l-a chestionat în legătură cu ea, a ridicat din umeri și i-a spus că nu era nimic în neregulă. Dar că nu era... potrivită.

Într-un tîrziu a admis că nici o femeie nu va fi potrivită pentru că nu va fi ca Tess.

Dar i se părea că greșește, că păcătuiește dacă rîvnește la soția fratelui său, chiar dacă Shelby era mort. Deși teoretic era liber să o iubească pe Tess, chiar s-o ia în căsătorie, totuși Gideon nu se simțea liber. I se părea c-ar fi întinat memoria fratelui său; îi era teamă că uneori, înlăuntrul său, poate ar fi vrut ca Shelby să moară pentru ca el s-o poată avea pe femeia lui.

Îl iubise mult pe Shelby. Doar cu un an mai mare ca el, fuseseră întotdeauna alături unul de altul. Shelby ocupa un loc special în sufletul lui Gideon, un loc pe care nu-l cîștigase nici măcar cel mai bun prieten al său, Will Whitcomb. Dar orice-ar fi simțit față de Shelby, acum Gideon suferea povara acestei dorințe secrete pentru soția fratelui său. Bineînțeles că greșea. În mintea unui Tyrrell cel mai mare păcat era lipsa de loialitate față de un membru al familiei.

Oricît de vinovat se simțea, oricît de imposibile îi erau visurile, Gideon nu putea înceta să-și dorească s-o vadă pe Tess de fiecare dată cînd avea această șansă.

Așa că-și scoase familia din bucătăria lui Maggie, îi duse la căruță și-și conduse atelajul cît putu de repede. Nu era decît o milă și jumătate pînă în oraș, dar călătoria asta i se părea cu mult mai lungă. Cînd ajunseră, Gideon coborî femeile și băieții în fața magazinului universal și porni cît mai repede către Tess. Își priponi

repede catîrul la stîlp și porni pe cărarea care ducea spre ușa ei.

Casa familiei Caldwell era mare, impunătoare, cea mai frumoasă casă din Pine Creek. Tatăl lui Tess, proprietar al unei imense plantații de bumbac în afara orașului, fusese cel mai bogat bărbat din ținut înainte să moară. George Caldwell construisese casa în oraș pentru soția lui adorată, care ura viața singuratică de la țară; dragostea excesivă pentru ea se vădea în fiecare trăsătură a acestui cămin nemaipomenit. Era o construcție măreață cu două etaje, cu o verandă imensă în față, încadrată de șase coloane maiestuoase.

În timp ce Gideon mergea pe potecă, văzu că se-ndreaptă spre el ca un taifun o mogîldeață blondă. Îi sări în brațe.

– Unchiule Gideon!

Gideon zîmbi și-o luă în brațe, sărutînd-o. Era ca un fulg. De cîte ori era cu nepoata lui, trăia momente amănunțite de încîntare. Ginny îi era așa de dragă, ca și cum ar fi fost a lui, dar de fiecare dată cînd o privea îl vedea pe Shelby în ochii mari, luminoși.

– Ce este asta? întrebă el glumind. Este o fetiță sau o pisică sălbatică din Arkansas?

– O pisică sălbatică, replică Ginny imediat, încercînd să rînjească la Gideon. Bunica așa spune.

Tess, care era în spatele ei, murmură dezaprobatore:

– Ginny...

Ginny o privi nevinovată.

– Dar e adevărat, mamă. Așa a spus.

– Da, dar mă îndoiesc că ar vrea ca tu să repeți asta, continuă Tess.

Ginny arboră un surîs larg.

– De-asta bunica vrea mereu ca eu să fiu o lady. Îmi place mai mult la fermă. Pot să vin să stau cu tine, unchiule Gideon?

Gideon se înroși și îi zîmbi lui Tess.

– Păi, știi că mi-ar plăcea, dovlecel, dar socotesc că mama ta s-ar întrista tare dacă ai părăsi-o.

– Putem veni amîndouă, se oferi Ginny.

– Ginny, încetează. Nu-l mai sîcîi pe unchiul Gideon, spuse Tess și coborî scările să-l întîmpine. Nu-i da atenție, Gideon. Ce mai faci?

Îi strînse mîna, zîmbind, apoi continuă:

– Nu mă așteptam să te văd azi.

Gideon îi luă mîna gingașă într-a lui și o privi drept în ochi. Era convins că se holba ca un idiot, dar nu se putea abține. Tess era atît de încîntătoare; era tot ce putea să facă pentru a nu-și descoperi dragostea pentru ea.

Blondă și bine legată, Tess era o femeie drăguță, vioaie. Avea un ten de căpșună și ochi mari, albaștri; dacă nu ar fi fost atît de vioaie, ar fi putut s-o vadă ca pe o păpușă de porțelan. De fiecare dată cînd zîmbea i se vedeau gropițele adînci din obraji și asta se întîmpla foarte des.

Fiind fiica răsfățată a unui aristocrat din Sud, n-a avut nici o grijă înainte de război. Dar tatăl ei, loial Confederației, a investit din belșug în bonuri ale acesteia, acum fără nici o valoare. Și pentru că nu fuseseră în stare să expedieze bumbacul în porturile New Orleans-ului controlate de Uniune, plantația lui a fost lăsată în părăsire pe tot timpul războiului. Pînă la urmă, finanțele familiei Caldwell se făcură scrum, împreună cu cele ale Confederației. Cu tatăl și Shelby morți și aproape toți servitorii plecați, Tess și mama ei au fost nevoite să vîndă plantația la numai o parte din adevărata ei valoare unui vîntură-lume din Nord. Mai aveau acum doar o servitoare în casă, o femeie bătrînă care nu avea unde să se ducă.

Tess n-a disperat după această schimbare dezastuoasă din viața ei. Dimpotrivă, și-a asumat răspun-

derea de a conduce casa, făcînd chiar majoritatea treburilor: curăţat, gătit, chiar cărat apă şi grădinărit. Tess i-a uimit pe toţi, chiar şi pe ea însăşi, făcînd toate astea. În ciuda aparenţei ei delicate, avea rezistenţă la oboseală şi, după o perioadă îngrozitoare de învăţare şi acomodare cu treburile ce necesitau mult efort fizic, descoperi că putea să-şi ţină casa şi familia. Şi niciodată nu şi-a pierdut simţul umorului sau buna dispoziţie.

Stînd aşa şi privind-o, Gideon era atît de copleşit de iubirea pe care i-o purta, încît pentru un moment uită de ce venise.

– A... eu... mama spunea că trebuie reparat gardul.

Tess zîmbi.

– Şi eu care credeam că nici n-a văzut. Am încercat să împing puţin şipicile ca să nu se vadă mai rău.

Gideon dădu din cap.

– E greu să ascunzi ceva de Jo Tyrrell. Crede-mă, am încercat.

– Sînt sigură c-ai încercat.

Avea o intonaţie ca şi cum ar fi cochetat; Gideon ar fi vrut să creadă că simte ceva pentru el. Dar ştia că acesta este pur şi simplu felul ei de a vorbi cu oricine – bărbat, femeie sau copil.

– Mama mă lasă să fac prăjituri! se băgă Ginny, necăjită că nu mai era luată în seamă.

– Prăjituri! E-adevărat? se miră Gideon. Sper că ai salvat cîteva şi pentru mine.

– N-am ştiut că o să vii! protestă ea. Dar o să-ţi opresc. O să-ţi dau tot ce vrei.

– Mmm... şi de-abia-s scoase din cuptor. Nu mai am răbdare, se smiorcăi el ca un copil. Cred că le simt deja mirosul.

Ginny chicoti.

– Tocmai le-am băgat la cuptor, blegule!

Îl apucă de mîină şi-l tîrî pînă-n casă, în hol şi apoi în

bucătărie.

– Sper că nu te deranjează dacă stai aici, spuse Tess. Trebuie să aștept să se coacă prăjiturile lui Ginny.

– Ferească Dumnezeu. Doar sîntem rude.

Gideon se așeză la masa imensă, plină de urme după atîția ani de muncit pe ea. Adevărul e că se simțea mult mai bine aici decît în salonașul ei împodobit. În afară de asta, era ceva intim să stea aici cu ea, aproape ca și cum ar fi fost soț și soție.

Incerca să nu arate pe față ceea ce gîndea, știind că astfel sentimentele n-ar fi binevenite, ci doar ar jena-o pe cumnata lui. Nu era bărbatul ideal pentru ea și nici nu îndrăznise să creadă c-ar fi. Tess îl iubise mult pe Shelby și nu fuseseră frați mai apropiați ca el și Shelby.

Shelby fusese adoratul familiei, frumos și suplu, fermecător și tăcut. Iubea caii și-i plăcea să danseze; munea doar pentru că era nevoit s-o facă. Era specialist în a conduce plantația familiei lui Tess și în a duce o viață socială extravagantă de om bogat, de plantator influent. Oricine îl întâlnea pe Shelby rămînea pe loc încîntat. Fusese o partidă perfectă pentru Tess.

Gideon era cu totul diferit și știa asta. Tăcut, vorbea încet, era nepăsător, nu avea nimic din șarmul și veselia lui Shelby. În preajma lui Tess, Gideon se simțea ca un uriaș grosolan și era sigur că ea nu l-ar fi plăcut nicio dată, mai ales ca posibil soț.

În afară de asta, Tess mai era încă îndrăgostită de Shelby. Îl plîngea încă și n-avea nici un gînd să se recăsătorească. Gideon o auzise cînd îi spunea asta mamei lui.

– Vrei să mănînci ceva? întrebă Tess. Sau bei o cafea?

– Ar fi bună o cafea. Dar trebuie să păstrez loc pentru prăjiturile lui Ginny, zîmbi Gideon către nepoata lui.

Tess turnă două cești de cafea și le puse pe masă așezându-se în fața lui. Ginny se apropie de el și îi zîmbi. Gideon o luă pe după umeri și o lovi ușor pe spate.

– Mă ajuți să reparăm gardul ăsta vechi?

Fetița îi răspunse:

– Sigur!

O privi întrebătoare pe mama ei.

– Îmi dai voie, mamă?

Tess se gândi o clipă, uitîndu-se cînd la chipul fiicei ei, cînd la cel al lui Gideon.

– Cred că poți. Dar fugi sus și pune-ți una din rochiile vechi.

– Toate rochiile mele sînt vechi, îi reaminti Ginny.

– Voiam să spun una care este prea ponosită ca să mai poți merge undeva cu ea, una cu care nu mai poți decît să lucrezi în grădină.

– Bine, zise Ginny, împingînd scaunul și pornind spre camera ei.

Se opri în ușa bucătăriei și se întoarse.

– Să nu ieși afară fără mine, îl instrui pe unchiul lui.

Gideon zise solemn:

– N-am să ies. Promit.

Ginny îi aruncă un zîmbet și o zbughi pe ușă. După cîteva secunde îi auziră deja pașii la etajul de sus.

Fură un moment tăcuți, după care Tess zise:

– Știi, în trecut n-aș fi lăsat-o pe Ginny să se joace de-a ajutorul de tîmplar. Nu este chiar o purtare de domnișoară. Nici nu vreau să mă gîndesc la ce-ar fi zis mama dacă eu i-aș fi cerut să repar un gard, zise ea, zîmbind melancolic. Nici măcar n-aș fi îndrăznit să-i cer așa ceva. Dar acum cred că nu contează atît de mult dacă o femeie își strică mîinile cu zgîrieturi și bătăături.

Își privi propriile ei mîini și continuă:

– Cu greu le mai recunosc pe ale mele. Îmi aduc aminte cînd obișnuiam să mă dau permanent cu creme ca să-mi păstrez mîinile fine. Nu ieșeam niciodată afară

fără mănuși și dacă eram nebună să uit, îmi puneam după aceea o cremă de castravete ca să le feresc de riduri.

Dădu din cap și zise încet:

– Lucrurile sînt atît de diferite acum.

Gideon o privi întristat.

– Știu. Îmi pare rău că a trebuit să suferi.

– Să nu-ți pară rău. Doar nu e vina ta. Și-apoi nu mă afectează prea mult. Într-un fel a fost chiar... nu știu, aproape eliberator, cred.

Gideon voia să-i spună că ar putea avea grijă de ea, că ar veghea să nu i se întîmple nimic rău. Voia s-o ia în brațe și s-o legene, s-o ferească de lume. Voia s-o sărute.

Se întorcea întotdeauna la asta; dorința trupească pentru Tess. Nu avea nici o cale de scăpare; nici onoarea, nici obligațiile sau loialitatea față de familie nu-i puteau sublima iubirea în ceva nobil și dezinteresat. Pofta trupească era acolo, va fi mereu.

Cîteodată se gîndea c-ar putea să înceteze să mai treacă pe la ea, s-o rupă definitiv cu Tess. Cu siguranță că în timp durerea i s-ar estompa, dorința i-ar pieri și-ar muri dragostea lui pentru ea. Dar acesta era singurul lucru pe care Gideon era sigur că nu-l va face niciodată. Oricît de amăgitor era să fie în preajma lui Tess, știind că n-o s-o aibă niciodată, totuși nu se putea compara cu dezastrul de a fi fără ea.

– Sînt gata! năvăli pe ușă Ginny.

Gideon zîmbi cînd o văzu. Arăta ca un drac de copil cu rochia ponosită, prea scurtă pentru ea, cu cusăturile deșirate; dar nu-i tăie entuziasmul.

– la să te vedem, comentă el. Deci, să mergem. Ar fi mai bine să ieșim.

Se ridică și o luă de mînă.

– Voi doi, fugiți la joacă, îi hărțui Tess.

Gideon zîmbi, dar în sufletul lui suferea. Ar fi dat

orice ca ele să însemne adevărata lui familie: fetița— fiica lui, iar femeia-nevasta.

Dar nu va fi niciodată așa. Chiar și cu Shelby în mormînt, Tess și Ginny vor fi întotdeauna doar niște rude din partea fratelui său. Și el nu va fi niciodată altceva decît protectorul lor.

5

Maggie și maică-sa porniseră pe aleea cu magazine, hotărâte să cerceteze toate articolele. Willy și Ty își croiau drum cu greu. Dar pentru cele două femei era o încântare să facă târguieli, chiar dacă nici una din ele nu avea bani prea mulți de cheltuit. În timpul războiului erau atît de puține lucruri în magazine! De altfel, plimbarea asta le dădea ocazia să schimbe impresii cu oamenii din oraș, pe care-i vedeau atît de rar.

Tocmai treceau pe lîngă o vitrină cu stambă, așa că intrară înăuntru, făcînd să sune clopoțelul de la ușă. Dădură cu ochii de Benton Conway, un chel între două vîrste ale cărui haine foarte scumpe nu-i puteau masca burta proeminentă. Avea o față grasă, dominată de paloare, ochi aproape fără culoare și un mers voit arrogant, fără să privească în jur, ca și cum ar fi așteptat ca toate obstacolele să-i piară din cale de la sine.

Alături era fiica lui, Rosemary, o fetiță subțirică, cu părul închis la culoare, cu ochii aproape ascunși de o pereche de ochelari cu rame metalice, ca și cum ar fi privit rușinoasă în jur.

Rosemary era complet ștearsă, nesemnificativă alături de cel de-al treilea personaj din încăpere, un chip îmbujorat, uimitor de frumos. Ochii femeii erau de un albastru intens, tenul rozaliu; un chip aproape perfect modelat. Rochia albastră era croită după ultima modă, nu o rochie veche cum avea Maggie sau celelalte femei, și era frumos brodată. Pălăria, poșeta și mănușile ară-

tau că este o femeie bogată; avea pantofi din piele suplă, fină. Era a doua soție a lui Benton Conway, Linette, femeia care fusese cîndva logodită cu Hunter, fratele lui Maggie.

Buzele lui Jo Tyrrell se strînseră la vederea acestei familii, dar nu zise nimic. Nu era ea aceea care să-și dea aere, dar Maggie știa cît îi disprețuia pe oamenii ăștia.

Jo fusese într-o vreme foarte apropiată de Linette; fata părea o partidă perfectă pentru Hunter, care l-ar fi făcut să se stabilească într-un loc. Dar cînd Hunter a fost dat din greșeală pe lista de morți, Linette s-a măritat cu Benton Conway cu o grabă exagerată, lipsită de bună cuviință, punîndu-și într-o umbră dubioasă și caracterul și dragostea ei pentru Hunter. Cînd, pînă la urmă, s-a întors, Hunter a fost distrus să audă că femeia pe care o iubea s-a măritat așa de ușor cu altul; de atunci se schimbase foarte mult. A părăsit orașul și a plecat în Vest; Jo nu-i va ierta niciodată pe Benton și pe Linette pentru răul pe care îl făcuseră lui Hunter și familiei lui.

Familia Tyrrell nu era, oricum, singura din Pine Creek care-i disprețuia. Benton Conway era unul din grupul de sudiști numiți în mod batjocoritor „animale nedezvoltate”; după război, i-au ajutat pe yankeii victorioși și pe toți vîntură-lume care s-au năpustit spre Sud, profitînd de înfrîngerea lui. Conway făcuse bani frumoși în domeniul modei, dar pe cît i se mărea averea, pe atît își pierdea respectul față de ceilalți. Dacă ar fi fost un singur lucru pe care oamenii din Arkansas l-ar fi putut admira, acela ar fi fost loialitatea – față de familie, față de cămin și față de stat.

Într-adevăr, sentimentul secesionist a umbrit loialitatea oamenilor, făcîndu-i să plece la război. Unul după altul, cu orice preț. De aceea era cu adevărat disprețuit unul ca Benton Conway, care întorsese spatele pro-

priului popor și se asociase cu dușmanul doar ca să facă bani.

Le observă deja pe doamna Tyrrell și pe Maggie; se opri și zîmbi.

– Bună ziua, doamnă Tyrrell. Doamnă Whitcomb. Mă bucur să vă văd.

Maggie îl privi cu răceală în timp ce Jo doar dădu din cap și-i spuse sec:

– Domnule Conway. Doamnă Conway.

O privi rece pe Linette, dar zîmbi către fiica lui Benton, adresîndu-i-se:

– Bună ziua, Rosemary.

– Ziua bună, doamnă Tyrrell, răspunse ea, uitîndu-se ca un iepuraș speriat.

Linette era mai rece și mai rezervată ca niciodată. Maggie nu înțelesese ce se întîmplase cu fata vioaie, surîzătoare, pe care o iubise Hunter. Linette Sanders fusese odată cea mai bună prietenă a lui Maggie, dar după căsătorie a rupt-o cu ea, retrăgîndu-se în această izolare; rareori participa la viața socială din Pine Creek. Maggie se întreba dacă o cunoscuse cineva vreodată pe adevărata Linette, sau poate că juca pur și simplu un rol, interesată doar să cocheteze cu bărbații. Era greu de imaginat că ar putea juca teatru, dar la fel de greu era de admis că s-a transformat atît de abrupt într-o persoană complet diferită.

Cei doi Conway străbătură încăperea, oprindu-se lîngă un cuplu. Bărbatul dădu mîna cu Benton și începu să-i vorbească. Soția acestuia se uita prin magazin.

– Fără îndoială că bărbatul ăla îi datorează bani lui Conway, comentă Jo răutăcioasă. Bănuiesc că Benton împrumută bani oamenilor doar pentru sadica plăcere de a-i îndatora.

În acel moment, un alt client apăru în ușa din față. Cînd dădu cu ochii de Conway se opri, începînd să se încrunte. Toți cei din magazin se întoarseră să-l pri-

vească cu ochii măriți de uimire, cum mergea împleticindu-se către cei doi Conway.

Îl chema Robert Bowlin și înainte de război fusese proprietarul companiei de cărăușie și al unui magazin mare din Pine Creek. Dar fiindcă dăduse faliment, îi vînduse totul lui Benton Conway cu doi ani în urmă. De atunci a tot încercat să muncească în alte profesii, dar nu fusese în stare să facă nici o afacere; nevastă-sa începuse să se ocupe de croitorie. Maggie auzise chiar că el încetase să mai încerce să lucreze și că începuse să bea și să hoinărească pe străzi bombănind pe oricine pentru nefericirea lui. Judecînd după mersul lui clătinat, Maggie fu aproape sigură că acum e într-o stare avansată de ebrietate.

Soția lui, Samanta, care se uita la raionul cu nasturi cînd acesta intră în magazin, își pierdu răsuflarea cînd realizează starea soțului ei și ceea ce intenționa să facă.

Se duse repede lîngă el.

– Robert, te rog...

– Naiba să te ia, urlă Bowlin, trăgîndu-l de mîneacă pe Conway.

Jo și Maggie se priviră șocate. Era scandaloaasă o astfel de comportare în public, atît de scandaloaasă, încît toți înghețară, neștiind ce să facă.

Conway rînji batjocoritor către Bowlin.

– Ești băut, Robert.

– Cel puțin nu sînt un mincinos, un escroc nenorocit ca tine! țipă Bowlin.

Samanta Bowlin încremeni, cu mîna la gură.

– Tată... sări Rosemary în brațele tatălui său, cu ochii măriți și chipul alb ca hîrtia.

– Să mergem, spuse calmă Linette, dar palidă la față.

– Nici gînd, răspunse Conway, care își înfrunta dușmanul cu fața roșie de mînie. N-o să fug de un rahat care umblă tot timpul beat.

– Nemernicule! şuieră Bowlin.

În acel moment, proprietarul magazinului dădu perdeaua la o parte și se uită atent afară. Era cumplit de nervos și dădu să iasă.

– Robert! zise el brusc, uitîndu-se spre vânzătorul lui după ajutor. Ajunge!

Dar Robert Bowlin era prea plin de mînie ca să-l audă și continuă să urle către Conway:

– Mi-ai furat afacerea! Jumătate din banii pe care-i ai i-ai furat. Te-ai aliat ca un nenorocit cu dușmanul – ești mai redus decît un nenorocit de yankeu! Mai redus decît un șarpe care se tîrăște pe pîntece!

Domnul Macklin ajunse lîngă cei doi bărbați și-l încheștă pe Bowlin.

– Robert, spuse el printre dinți, uiți că sînt doamne aici. Hai, hai să te duc afară.

– Ia-ți mîinile de pe mine, încercă Robert să-l împingă pe Macklin, dar vânzătorul îi apucă acum și celălalt braț.

Cei doi bărbați îl împinseră spre ușă, dar Bowlin încercă să se împotrivească și se opri, strigînd către ceilalți clienți:

– Îi înșeală pe toți cei cu care face înțelegeri! Mi-a împrumutat bani. Mi-a spus: „Uite, ia-i, Robert. Știu că o să mi-i dai tu înapoi”. Și apoi mi-a furat afacerea! Mi-a luat tot ce agonisisem atîta amar de vreme. La fel și cu bătrînul Geoff Carter – i-a furat ferma; prietenii lui yankei i-au mărit impozitele pînă cînd n-a mai putut să le plătească și apoi i-au luat pămîntul. I-au dat mai nimic pe el! E un mincinos, un hoț și nu știe ce-nseamnă adevărul! Nu sînt singurul pe care l-a ruinat! Îi place să facă asta. Priviți-l!

Toți cei din magazin îl priveau șocați, într-un fel multuți, în timp ce Bowlin fu aruncat în șosea și ușa se închise, întrerupîndu-i tirada. Maggie nu se putu abține să nu-i arunce o privire lui Conway. Expresia lui îngîmfată sugera exactitatea celor spuse de Bowlin. Îi ob-

servă surîsul, zîmbi și el și-și plecă privirea; avea niște ochi atît de reci, că Maggie aproape se cutremură.

Jo se întoarse către fiica lui, ignorîndu-l vizibil pe Benton, care nici măcar nu se uita la fetița speriată, jenată.

– Rosemary, ești bine? o întrebă doamna Tyrrell.

– Da.

Rosemary avea ochii plini de lacrimi, ceea ce contrazicea răspunsul ei.

– Sînt bine. Mă scuzați.

– N-are sens, spuse Jo. N-ai făcut nimic rău.

– Tată, te rog, hai să plecăm, șopti Rosemary.

– Nu fi absurdă, spuse Benton cu dispreț. Robert Bowlin e doar un bețiv împruțit. Nu te gîndi la el și fă-ți în continuare cumpărăturile, fetiço.

Era evident că Rosemary suferea că este obiectul atenției atîtor priviri, așa că Maggie și mama ei îi zîmbiră liniștitor, după care se întoarseră, uitîndu-se în altă parte a magazinului și prefăcîndu-se că sînt interesate de niște bucăți de stambă.

– Săraca fată, șopti Jo indignată. Trebuie să aibă o viață foarte grea cu acest bărbat și cu ea.

Maggie dădu din cap.

– Crezi că e adevărat ce-a spus domnul Bowlin?

Jo răspunse furioasă:

– Îmi imaginez că Robert nici măcar n-a spus totul. Scena asta mi-a tăiat toată pofta de a privi prin magazin. Hai să mergem la Tess pînă nu termină Gideon ce are de făcut.

– Bine.

Maggie zîmbi către familia Conway și se îndreptă să iasă. Domnul Macklin se întorsese și se scuza insistent la Benton, care era vizibil mulțumit de efuziunea bărbatului. Rosemary arăta de parcă ar fi vrut să intre-n pămînt. Mama ei vitregă se retrăsese într-o parte.

Linette își ridică ochii, ca și cum ar fi simțit privirea

lui Maggie îndreptată către ea și pentru o clipă ochii i se umplură de mîhnire. Apoi, brusc, ochii femeii se luminau din nou, durerea dispăru și Maggie se întrebă dacă nu cumva își imaginase doar.

Linette se întoarse iar la țesături. Maggie ezită, după care ieși afară din magazin, urmînd-o pe mama ei.

Will fredona fals, în timp ce bălăngănea un butoiuș de unt în sus și-n jos. Maggie se uită la el și zîmbi. Una din treburile preferate ale lui Will era să bată untul; i se părea pufos și bun. Era ceva ce putea să facă mai bine și mai repede decît Ty sau Maggie, oferindu-i rara plăcere de a excela în ceva.

Se uită la Maggie și o imploră:

– Cîntă!

Cînd o văzu că se încruntă, adăugă repede:

– Te rog.

Maggie zîmbi.

– Bine.

Lui Will îi plăcea s-o audă cîntînd, nu conta prea mult ce. Cînteculele pentru copii, imnuri, balade – orice îl încînta.

Maggie începu o melodie săltăreață a lui Stephen Foster. Will o acompania; n-avea o voce deosebit de bună, dar fredona entuziasmat cuvintele, bătînd tactul cu piciorul și cu butoiușul. Lui Maggie îi plăcea să cînte cînd muncea. Și lui Ty îi plăcuse, cînd era mic. Dar acum probabil i se părea prea copilăros să mai facă asta.

Maggie se uită la Will și zîmbi cînd văzu expresia pe care o avea. Era aprins la față și se bălăngănea încet pe scăunel. Spre deosebire de Ty, Will era întotdeauna un copil, stînd după fusta ei, iubind-o cu o devoțiune inima-

ginabilă. Acest gând o impresionă profund, melancolic. Se îndreptă spre el și-l sărută pe frunte, ciufulindu-l un pic în joacă. El o privi și zîmbi.

Maggie se trezi dintr-odată studiindu-i chipul ca să descopere vreun semn din vechiul Will, vreo fărmă de inteligență, memorie sau chiar vătămare. Dar nu avea nimic de adult în ochi, nu se observa nici o experiență. Maggie își aminti cum se simțea cînd se uita în acești ochi – o treceau fiori prin tot corpul. Își aminti cum se uita la ea uneori peste masă, cu o aluzie vizibilă în ochi și cu blîndețe în voce cînd îi spunea că vrea să facă dragoste. Își aminti cum i se încălzea sîngele în vene cînd îl privea.

Se îndreptă și păși înainte. Era mai bine să nu-și amintească atîtea lucruri. Îi făceau prea mult rău, o făceau să-și dorească lucruri pe care nu le putea avea. În ultimii cîțiva ani, Maggie devenise capabilă să treacă peste niște lucruri pe care nu-și mai închipuia c-ar avea nevoie să le facă.

– Unde e Ty? întrebă Will.

Maggie suspină adînc. N-avea rost să se certe cu Will; nu putea să fie altfel.

– Știi foarte bine unde este, Willy, spuse ea calm. Ți-am spus mai adineauri. E sub stejar, citește; se pregătește pentru lecția cu domnul Prescott, nu-ți mai aduci aminte?

– A, dădu el satisfăcut din cap.

Ty își petrecuse aproape toată dimineața învățînd. Will uita adesea și privea disperat în jur sau întreba unde este. Oricum, accepta întotdeauna liniștit un răspuns; n-o bătea niciodată pe Maggie la cap să-i dea voie afară în loc să-și termine treburile.

Una peste alta, Maggie știa că Will era încet la minte, dar mulțumea cerului, pentru că ar fi putut fi și mai rău. Nu oricine care-și pierde mințile putea fi atît de docil ca el. Își amintea de bătrînul tată al Celiei Porter care

devenise extrem de arțăgos după ce-și pierduse facultățile mintale. Celia îl găsisese o dată rătăcind pe afară în toiul nopții, fără măcar să știe de ce este acolo sau ce făcea, dar gata să explodeze de furie când ea a încercat să-l convingă să intre în casă. O dată chiar i-a aruncat cu ligheanul în cap Celinei. Noroc că ea s-a ferit și ligheanul s-a lovit de perete. Dar Celia i-a povestit lui Maggie că după asta s-a așezat jos și-a plîns de-atîta oboseală și durere.

Dacă Will s-ar fi comportat așa, Maggie n-ar fi știut ce trebuia să facă, ar fi fost prea greu pentru ea și Ty să-l urnească din loc, la cît de mare și puternic era.

Totuși, în ciuda firii lui amabile, erau perioade când Maggie aproape că nu-și mai putea ascunde sentimentele de durere și regret care-i sfîrtecau inima. În ultimele cîteva zile, de cînd Reid Prescott era la ei, a simțit c-a avut mai multe necazuri cu aceste sentimente.

– O, mamă, vino să vezi! spuse Will într-un suflet, cu ochii fixați către ușă.

– Ce este?

Maggie își șterse mîinile cu un prosop și se îndreptă spre ușă, știind că Will se minuna de orice. Se uită afară.

– O, Doamne, respiră ea adînc și-și astupă gura cu mîna – nu știa dacă o făcuse ca să înăbușe un chicotit sau își pierduse respirația, cuprinsă fiind de panică.

Afară, în grădină, Reid Prescott tocmai lega o sîrmă de unul din cei patru țaruși pe care îi bătuse în pămînt lîngă un copac înclinat. Maggie îi spusese de dimineață să facă un garduț lîngă copac pentru că țapul îi rodea tot timpul scoarța și ramurile. Acum, țapul stătea la vreo douzeci de pași în spatele lui Prescott, îndoindu-și copita ca și cum ar fi vrut să fixeze sîrma.

Țapul, tîmpit cum era, de obicei nu ataca ceva așa de înalt ca un bărbat. Dar, cu fundul în sus, Reid era o țintă perfectă și Maggie știa că țapul n-ar fi scăpat

pentru nimic în lume o astfel de ocazie.

– Domnule Prescott! îl strigă ea impacientată.

Dar tocmai cînd îl strigă, ȝapul își înălță capul și porni.

Reid se opri puțin din lucru și privi peste umăr spre casă, dar rămăsese tot aplecat, ca să țină sîrma. Își arcui sprîncenele întrebător, dar nu putu să zică nimic; ținea între dinți două cuie.

– Fii atent! strigă Maggie. În spate...

În acel moment ȝapul îl împunse în turul pantalonilor, aruncîndu-l în față; cuiele îi zburară dintre dinți și ciocanul îi căzu din mîna. Lovi cu umărul un ȝăruș, dărîmîndu-l, și se opri între sîrmă și parii gardului.

Will izbucni în rîs, iar Maggie fu nevoită să-și astupe gura cu mîna ca să-și oprească și ea rîsul. În poziția asta indecentă, laconicul Reid Prescott era prea caraghios ca să te poți abține să nu rîzi.

ȝapul, cu inamicul învins, nici măcar nu-i aruncă o privire. Își înfipse copitele din față în trunchiul copacului și-și întinse gîtul ca să poată ciuguli frunzele. Apoi se lăsă pe toate patru copitele și se așeză în fața lui Reid, începînd să mestece.

Maggie se opri din rîs și se grăbi să iasă în grădină, plesnind animalul cu prosopul.

– Javră! Pleacă de-aici! Pleacă, ȝap bătrîn și prost ce ești. Javră!

Pentru o clipă, ȝapul privi cu ochii lui mari, înfulecînd cu poftă frunzele. Maggie îl plesni din nou.

– Pleacă, javră!

Arogant, ȝapul se întoarse și plecă. Maggie se uită spre Reid, care se învîrtea și se răsucea, încercînd să iasă dintre sîrme, înainte să se încurce și mai rău în ele. Maggie nu se putea abține să nu rîdă.

– Îmi pare rău, zise ea potolindu-se și aplecîndu-se să-i desfacă sîrmele. Trebuia să vă fi spus să-l legați înainte să-i stricați locul favorit.

Reid se strîmbă și o împinse la o parte.

– Mă tem că nu sînt prea familiarizat cu țăpii.

– Îmi pare rău, repetă Maggie. N-am vrut să rîd.

Reid își descurcă picioarele, apoi desfăcu sîrma dintr-un nasture al pantalonului, unde se prinsese. Dar sîrma încurcată se agățase în spate, în cămașă; de nervi, trase de ea și auzi un pîrîit.

– La dracu'!

– O, nu, v-ați sfîșiat cămașa!

Reid se răsuci să privească în spate. Își încruntă sprîncenele și înjură. Apoi se uită la Maggie. Îi văzu licărirea din ochi; o privi mînios și-și trase picioarele, încercînd să se elibereze. Cum stătea așa, sîrma se răsuci înapoi și-i prinse piciorul. Disperat, se încruntă din nou spre Maggie, care acum își pusese amîndouă mîinile la gură. Arăta de parcă era gata să explodeze. Se uită urît la ea, apoi la sîrma încîlcită.

Maggie era sigură c-o să înceapă să tune și să fulgere. Dar, spre surprinderea ei, îl văzu că începuse și el să rîdă. Liniștită, izbucni în rîs și curînd rîdea cu sughițuri; aproape c-o durea burta de-atîta rîs.

Will li se alătură, uitîndu-se distrat grozav cînd la unul, cînd la celălalt. Ty, care citea sub copac, veni lîngă ei cînd auzi atîta zarvă. Toți trei încercau să-i povestească tot ce se întîmplase, rîzînd toți, încît de-abia mai respirau.

Cînd Ty înțelese ce s-a întîmplat, se uită la Reid uimit.

– Vrei să spui că n-ai legat-o pe Eufemia?

– Eufemia! repetă Reid amuzat. Acest diavol așa se numește?

Ty dădu din cap și Reid se porni din nou într-o furtună de rîs.

Will zîmbi și el, bucuros că a înțeles și el gluma.

– E aiurea, nu-i așa? Pentru că Eufemia este un țăp, nu o bonă. spuse el.

– Bine, protestă Ty, dar la început a știut că e băiat, și-apoi arăta ca mătușa Eufemia.

– Vrei să spui că i-ai pus numele ăsta după numele cuiva? întrebă Reid.

– Da, zise Maggie zîmbind. E mătușa lui Will. Și începu să rîdă: Ty are dreptate. Arată exact ca țăpul ăsta – în afară de barbă, bineînțeles.

Începură toți să rîdă din nou și trecu ceva timp pînă se potoliră. Pînă la urmă Maggie spuse:

– Chiar îmi pare rău pentru cămașa dumitale, domnule Prescott. Lasă-mă să ți-o cos.

El ezită.

– Nu e neapărat nevoie, doamnă.

– Nu-i mare lucru. La urma urmei, blestematul ăsta de Eufemia este țăpul meu.

– Presupun că ați avut deja destule probleme, comentă el calm.

Maggie zîmbi.

– Nu, zău, vă rog, lăsați-mă s-o cos. M-aș simți mai puțin vinovată.

Maggie se gîndi că arată mult mai tînăr și mai frumos cînd rîde. Era un bărbat care trebuia să zîmbească, realiză ea.

Ochii îi coborîră pe gura lui. Avea buze cărnoase, ce-i descopereau dinții albi. Simți dintr-odată că i se taie răsufllarea, întunecîndu-i mintea. Îi aruncă un surîs și pentru un moment avu impresia că licărește dorința în ochii lui, dar dispăru atît de repede, încît Maggie nu mai fu sigură că văzuse cu adevărat asta. Tulburată, făcu cîțiva pași înapoi, sperînd că nu se înroșise.

– Bine, zise pînă la urmă Reid. Numai să mă schimb cu altă cămașă.

Se îndreptă apoi către hambar.

În timp ce el era plecat, Maggie legă țăpul de un stîlp, la ceva distanță de copac. Reid se întoarse după cîteva minute și-i dădu cămașa sfișiată. Maggie șovăi

puțin pînă s-o atingă; își aminti ciudatul sentiment care o cuprinsese mai devreme cînd se uitase la el. I se păru dintr-odată prea personal, prea intim, ca și cum dacă ar fi atins îmbrăcămintea care fusese pe pielea lui, l-ar fi atins chiar pe el. Pînă la urmă o luă, întrebîndu-se dacă simțise sau doar își imaginase că mai păstra încă din căldura corpului său. Nu zise nimic, aproape că nu se mai putea mișca.

Alături de ea, Will zise agitat:

– Uite, Reid, Ty și cu mine am pus țăruii.

Cuvintele lui Will rupseră vraja care-i cuprinsese pe amîndoi. Reid se întoarse către Will, care stătea mîndru alături de țărui.

– Da, văd. Vă mulțumesc. Ați făcut o treabă bună.

Maggie se îndreptă, în sfîrșit, spre casă. Nu-i plăcea acest sentiment sălbatic care o măcina. Ce se întîmpla oare cu ea?

– O să termin aici, îl auzi pe Reid spunînd, și apoi putem să ne începem lecțiile, Ty.

– Pot să învăț și eu? întrebă Will cu vocea plină de dezamăgire și dornic să facă și el ceva.

Maggie se opri și se uită înapoi la cei trei. Will avea acea expresie de om neajutorat, abătut, pe care o lua de fiecare dată cînd se simțea oarecum abandonat. Pe Maggie o durea sufletul. Speră că Reid n-o să-l lase așa; sentimentele lui Will puteau fi atît de ușor rănite.

Spre surprinderea ei, Reid zise:

– Sigur, Will. După ce termin cu Ty, în după-amiaza asta. Ce zici, cum ar fi?

Chipul lui Will se luminează dintr-odată.

– Chiar vrei? zise el și se întoarse către Ty, țopăind. Și eu o să merg la școală!

Ty zîmbi.

– E grozav, Will, zise el, dar apoi se uită îngrijorat la mama lui.

Maggie își mușcă buza. Cu siguranță că Reid nu

înțelesese ce era cu Will.

– Băieți, n-ar fi mai bine să vă întoarceți la lucru? Știi, Willy, untul ăla n-o să se așeze niciodată dacă nu te duci să-l bați cît trebuie.

– Bine, aprobă Will și trecu pe lîngă ea spre bucătărie. Evident, chiar și bătutul untului nu prezenta atîta interes ca perspectiva unor lecții cu Reid.

Ty își luă cartea și se întoarse din nou sub stejar; Maggie știa că înțelesese că ea vrea să vorbească cu Reid între patru ochi.

– Domnule Prescott... începu ea jenată, întorcîndu-se spre el.

El o privi întrebător.

– Da?!

– Eu... nu sînt sigură că vă dați seama în ce condiție se află Will. Vrea să fie ca Ty, să citească și să învețe, dar nu poate.

Reid se miră.

– Nu știm niciodată de ce este capabil creierul uman. Am auzit de cazurile unora care au fost considerați aproape nebuni, dar...

Maggie îl întrerupse.

– Nu contează ce-ai auzit dumneata. Noi vorbim despre Will și nu vreau să-i alimentăm speranțele c-ar putea fi capabil să citească sau să învețe lucrurile pe care le face Ty. E cumplit.

Reid se încruntă.

– Pari prea hotărîtă să nu-l lași să-ncerce. De ce? E mai ușor să-l lași să stea în felul ăsta?

Pe Maggie începu deja s-o cuprindă furia.

– Mai ușor! Crezi c-am făcut pentru Will ce-a fost *mai ușor*? Crezi că n-am încercat să-l readuc la felul cum era înainte, că n-am încercat să-l învăț să citească și să scrie din nou? Că n-am stat ore în șir, și eu și Ty, ca să-l învățăm alfabetul? Nici măcar un cuvînt, nici măcar numele lui, pur și simplu literele! N-a putut s-o

facă. Încerca să le copieze, dar le făcea invers, sau uita să facă un anumit lucru și nu înțelegea niciodată ce era în neregulă cu el. Nu putea reține nimic. Își dădea silința o zi întreagă cu un cuvânt ca să-l poată citi, dar în ziua următoare era ca și cum nu văzuse niciodată acel cuvânt.

La amintirea tuturor acestora, lui Maggie i se umplură ochii de lacrimi. Vocea i se mai calmă, dar continuă, prea ambalată ca să se poată opri.

– Mi-am dorit soțul înapoi. Eram sigură că dacă muncesc îndeajuns cu el, dacă încerc din greu, se va reîntoarce la ceea ce a fost odată. Am tot încercat să-l ajut să-și recapete mințile, spunându-mi că pot să fac asta, așa cum l-am determinat să-și refacă trupul. Dar n-am putut! Will nu mai era acolo; în locul lui era cu totul altă ființă.

Își apăsă fruntea cu mâna și suspină ca să nu plîngă.

– Îmi pare rău, spuse Reid, pășind înainte și luînd-o de braț. N-am știut.

– Nimeni nu știe, replică Maggie. Toți spun: „Ce bună ești cu el, Maggie, cît de drăguță”. Sau: „Bine, cel puțin, că nu e mai rău”. Ei nu știu ce înseamnă să mă uit în fiecare zi la un bărbat care este, pe deasupra, bărbatul meu, dar care înlăuntrul lui este complet pierdut. El e atît de departe de mine, ca și cum ar fi murit. Am vrut atît de tare să-l aduc înapoi... Am încercat din greu!

– Sînt convins.

Reid o îndreptă să se așeze pe o buturugă de lîngă ei.

– Îmi cer scuze pentru ce-am spus, continuă el. Nu m-am gîndit. Ațîția oameni chiar *ar lua* calea cea mai ușoară. Nu s-ar schimba nici dac-ar însemna să ajute pe cineva. Se mulțumesc cu ce este. Ar fi trebuit să-mi închipui că tu nu ești așa. Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

Maggie se uită la el. Se aplecă deasupra ei; avea

ochii blinzi și îngrijați. Simți aproape ca și cum ar fi văzut un cu totul alt bărbat decât acel străin rece, reticent, care locuise cu ei în ultimele două săptămîni. Dintr-odată, dori să-i împărtășească toate necazurile, să-i arate toate greutățile ei.

Dar ar fi o nebunie, își spuse. Reid Prescott era un pierde-vară, un visător, tipul de bărbat care nu și-ar lua nici o responsabilitate, nici măcar pentru el însuși.

Maggie oftă.

– Îmi pare rău. Nu știu de ce m-am pornit așa pe dumneata, zise ea și îi zîmbi. Cred că uneori am o fire tare impulsivă. Gideon obișnuia să spună că sînt ca iasca.

– Ai avut toate motivele să fii serioasă. Am gîndit greșit despre dumneata.

Făcu o pauză, apoi se așeză pe vine lîngă ea.

– Ce i s-a întîmplat lui Will? A fost rănit în război?

Maggie dădu din cap.

– Da. Bătălia de la Pea Ridge. A avut mai multe răni. Au putut să-i scoată gloanțele din mîină și din umăr, dar nu și șrapnelul din craniu. N-au avut curaj să umble înăuntru. Gideon mi-a spus că doctorii care l-au operat n-au putut să-i garanteze viața.

– Dar a trăit.

– Da.

•Maggie suspină.

– Cu siguranță că nu-l cunoșteau pe Will. A fost întotdeauna un încăpățînat.

– Fratele tău Gideon era cu el?

– Da. Erau prieteni foarte buni – au fost prieteni de mici copii. Mama obișnuia să spună că Will este fiul ei. Lui Will îi plăcea să vină la noi acasă. Spunea că-i place pentru că noi rîdeam întotdeauna. Lui Will îi plăcea să rîdă.

– Vorbești despre el de parcă n-ar mai exista.

– Nu mai există, replică sec Maggie, uitîndu-se fix la

el. Acesta nu e bărbatul cu care m-am măritat eu. E ca și cum de pe front ar fi venit o altă persoană. Will nu s-ar fi speriat niciodată de nimic, pe cînd Will se teme. Devine isteric cînd este furtună. O mare parte din manierele soțului meu, obiceiurile pe care le avea – s-au dus. E ciudat și n-aș putea să explic prea bine, dar nu mai are aceleași reacții. Nu-l mai interesează deloc vîntoarea; înainte îi plăcea foarte mult. Înainte nu-i păsa prea mult de muzică, iar acum o adoră. Ar putea să stea ore în șir să mă asculte cîntînd. Dar nu poate dansa nici măcar o dată. Nu-și amintește de noi – de nici unul – cum eram înainte. Acum ne iubește, dar e o dragoste care s-a născut și a crescut în ultimii cîțiva ani – pentru că am avut grijă de el, nu pentru că a simțit afecțiune pentru noi cînd ne-a revăzut.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru dumneata, zise încet Reid.

Maggie dădu din cap, amintindu-și.

– Da. Cred că nu m-am gîndit prea mult la asta atunci – eram prea ocupată, încercînd să-l țin pe Will în viață. Gideon îmi scrisese să-mi spună ce s-a întîmplat, că se temea ca Will să nu moară din cauza durerilor. Îngrijirea în spitale a fost... E-adevărat, erau atît de mulți, așa că nu cred că i-au acordat prea multă atenție.

Reid ridică din umeri; cutele din jurul gurii i se adînciră.

– Știu ce fel de locuri sînt spitalele, zise el.

– Așa că am plecat acolo ca să-l iau.

Reid își arcui sprîncenele a mirare.

– Tot drumul pînă în nord-vestul statului Arkansas? Singură?

Maggie ridică din umeri.

– Ce altceva puteam să fac? Nu avea cine să facă asta. Tatăl lui Will era mort și al meu, la fel. Toți frații mei erau în război. Nu mai aveam nici un servitor. Așa că l-am lăsat pe Ty cu mama, am luat căruța și m-am dus

pînă acolo.

Reid se uită la ea, uluit. Vorbea așa de normal, de parcă mersese doar pînă în orașul alăturat, în loc să facă o călătorie dificilă prin munți, avînd ca apărare doar două arme.

Maggie se încruntă la el.

– Ce altceva puteam să fac? întrebă ea din nou.

El dădu din cap.

– Sînt sigur că nu puteai face altceva.

Zîmbi dintr-odată, arătînd iar tînr.

– Mi-ar fi plăcut să văd fețele doctorilor cînd ai ajuns acolo, spunîndu-le că ai venit să-ți iei soțul.

Maggie făcu o grimasă.

– Chiar au fost surprinși. Unul dintre ei mi-a spus că nu-l pot lua, zicea c-o să-l omor dacă-l trambalez pînă acasă. I-am spus că n-aș fi putut să-l omor eu mai sigur decît ei, prin ceea ce-i făceau acolo, în spital.

Păli puțin la amintirea acelei confruntări.

– Au avut dreptate. Tot drumul spre casă am fost speriată de moarte. Se bălăngănea tot timpul și n-a scos nici un cuvînt; oricum se auzeau doar gemete. Ardea; a trebuit să mă opresc să-l spăl cu apă rece. Era doar piele și os; cu greu l-am convins să mănînce ceva. Una din răni făcuse puroi și se spărsese; trebuia s-o bandajez din nou. Mi-era teamă c-o să-i înțepenească falca sau c-o să moară. A fost un adevărat coșmar.

– Dar l-ai adus acasă și l-ai făcut bine.

– Da, zise ea cu ochii înăbușiți de durere. Chiar și după ce l-am adus acasă a fost greu. Nu numai o dată am crezut c-o să-l pierd. Mama m-a ajutat să-l îngrijesc, ca și mătușa Eufemia. Pînă la urmă a început să-și revină. Dar... era evident că nu recunoștea pe nici unul din noi. Nu știa casa, orașul sau orice altceva. La început cu greu a vorbit. Nu putea să-și amintească vorbele potrivite pentru obiecte. Cu cît se făcea mai bine și devenea mai puternic, devenea evident faptul că mintea

lui era... era rănită mai rău decît orice altă parte a corpului. Era din nou un copil.

Gura ei se crispă la amintirea durerii.

– Nu-mi mai știa numele. Cînd îmi cerea ceva, îmi spunea „mama”, ca Ty.

– Știi... îmi pare rău, spuse Reid puțin răgușit.

– Nu-ți dai seama cît de darnică a fost viața cu dumneata, murmură Maggie. Eu, cînd aveam șaisprezece ani și Will mă curta, nu mi-aș fi imaginat...

– Dar niciodată n-ai disperat, spuse Reid cu vădită admirație. Majoritatea dintre noi am fi renunțat. Dar tu nu. Ai luptat fără încetare.

Maggie suspină.

– Țsta e felul în care am fost crescută, cred. Mama n-ar fi putut să se dea bătută. Mai ales cînd era vorba despre familie.

Se uită la Reid și observă că se uita la ea cu o expresie ciudată în ochi. Se întrebă unde oare-i era gîndul. Apoi îi trecu prin minte că se gîndea probabil cît de dură este, cît de nefeminină. Se înroși. Nu-și putea aminti ultima oară cînd o interesase dacă este sau nu feminină. Faptul că acum o interesa o făcu să roșească și mai tare. Își zise că oricum nu conta ce crede străinul ăsta despre ea. Pentru ea nu reprezenta nimic; doar un angajat al ei.

Dar nu se putea abține să nu-și amintească cum erau lucrurile cînd era tînără și flirta cu Will – cît de protector îi aranja șalul peste umeri cînd plecau de-acasă, cît de grijuliu o ajuta să se urce în trăsură. Se îngrijea de ea mereu. Își amintea cum îi zîmbea. Dar asta fusese demult – învățase că nu are pe nimeni de care să depindă, în afară de ea însăși; lua decizii și-și conducea viața – inclusiv pe cea a lui Ty și pe cea a lui Will. N-a durut-o nici măcar o secundă dacă oamenii au crezut despre ea că este cocoșată sau prea puternică pentru o femeie sau chiar masculină. Pînă acum. .

Maggie privi în zare. Inima începea să-i bată tare în piept. De ce o interesa ce crede Reid Prescott despre ea? Nu exista nici o îndoială că-i păsa. Nu voia să se gîndească la ce implica acest fapt.

~~—~~ Se ridică brusc.

— Oricum, ce-am vrut să-ți spun la început este că, atunci cînd am încercat să-l învăț să citească și să scrie, s-a enervat. O dată chiar a țipat și a aruncat tăblița prin cameră. Era prea greu pentru el. Știa că nu-i normal și ar fi vrut atît de mult să fie. Îl durea cînd greșea. Nu vreau să se mai simtă din nou așa.

— Nici eu, aprobă Reid. Uite, promit că n-am să-l forțez pe Will peste posibilitățile lui. Nu eram sigur cît de capabil este să învețe, dar acum, că știu, o să facem doar lucruri care-i stau în puteri. O să-i spun povești, o să-i vorbesc despre evenimente sau oameni din istorie. Aș putea să-i citesc. Nu crezi că asta l-ar face să se simtă mai bine, mai competent, ca și cum ar învăța lucruri noi, ca Ty? Că l-ar face să nu se mai simtă, știu și eu, atît de înlăturat?

— Da. O, da, cred că așa ar fi. I-ar plăcea, zise Maggie cu ochii licărind, uimită de înțelegerea lui Reid. E foarte drăguț din partea ta. Majoritatea oamenilor nici măcar nu se gîndesc la cum s-ar simți Will. De obicei pur și simplu îl ignoră, sau mai rău.

Reid ridică din umeri.

— Îmi place Will. Mi-ar plăcea să fac asta pentru el. N-o să-l forțez să învețe și dacă asta o să-l deranjeze, atunci o să ne oprim.

Maggie se ridică și îi puse mîna pe umăr.

— Mulțumesc. Ești un om bun.

Reid privi jenat și aproape imediat păși înapoi, așa că mîna îi căzu.

— Nu mă obliga să fiu mai mult decît sînt.

— Sînt sigură că nu fac asta, îi zîmbi Maggie, apoi se întoarse și porni din nou spre casă.

Reid îi urmări mersul, văzîndu-i mișcările șoldurilor și ale gleznelor, în timp ce-și ridica fusta și jupa ca să urce cele trei trepte din fața ușii. Simți cum îi zvîcnește abdomenul. Era o femeie de dorit, Maggie Whitcomb. Dar era mai mult decît atît. Era puternică. Făcuse ca viața să meargă înainte, fără văicăreli și plînsese. Reid se întrebă dacă fusese întotdeauna așa sau războiul o schimbase.

Se întoarse către copacul înclinat. Bătu țărîșii și săpă pămîntul în jurul lor. Munca nu putea să-i abată gîndul de la Maggie, nici de la povestea ei cu Will. Și-o imaginea conducînd căruța jumătate din sat, de una singură. Se gîndi la ceea ce nu spusese: cum trebuie să se fi simțit cînd a intrat în spital și l-a văzut pe Will întins acolo, cu o mulțime de răni.

Reid închise ochii. Putea vedea bandajele alea. Putea vedea oamenii răsucindu-se și învîrtindu-se, sîngerînd, pe murdărie, pe jos, stînd întinși și așteptîndu-și rîndul pe masa de operație – și pînă venea acest moment, jumătate din ei nici nu mai aveau nevoie. Aproape că simțea o căldură înăbușitoare, transpirația curgîndu-i pe față, pe spate, lucrurile lipindu-i-se de piele; auzea parcă gemetele și țipetele celor neajutorați. Unii din ei parc-ar înjura, alții parcă s- ar ruga. Era unul după băta-lia de la Sharpsburg care striga întruna „Oh, Doamne, iartă-mă” toată ziua și toată noaptea. Și întotdeauna erau roiuri de muște care bîzîiau în jurul meselor, în jurul mizeriei.

Reid scrîșni din dinți pînă îl durură fălcile și se uită în jos. Se așeză pe un par cu capul între mîini. Își făcea tot felul de idei. Nu voia să se gîndească la ele. Dar amintirile îl năpădiră și-l aruncară într-un ocean de durere, simțind că vede, aude și simte mirosul greu al sîngelui, mirosul de abator. Era peste tot – pe mese, pe oameni, pe propriile lui haine, scurgîndu-se pe pămînt. Era o scenă pe care n-o poți uita ușor. Se amesteca cu mirosul urinei și al fecalelor. Era un miros al morții, sufocant,

dezgustător și amintirea-i era atât de vie, încît aproape că-l sufoca. Reid încercă să se elibereze de această viziune hidoasă; își întinse picioarele, lungindu-se lîngă copăcelul de lîngă el. În final se uită în grădină în jurul lui și treptat reveni la realitate, în același loc plăcut unde era, cu iarba luminată de razele soarelui.

Cum reușise să stea acolo? Numai gîndul ăsta îl îmbolnăvea. Cum putuse el să reziste acolo după fiecare bătălie?

Pentru că fusese obligat să o facă. Pentru că dacă n-ar fi făcut-o, ar fi fost un om mort. Așa-și spunea lui însuși. Dar, uitîndu-se în urmă, i se părea că fusese într-o negură, blocat într-o amorteală, oroarea fiind prea crudă pentru ca mintea lui să mai suporte.

Reid privi spre curte. Se gîndi să meargă la el, alungîndu-și gîndurile. Se uită în jos la țărugi și la sîrmă și făcu un pas înapoi.

Apoi auzi vocea lui Ty care venea dinspre colțul casei.

– Hei, Reid, am terminat-o! Cartea asta a fost minunată! zise el.

Reid se întoarse încet și îl privi. Ty țopăia către el.

– Uite, lasă-mă să te ajut; așa putem să-ncepem mai repede lecțiile. Vreau să vorbesc cu tine despre cartea asta!

Ty apucă șipcile și fixă gardul pentru ca Reid să-l poată bate-n cuie. Era nerăbdător să-nceapă lecțiile.

Ceva din cel mai întunecat colțișor al trecutului său îl tulburase pe Reid pe dinăuntru. Apucă ciocanul...

6

În dimineața aceea, cînd terminară lecțiile, Ty își luă tablita și bucățica de cretă, iar Reid se așeză cu Will, ajutîndu-l să copieze litere. Will era încîntat la început, dar își pierdu imediat interesul și începu să nu mai aibă astîmpăr. Atunci, Reid îi spuse că e timpul să treacă la lecția de istorie, începînd cu mitologia greacă. Captivat, Will ascultă cu gura căscată, fermecat de poveștile geloșilor, războinicilor zei ai muntelui Olimp.

Cînd Reid termină, Will respiră adînc; pînă atunci avusese respirația întretăiată.

– Bine. Terminăm aici lecția pentru astăzi.

– Tu chiar ai învățat într-o școală? întrebă Will, neîncrezător.

– Da, eu am învățat în școală, spuse Reid.

Will se miră.

– Îmi place școala ta.

– Mă bucur.

Reid se ridică, se îndreptă și porni către curte. Will își tîrșîia picioarele alături de el.

– Mama a încercat să mă învețe să citesc, se confesă el. Dar n-am putut. Cred că sînt doar un om de paie.

Gura i se crispă puțin; lui Reid i se făcu milă.

– Tu... Maggie nu te consideră așa și nici eu.

– Totuși, e adevărat. L-am auzit pe Jack Scott spunînd asta.

– Eu nu-l cunosc pe Jack Scott, dar mie-mi spune

inima că este un individ ignorant. Nu văd nici un motiv să-i dai atenție.

– Așa a zis și mama. Maggie, vreau să zic, zîmbi el către Reid. Îi place s-o strig Maggie, dar cîteodată uit.

– Sînt sigur că te înțelege. Doamna Whitcomb te iubește.

Will se încruntă, nesigur.

– Doamna Whi...

Deodată fața i se luminează.

– A, vrei să spui Maggie.

– Da. Maggie.

Lui Reid îi făcu plăcere să-i rostească numele. Era la fel ca ea – cald, familiar, puternic și drăguț, totodată.

– Știi, Will, nimeni nu poate înțelege totul. Sînt întotdeauna lucruri pe care oamenii nu le știu. Nu-i nici o problemă că nu știi să citești. Poți încă să înveți, ascultînd. Și apoi sînt o mulțime de lucruri pe care tu le știi, dar eu nu le cunosc. De exemplu, eu nu știu să mulg o vacă.

– Serios? îl privi Will cu ochii măriți.

– Așa e. Și sînt sigur că tu știi.

Will dădu din cap.

– Nu sînt așa de bun ca Ty – uneori mai vărs laptele – dar știu cum se face.

– Știi ceva? Eu te învăț cîteva lucruri școlarești; de ce nu mă-nveți și tu cum se mulge o vacă?

Chipul lui Will se luminează.

– Chiar vrei?

– Bineînțeles.

– Aș fi fericit. O să te-nvăț bine.

– Știu c-așa vei face.

Reid făcu o pauză privindu-l pe Will, apoi continuă:

– Știi, nu e vina ta că nu ești în stare să-ți amintești anumite lucruri, că nu ești în stare să citești. Este din cauza a ceea ce s-a întîmplat în război.

Will dădu din cap.

– Știu. Înainte eram mai deștept. Cu toate astea, nu-mi pot aminti nimic dinainte să fiu bolnav.

– Asta din cauza șrapnelului. Când ți-a intrat în cap, ți-a rănit o parte din creier și ți-a luat memoria. E același lucru cu un om care și-a pierdut piciorul, sau alte răni pe care fără îndoială și tu le-ai văzut. E un sacrificiu pe care l-ai făcut pentru țara ta. N-are de ce să-ți fie rușine. Ar trebui să fii mândru.

Will se uită la el; se încruntă, concentrându-se.

– Chiar crezi?

– Da. Așa e.

– O, zîmbi Will. Păi atunci e bine.

Își deschise nevinovat bluza.

– Vrei să-mi vezi cicatricile?

Reid ascunse faptul că-l amuza, într-un fel. Dădu scurt din cap și-i examinează cicatricile albicioase.

– Aș putea spune că gloanțele și șrapnelul au intrat destul de adînc. Ai noroc că ești în viață. Dacă n-ar fi fost îngrijite de...

Făcu o pauză; îi trecuse prin minte să-i spună „de Maggie, soția ta”.

– Dacă n-ar fi fost îngrijite de Maggie, probabil că acum n-ai mai fi trăit.

Will dădu din nou din cap, entuziasmat.

– Maggie a avut grijă de mine. Întotdeauna are grijă de mine. Și Ty, la fel.

– E un băiat bun.

– Am și eu grijă de el, accentuă Will mândru.

– Într-adevăr.

– O-ho. Pot să car lucruri pe care el nu le poate căra. Și pot să ridic lucruri pe care el nu le poate ridica. O dată a căzut.

Gesticulă spre pămînt, mișcîndu-și circular mîinile, aparent incapabil să exprime împrejurările întîmplării. Se încruntă și o lăasă baltă.

- L-am ridicat.
- Sînt sigur că a fost fericit să fii acolo ca să-l ajuți.
- Așa a spus și el, aprobă Will.
- Îi zîmbi cu căldură lui Reid.
- Îmi placi. Sînt bucuros că locuiești cu noi.

Reid vru să-i amintească că n-o să stea prea mult, dar apoi se opri. Se gîndi că n-avea rost; Will oricum nu și-ar fi amintit. De altfel, nu voia să întunece acea expresie fericită de pe chipul lui. În schimb spuse.

- Și eu sînt bucuros, Will.

Într-o dimineată Ty se întoarse după drumul lui cu ouăle cu un plic în mînă.

- Scrisoare de la unchiul Hunter, strigă el emoționat, intrînd în bucătărie.

Will era chiar în fața lui.

- Citește-ne-o. Te rog.

– Mai tîrziu, îi spuse Maggie ferm, înșfăcînd scrisoarea, netezind-o și studiind-o ca și cum ar fi putut simți prezența fratelui ei înăuntru. După ce o citesc eu.

Se uită către Reid Prescott; o privea din partea cealaltă a mesei și ea roși, gîndindu-se că trebuie să fi arătat ca o nebună, agitîndu-se așa doar pentru o scrisoare.

- Hunter este fratele meu, îi spuse ea, parcă să-i explice. A fost departe mult timp.

- Îmi amintesc – cel din Texas, nu-i așa?

Maggie zîmbi.

- Da. Ăsta-i Hunter.

– Ești foarte legată de familie, presupuse Reid, studiindu-i chipul încă.

- O, dar sînt unii care spun că noi, cei din familia Tyrrell, sîntem de-a dreptul ca un clan. Dar cred că nu-i

un lucru rău, nu-i așa?

El ridică din umeri cu indiferență.

Maggie nu-și imagina cum putea cineva să nu fie puternic atașat de familie. Asta fusese întotdeauna temelia solidă a existenței sale. Chiar și Will se uita la el mirat.

Reid era jenat de privirile lor.

– Nu am nici o rudă apropiată în viață.

Maggie vedea că era stîmjenit de conversație, așa că se întoarse la plită și începu să spele vasele, vîrînd scrisoarea lui Hunter în buzunar. O s-o scoată mai tîrziu, cînd o să aibă timp s-o savureze.

O scrisoare de la Hunter era un mare eveniment; în primul rînd pentru că nu se întîmpla mai des de trei-patru ori pe an și apoi pentru că studia cu atenție fiecare misivă de mai multe ori, citindu-le cu voce tare băieților pasaje din ea. Lui Will și lui Ty le plăcea să asculte descrierile lui Hunter despre cum conduce cirezile de vite spre nord, sau despre ținuturile sălbatice și amenințarea năvălirilor indiene dacă cineva se îndrepta către New Mexico – toate astea lui Maggie îi făceau părul măciucă. Își făcea multe griji pentru siguranța lui.

Era adevărat că Maggie era legată de toți cei din familia sa și-i iubea toți frații, dar Hunter fusese întotdeauna favoritul ei. Pentru că erau apropiați ca vîrstă. Se jucau adesea împreună cînd erau mici. Gideon și Shelby, cu mulți ani mai mari ca ei, de obicei îi ignorau și-i lăseau în urmă cînd mergeau în vreo excursie. Hunter o necăjea pe Maggie, ca orice frate, dar fusese întotdeauna zburdalnic, glumeț, gata oricînd să rîdă. Pe Maggie o întristase teribil să vadă că războiul – și Linette Conway – îi șterseseră acel surîs atît de drag ei.

Ty și Will își spălară mîinile și i se alăturară lui Reid la masă, în timp ce Maggie tocmai termina de pus farfuriile. Erau tăcuți; își puseră mîncare în farfurii, prea înfometați ca să mai irosească timp cu vorbitul.

După masă, Maggie îi dădu afară pe Ty și pe Will,

împreună cu Reid, apoi se grăbi să spele vasele. După aceea, ieși afară pe veranda din față unde putea să se așeze la răcoare. Aici putea să citească liniștită scrisoarea lui Hunter.

Dragă Mag,

Iartă-mi scrisul. Scriu cu un ciot de creion, singurul pe care l-am găsit prin casă, și la lumina chioară a unei lămpi. Mîine începem recensămîntul de primăvară al vitelor, așa că o să mai treacă cîteva săptămîni pînă o să mai am o clipă de răgaz.

Sper ca această scrisoare să te găsească bine pe tine și pe toți ceilalți. Dacă n-am ocazia să-i scriu mamei, spune-i, te rog, c-o iubesc și că mă gîndesc adesea la ea. Și la tine mă gîndesc și mi-e dor. Ce mai face Ty? Și Will?

În ultima vreme mi-am adus aminte cum e la fermă primăvara. Cred că va fi aprilie cînd o să primești scrisoarea. Mi-am amintit narcisele mamei din fața casei – așa e întotdeauna și știi că primăvara a sosit cu adevărat. Cîteodată am impresia chiar că pot mirosi pămîntul proaspăt săpat, jilav, bogat și negru ca o prăjitură cu ciocolată.

Dar eu nu sînt fermier ca Gideon și știu că n-aș fi în stare să mă stabilesc acolo dacă m-aș întoarce.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi, oprindu-se din citit. Își lipi scrisoarea de obraz și privi curtea. Acum era deja luna mai și narcisele ei de lîngă gard erau aproape moarte. În schimb, mugurașii erau acum în floare și aerul era înmiresmat cu miros de caprifoi.

Imaginile pe care le descrisese Hunter îi erau foarte dragi. Îi plăcea această bucată de pămînt – orașul, căminul ei. Făceau așa de mult parte din ea, ca și cicatricea de pe braț, de cînd se tăiase la vîrsta de nouă ani,

cînd căzuse într-un țăruiș.

În timp ce se gîndea cu nostalgie la Hunter, inima îi tresări, sperînd că poate ar veni înapoi. Dar următorul rînd îi spulberă speranța. Maggie suspină, își șterse lacrimile și continuă să citească. Îi scria că începuse să muncească la o fermă lîngă San Antonio și că probabil va rămîne acolo următoarele cîteva luni, de-abia după aceea putea să-i scrie și ea. Descria ferma și pe proprietarul ei, Rayfield Minter, adăugînd cîteva detalii despre recensămîntul care se apropia; o încheie apoi „*Cu dragoste...*”.

Maggie mai citi o dată scrisoarea, apoi o împături și o puse iar în buzunarul fustei. Stătu gînditoare o clipă... Cel puțin Hunter se gîndea să se întoarcă acasă. Îi era dor de familie și de fermă. Probabil că încă nu era pregătit, dar măcar exista speranța că s-ar putea întoarce într-o zi.

Era o dimineață plăcută, nu înăbușitoare cum avea să fie în cîteva săptămîni; Maggie era mulțumită că pentru moment n-avea nimic de făcut, decît să respire mirosurile primăverii și să se gîndească la șansa familiei ei de a se reuni.

În afară de Shelby, bineînțeles. Și asta o întrista.

Maggie se îndreptă și se ridică în picioare. Erau ceva treburi de făcut și nu s-ar fi făcut singure dacă ea ar fi stat pur și simplu, gîndindu-se la cum ar trebui să fie viața. Viața era așa cum era și trebuia luată așa; Maggie învățase de mult timp că nimeni n-o să vină s-o facă fericită.

Își aranjă fusta, pipăind buzunarul în care avea prețioasa scrisoare; se întoarse în casă.

În seara aceea, după ce Maggie termină de strîns masa de seară, se întoarce pe verandă. Tot timpul cît spăia vasele, auzise băieții rîzînd și jucîndu-se în curte; acum ieși și ea să li se alăture.

Cînd păși afară, îl găsi pe Reid Prescott stînd pe treapta de sus, privindu-i pe Ty și pe Will în amurgul discret al serii. Maggie ezită. Nu era sigură dacă Reid dorește compania ei; deseori părea că vrea să stea singur.

El se întoarce și se uită la ea. Trăsăturile lui nu erau clare în lumina slabă, încît Maggie nu-și putu da seama ce gîndea.

– Băieții aleargă după licurici, îi spuse el; avea ceva relaxat și aproape prietenos în glas.

Maggie se așeză lîngă el pe treaptă. La urma urmei, își spuse ea, era veranda ei. Bărbatul putea oricînd să plece dacă n-avea chef să stea cu ea. Totuși, speră să nu fie așa; cumva, în noaptea asta se simțea ca o companie – o companie adultă. Presupuse că scrisoarea lui Hunter îi lăsase acest sentiment.

– Aproape că vine vara, remarcă ea, privind prin curte.

Ty și Will alergau, bătînd din palme să prindă cîte un licurici, cînd acesta lumina.

– Și noi făceam asta cînd eram mici, zîmbi Maggie, amintindu-și. Gîndește-te că munceam mult toată ziua și eram obosiți, dar aveam întotdeauna destulă energie și pentru asta. Tata și mama stăteau pe verandă, pe balansoar; tata își fuma pipa – pot și-acum să-mi amintesc cum mirosea.

Oftă adînc și suspină.

– Seri ca asta mie mi se par aproape de paradis. Nu-mi pot imagina să locuiesc altundeva, șopti ea.

Se uită la Reid și continuă:

– Niciodată n-aș putea trăi ca dumneata, călătorind din loc în loc, fără să am un cămin al meu.

- Dar eu n-am spus că-mi place.
- Probabil că e altceva cînd n-ai familie, sugeră Maggie.
- Probabil. Spune-mi mai multe despre familia dumitale.

Maggie se uită la el, surprinsă de interesul lui ne-caracteristic. Se întrebă dacă el chiar voia să știe sau doar să schimbe subiectul despre el. Oricum, îi făcea întotdeauna plăcere să vorbească despre cei pe care-i iubea.

– Te avertizez că este un lucru periculos. Mama a spus întotdeauna c-aș putea să vorbesc și despre o tulpină de porumb.

– Risc.

– Bine. Ce vrei să știi?

– Toate rudele dumitale sînt la fel de „luptătoare” ca dumneata?

– Luptători?! chicoti Maggie. Asta gîndești dumneata despre mine?

– Cum ai vrea să gîndesc despre o femeie care mă întîmpină cu o pușcă-n mînă?

– Dacă asta numești dumneata a lupta, atunci recunosc că sîntem luptători. Mama și tata au fost nevoiți să fie. Pămîntul era încă neprimitor cînd s-au mutat aici cu familiile lor. Erau aproape copii. S-au căsătorit și și-au început propria lor fermă cînd mama avea doar șaisprezece ani, iar tata nouăsprezece. Au locuit într-o căsuță mică, aproape o baracă, în primii cîțiva ani, chiar și după ce s-a născut Gideon. Tata a murit cu puțin înainte să-nceapă războiul. Era un om minunat, foarte blînd și bun. Nu vorbea prea mult – eu semăn cu mama în privința asta. Dar mă lua uneori seara pe genunchi și mă îmbrățișa; asta valora mai mult decît o mie de cuvinte. Pot să-mi amintesc cum mă lipeam de obrazul lui cînd se legăna în balansoar și pot să simt din nou, ca mai înainte, mirosul fumului de la pipă.

Își șterse lacrimile care-i inundaseră ochii.

– Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

– Așa este. Și pe mama o iubesc, bineînțeles, dar ea e altfel. Tot timpul e agitată și face mereu câte ceva; nu se odihnește niciodată. În ce privește convingerile ei – e de neclintit. Ea era cea care venea după noi când făceam prostii. Tata era prea inimă-blîndă ca să ne pedepsească – cel puțin în cea mai mare parte a timpului. Îmi aduc aminte că o singură dată l-a plesnit pe Hunter – când l-a găsit jucînd pe bani cu Stoney Carter în spațele magazinului. După aceea tata l-a închis în cameră toată seara; a plîns încontinuu.

– Deci iată-vă pe toți trei copiii, dumneata, Hunter și Gideon.

– Am mai avut un frate. Gideon este cel mai mare. Apoi vine Shelby. A murit în război.

Vocea îi scăzu puțin, dar zîmbi imediat, amintindu-și.

– Shelby era cel mai bun la toate: la alergat, la topăit, la cățărat în copaci. Orice s-ar fi spus, era perfect. Era un dansator minunat și mai era și frumos. Multe fete se țineau după mine, crezînd c-ar putea să ajungă la Shelby. Dar asta n-ajuta la nimic. Îi plăceau femeile, dar îi plăcea să fie de capul lui, să fie liber. Pînă cînd a întîlnit-o pe Tess Caldwell. Cu ea s-a și căsătorit. Au avut o fetiță, Ginny. Are acum nouă ani. Shelby nici măcar n-a apucat s-o vadă.

Oftă și-și șterse din nou lacrimile.

– A fost ucis în campania de la Wilderness. Plecase acolo imediat ce s-a tras la Fort Sumter. A trebuit să fie în prima linie și se temea să nu piardă. Cel puțin Will și Gideon mai așteptaseră un timp. Își făceau griji pentru mama, pentru mine și pentru fermă. Dar Shel nu era niciodată unul care să se gîndească la lucruri practice. Ăsta era Shelby. Nici unul din noi nu a crezut cu adevărat că i s-ar putea întîmpla ceva rău. Lupta aproape că se terminase și eram siguri de asta...

Maggie se opri, mușcîndu-și buzele. După un moment, continuă:

- A fost un șoc pentru noi când am primit vestea.
- Îmi pare rău.

Vocea lui Reid era blîndă și înțelegătoare. Se îndreptă spre ea, îi luă mîna și și-o apropie de inimă. Era un gest plin de compătimire; era sigură că asta nu însemna nimic mai mult, dar atingerea lui îi furnică pielea și brusc începu să-i bată inima tare și i se uscă gîtlejul.

Nici măcar nu știa ce să zică. Se gîndi că în acele moment inima putea să-i iasă pe gît dacă pur și simplu ar fi deschis gura. Se uită lung, dar nu putea alunga expresia aceea a lui Reid. Palma îi ardea pe pielea ei și lui Maggie îi fu frică că o să-nceapă să-i tremure degetele. Se gîndi că poate ar trebui să-i îndepărteze mîna, dar nu se putu convinge pe ea însăși să o facă.

– Mulțumesc, spuse ea brusc, forțîndu-se să se poarte ca și cum n-ar fi fost nimic anormal în faptul că mîna ei era într-a lui. Eu... sînt sigură că ai pierdut și dumneata mulți oameni dragi în război. Nu sîntem singurii.

Reid îi lăsă mîna, strecurîndu-și-o pe a lui în buzunar. Se întoarse și privi în zare.

– N-are rost să vorbim despre asta.

– Vrei să spui că nu-ți place să lași pe cineva să vadă prea mult ce e în sufletul dumitale.

Prescott se încruntă către ea. Pentru o clipă se gîndi că va spune ceva usturător sau poate pur și simplu se va scula și va pleca. Dar pînă la urmă zise:

– Poate.

– Ești un bărbat misterios, domnule Prescott.

– Iar dumneata ești o femeie iscoditoare.

Cu toate astea, tonul lui fu mai degrabă de tachiare decît tăios.

Maggie simți cum creșteau în ea sentimente vechi, cochete, dorințe pe care le crezuse demult moarte. O făceau să se emoționeze și să i se taie respirația; de ani de zile i se părea că rămăseseră în urmă. Voia să flirteze și acest gînd o speria. Mai rău decît atît, o și ispiteau.

Își aminti cum îi simțise mîna pe mîna ei; pielea începuse-o furnice din nou acolo unde o atinsese. Nu era în regulă; n-ar fi trebuit să simtă așa. Știa că ar fi trebuit să se ridice și să plece, scăpînd de această situație. Totuși, stătuse, incapabilă să-l îndepărteze, să se abțină să meargă mai departe. O cuprinse un amestec de emoții, ceva amețitor.

– Mama! sparse liniștea vocea lui Ty. Uite, am prins un licurici.

Se îndreptă către ei, strîngînd bine în mîini prețioasa comoară.

Inima lui Maggie reveni la normal și respirația îi deveni mult mai naturală. Își aminti că era, totuși, o femeie măritată și că tachinarea lui Reid nu însemnase nimic.

7

Tess se trezi devreme și se duse la fereastră, aplecându-se să respire aerul răcoros și umed al zorilor. Razele soarelui începeau să se ivească, iar aerul mirosea proaspăt și înviorător. Era o vreme perfectă pentru lucrat în grădină.

Își scoase repede cămașa de noapte și-și puse o rochie veche. Își prinse părul la întâmplare și-și puse pe cap o eșarfă. Apoi se strecură încet pe scară, cu atenție, ca să nu le trezească pe mama ei și pe Ginny. Oricît de mult le iubea pe amîndouă, nu prea avea chef de „ajutorul” lui Ginny în dimineața asta sau de vreuna din prelegerile maică-sii despre cum își distruge mîinile delicate sau tenul alb.

Luă din magazia din spatele bucătăriei mănușile de lucru, o sapă și o greblă, apoi se îndreptă către curtea din față să-și înceapă lucrul. Casa era înconjurată cu arbuști ornamentali, deosebit de frumoși acum, primăvara, cînd azaleele și rododendronii dădeau pete superbe de culoare pe șindrila albă, lucioasă. Vara vor înflori trandafiri roșii și roz.

Tess închise ochii ca să mai păstreze puțin această imagine; cu toate treburile pe care le mai avea, tot trebuia să se ocupe puțin și de florile astea. Maică-sa se plîngea că tufele erau prea năpădite de buruieni, dar lui Tess îi plăceau mai degrabă așa, întinse, crescute sălbatic, la întâmplare.

Dar, straturile de flori nu le putea ignora. Din toate

treburile pe care Tess era nevoită să le facă, cea mai plăcută era grădinăritul, mai ales la straturile de flori, care aduceau o splendoare desăvârșită. Îi plăcea să le planifice, să le planteze și să urmărească felul cum răsar. Și apoi, cel mai frumos lucru era îmbobocirea lor, într-o varietate de culori și nuanțe. Era, într-un fel, liniștitor să lucreze pământul, să-l sape și să-l grebleze ca să îngroape bulbi sau semințe; avea o satisfacție deosebită să smulgă buruienile care îndrăzneau să-i năpădească florile. Și după toată munca, avea mîndria că reușise să săvîrșească ceva minunat cu propriile ei mîini, emoția de a fi făcut ceva să crească, de a fi părtașă la procesul creației și al vieții.

Tess muncea din greu sub soarele strălucitor, de-abia observînd trecerea timpului. Acorda puțină atenție zgomotelor care veneau dinspre stradă – vreo căruță, cineva care trecea, tropăitul vreunui cal. Totuși, zgomotul porții îi întrerupse gîndurile și se uită peste umăr, curioasă să vadă cine o strigă. Lăsă sapa și se uită la bărbatul din curtea ei. Ce Dumnezeu o fi căutînd aici Benton Conway?

Își scutură repede praful și pământul de pe rochie. Roși puțin pentru că fusese găsită în capotul ăla mizerabil, mai ales de cineva ca Benton Conway. Cu toate astea, își ridică bărbia cu toată aroganța pe care și-o putu aduna.

– Domnule Conway?

– Bună, Tess.

Tess își arcui sprîncenele. Faptul că fusese odată prietenă bună cu Linette Sanders, acum a doua soție a lui Conway, nu justifica apelativul lui pe numele mic. Și de vreme ce ea îl salutase „domnule Conway”, i se părea insultător faptul că el îi folosea numele de botez ca și cînd ar fi fost o rudă. Oricum, nu zise nimic, nu voia să discute cu acest om de nimic decît atunci cînd trebuia într-adevăr s-o facă.

Conway își înclină pălăria.

– Linette îți transmite salutări.

– Eu nu mă mai văd cu Linette, replică Tess. Sînt sigură că ești la curent despre cum s-au schimbat lucrurile.

– Fără îndoială că sînt.

Zîmbi batjocoritor; își plimbă ochii spălăciți pe corpul ei.

– Cred că-i foarte greu și plictisitor să fii văduvă.

Tess își dădu deodată seama că rochia pe care o purta în grădină data încă din vîrsta adolescenței, înainte să se mărite cu Shelby și acum îi era cam prea strîmtă. Felul în care se uita Conway la ea o făcu să-și încrucișeze brațele pe piept.

– De ce ești aici, domnule Conway? întrebă ea fără menajamente.

– Ca să-ți fac o ofertă, doamnă.

– O ce? întrebă Tess fără a-și putea imagina despre ce vorbește acest bărbat.

– O ofertă.

Arată către clădirea mare din fața lor.

– Vreau să-ți cumpăr casa.

Tess era prea șocată ca să poată vorbi.

– Văd că te-am luat prin surprindere. Dar în mod sigur trebuie să-ți fi dat seama că mai devreme sau mai tîrziu cineva va fi fericit să-ți ia acest loc. Este frumos, dar îngrozitor de mare doar pentru două femei și o fetiță. Îmi imaginez că este și foarte greu de îngrijit. Casa asta are nevoie de cîțiva servitori buni.

Îi privea semnificativ rochia ponosită și bătăturile cauzate de munca pămîntului.

Pînă la urmă Tess își reveni și îi spuse crispată:

– Vreau să vă asigur că nu am absolut nici o intenție să vînd casa în care am crescut, casa pe care tata a construit-o pentru mama. Va fi a fiicei mele cînd eu am să mor. Nici nu mă gîndesc s-o vînd. Mă tem că ți-ai

pierdut timpul degeaba.

Chiar dacă îl dezamăgise, asta nu se vedea pe chipul lui. Îi zise prietenos:

– Nu te grăbi prea tare, doamnă. E ceva la care trebuie să te gîndești. Știu că ești o femeie rezonabilă, nu ca îndărătnicii ăștia din oraș. La urma urmei, așa ai vîndut și plantația lui Farquarhar Jones.

– Mama și cu mine ne-am ușurat de o povară, dar asta a fost o situație cu totul diferită. N-o puteam folosi; era pur și simplu o povară pentru noi, cu taxele și tot restul. Dar ăsta este căminul nostru. Nu l-aș vinde niciodată.

– Niciodată să nu spui „niciodată”. Uneori trebuie să te abții să spui cuvinte ca ăsta, zise Benton amical, dar cu o licărire în privire care îi dădu fiori lui Tess.

Tess îl urmări, tremurînd de nervi.

– De ce-ai vrea dumneata casa asta așa de mult? Sînt o mulțime de case frumoase în jur, inclusiv a dumitale, de exemplu.

– A, dar a dumitale este cea mai frumoasă. Pe asta o vreau.

– Ai destui bani să construiești una și mai mare ca asta.

– Dar eu nu vreau să construiesc altă casă. O vreau pe asta.

Făcu doi pași spre ea, pînă ajunse chiar alături. Tess vru să se dea în spate, dar îi era teamă ca nu cumva Conway să interpreteze că-i e frică, așa că rămase pe loc. Vocea lui era scăzută și, într-un fel, intimă. Continuă:

– Știi, nu trebuie neapărat să părăsești casa. Nici tu nici ceilalți ai tăi. Pot s-o cumpăr, dar voi puteți continua să locuiți aici.

Tess se uită la el, zăpăcită de cuvintele lui și de felul conspirativ în care le spusese.

– Nu înțeleg, zise ea.

– Haide, haide, Tess, ești o femeie inteligentă. Cred că poți înțelege cât de fericit ar fi un bărbat să aibă chiriașă o femeie drăguță ca tine. Mai ales că ar trece atît de des să ia chiria.

Vocea i se auzea abia ca o șoaptă și avea licăriri fierbinți în ochi. Acum îi era clar lui Tess unde voia să ajungă și se aprinse imediat de furie și indignare.

– Ieși afară din curtea mea! șuieră printre dinți, arzînd de nervi. Cum îndrăznești să vii aici cu astfel de propuneri indecente? Chiar crezi că aș putea să fiu... să fiu amanta ta?!

Se vedea clar în vocea ei sila pe care i-o producea numai acest gînd.

Conway își pierdu răbdarea; deveni furios.

– Sînt destule doamne în Pine Creek pe care nu le-ar deranja deloc o astfel de propunere din partea mea. Multe dintre ele ar fi încîntate să li se ofere bani și o casă frumoasă.

– Atunci fă-le lor oferta asta, i-o întoarse Tess. Eu te asigur, nu sînt interesată. Nici o altă doamnă n-ar fi. Oferta dumitale dezgustătoare este o insultă nu numai la adresa mea, dar și la adresa soției dumitale!

Ochii lui pali licăriră din nou.

– O insultă? De ce, draga mea? Dimpotrivă.

Ochii îi coborîră din nou, și mai indecent, pe trupul ei.

– Ești singura femeie pe care o știu, de ce să n-o spunem, ale cărei calități fizice pot fi comparabile cu cele ale soției mele. Posedînd două femei, cele mai frumoase din oraș – una ca soție, cealaltă ca amantă – ar fi ca și cum aș avea o pereche elegantă, minunată. O sursă de mîndrie. Și ar fi chiar și mai... emoționant știind că draga mea, micuța Linette, îți este apropiată. Știi, ați fi aproape ca două surori „de pat”.

Zîmbi într-un fel care aproape o îmbolnăvi pe Tess.

Îl plesni instinctiv peste față.

– Tacă-ți gura asta împutită! Să nu-mi mai vorbești niciodată așa!

– Că dacă nu? Crezi că ești așa de specială, prea diferită de orice altă tîrfă? Îți spun eu; nu ești. Nu e de aur ce ai sub fustă doar pentru că te cheamă Caldwell. O, scuză-mă, Tyrrell. Cei din familia Tyrrell nu sînt cu nimic mai buni decît alții; doar fac mai mult pe sfinții. Dar, de fapt, ce-ți vorbesc eu despre dragul tău soț, că el e...

– Taci! Ieși afară! Să nu-ți mai văd fața niciodată! zise ea tremurînd de mînie. Dacă te mai arăți vreodată pe-aici cu sugestiile tale murdare, am să-i spun lui Gideon Tyrrell. Cel puțin bărbatii Tyrrell știu să se lupte. N-au stat în siguranță, acasă, cît a fost război.

Cuvintele erau în așa fel calculate ca să-l atingă; Conway nu mersese la luptă pentru nici una din părți.

– Bărbatii Tyrrell, repetă Conway batjocoritor, dar Tess simți o oarecare teamă în ochii lui. Aș spune că spiritul lor de luptători n-a făcut prea mult ca să le protejeze femeile în ultimul timp. Bineînțeles că n-a fost nici o problemă să mă însor cu Linette, în ciuda lui Hunter Tyrrell. Bine, asmute-l pe țărănoiul ăla de Gideon Tyrrell; n-am nici o obiecție să-l văd în închisoare.

– Nu știu cum a putut Linette să te ia de bărbat. Mi se face silă cînd mă gîndesc că a făcut-o. Merita totuși ceva mai bun decît un soț care-și caută amante practic în fața ei.

Un zîmbet acru se lărgi pe fața lui Conway.

– Crede-mă pe mine, i s-a părut probabil că o binecuvîntare. Lui Linette nu-i pasă de nimeni. E la fel de rece ca un sloi de gheață.

– Orice femeie ar fi rece față de tine! Nu ești bărbat; ești diavol.

Era așa de exasperată, că i se umplură ochii cu lacrimi. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca acest nenorocit să creadă că are puterea s-o facă să plîngă.

– N-aș fi așa de sigur în locul tău.

Vocea lui Conway era la fel de rece ca privirea.

– Nu mai stai demult pe roze, continuă el. Eu sînt bogat și prietenii mei la fel. O să ai nevoie de mine într-o zi.

– Nu ți-aș cere niciodată vreo favoare. Nici de-ar fi să mor de foame. Ești mai nenorocit decît orice yankeu sau coate-goale care a venit aici să jefuiască țara asta. Ți-ai trădat propriul popor; ai înșelat și ai furat de la vecinii tăi și de la oamenii care-ți erau prieteni, ca săracul Robert Bowlin. Nici nu-mi pot imagina o lepădătură mai mare ca tine.

Conway zîmbi disprețuitor.

– Știi, doamnă Tyrrell, m-am gîndit. O proprietate ca asta trebuie să aibă un impozit destul de frumușel. Nu-i așa?

Tess îl privi, speriată de schimbarea bruscă a subiectului. Ce voia oare să spună?

– E rușinos cît de mult au crescut taxele pentru proprietăți în ultima vreme, continuă el, cu același surîs. Parcă am auzit niște cazuri unde au fost dublate, chiar triplate anul ăsta. Știu, pentru că am cîțiva prieteni foarte buni la biroul de evaluare a impozitelor. Presupun că ar fi greu pentru tine să plătești dacă ți-ar mări așa de mult impozitele.

O trecură florii.

– Mă ameninți că-mi mărești impozitele pentru că nu vreau să-ți vînd căminul meu? Pentru că nu vreau să-ți fiu amantă?

– Ei, doamnă, nu pot să te ameninț. Știm amîndoi că nu-mi stă în putere să-ți măresc impozitele. Spun doar că așa ceva se poate întîmpla, avînd în vedere situația impozitelor la ora actuală.

Tess refuza să-și arate teama care o cuprinsese la auzul cuvintelor lui. Se uită la el fără nici o urmă de cedare; vocea-i era clară și plină de mînie.

– Orice s-ar întâmpla, nu vînd. Sper c-am fost destul de clară. N-am să-ți vînd casa asta niciodată. Acum, vreau să ieși din curtea mea și să nu mai calci pe-aici niciodată. Ai înțeles? Ieși afară!

Cu o curiozitate exagerată care arăta mai mult a insultă decît a respect, Conway își înclină pălăria și părăsi curtea.

Tess se uită după el. Doar după ce nu-l mai văzu se lăsă pe vine, slăbită, tremurînd toată după această scenă urîță. O cuprinse frica și disperarea. Benton Conway devenise un om puternic în ultimii cîțiva ani și avea prieteni buni și în guvernul local, și în cel statal. Dacă i-ar face să-i mărească impozitele? Chiar să le dubleze sau să le tripleze? N-ar putea niciodată să plătească atîția bani! De-abia putuse plăti pînă acum.

Oare ce-ar face? Părea absurd să creadă că ar fi făcut atîta tapaj doar ca să ia casa asta. Pe de altă parte, se părea că-i plăcea să-și folosească această putere nou-descoperită. Îi plăcea să-i rănească pe oameni, luîndu-le banii, afacerile, pămînturile.

Deodată panica o părăsi. Nu avea nici un motiv să se îngrijoreze încă. Deocamdată Conway nu putea face nimic, doar insinuări. După cum n-avea nici puterea să-i mărească impozitele.

– Tess? o strigă mama ei din ușă, întrerupînd-o din neliniștile ei. A, aici erai, dragă.

– Bună, mamă, se întoarse Tess să o întîmpine, forțîndu-se să zîmbească pentru a-și ascunde grija.

George Caldwell își protejase întotdeauna soția de neplăcerile vieții și, cînd a murit, Tess a trebuit să-l înlocuiască în această privință. Amanda Caldwell, o femeie micuță, vioaie, cu aceeași culoare ca de porțelan, ca și Tess, părea cumva prea fragilă ca să poată înfrunta greutățile pe care le duceau ceilalți.

– De ce te-ai trezit și-ai ieșit așa devreme? întrebă doamna Caldwell, pășind către Tess. Draga mea copilă,

ce faci aici fără pălărie pe cap? O să te umpli de pistrui.

– N-am stat în soare, mamă. De-asta am și început așa de dimineată.

De data asta Tess nu se mai enervă. Uneori preocuparea mamei ei, cu griji absurde, o distra. Acum îi era greu să-i dea prea mare atenție, mai ales că efectele discuției cu Benton Conway încă mai persistau. Oricum, Tess știa că ar fi nedrept să se poarte altfel. Mama ei era mai bătrână și accepta cu greu felul în care evoluase lumea.

– Mamă! se auzi Ginny.

Ușa din față se deschise și Ginny ieși alergînd.

– Te-am căutat peste tot prin casă! zise ea.

Sări cele două trepte din fața ușii dintr-o singură mișcare și țopăi prin iarbă către ele. Avea părul prins în codițe și purta cămașa de noapte, încă. N-avea nimic în picioare.

– Ginny, o dojeni aspru doamna Caldwell. Nu ești decentă! N-ar fi trebuit să ieși așa afară. Poate să te vadă cineva.

– O, mamă, e doar un copil, zîmbi Tess, privindu-și fiica.

Întinse mîinile către Ginny și o îmbrățișă.

– Bună, scumpo. Ai dormit bine?

– Da, și mor de foame, îi zîmbi Ginny și se dădu jos din brațele ei. Binnie pregătește clătite. Miroseau pînă sus.

– Atunci hai să mergem înăuntru și să le mîncăm, rîse Tess. Haide, mamă.

Porniră toate trei către casă.

– Tess, ce căuta afurisitul ăla de Benton Conway aici? întrebă doamna Caldwell. Nu-mi venea să cred cînd m-am uitat pe fereastră și v-am văzut vorbind. M-am gîndit că dacă George ar fi fost în viață, l-ar fi dat imediat afară. Știi, George n-a putut niciodată să-l sufere, chiar și înainte de război, cînd făceau afaceri împreună.

Tatăl tău cunoștea atît de bine oamenii, nu-mi amintesc să se fi înșelat vreodată.

Tess știa că tatăl ei greșise doar o dată în privința oamenilor și a afacerilor, atunci cînd investise toți banii în bonurile Confederației. Dar cînd Tess aminti acest moment față de mama ei, doamna Caldwell a izbucnit în lacrimi, spunîndu-i că este o fiică inumană și nerecunoscătoare fiindcă se întorcea împotriva tatălui ei. În felul de a gîndi al Amandei Caldwell, soțul ei fusese „rezumatul” tuturor calităților frumoase masculine, iar prăbușirea i-a fost atît de sigură pentru că fusese atît de loial, de cinstit și devotat credinței lui. Tess, deși își iubise tatăl, îl vedea totuși într-o lumină puțin mai critică, dar era atentă să nu exprime aceasta față de mama ei.

Tess nu spuse nimic, așa că maică-sa o întrebă:

– Ce s-a întîmplat, dragă? S-a întîmplat ceva?

– Bineînțeles că nu, mamă. Nu fi prostuță. Domnul Conway doar m-a întrebat dacă știu de unde a cumpărat tata... candelabrul ăla de la intrare, improvază Tess.

Nu-i putea relata mamei ei nici măcar un cuvînt din ce spusese Conway. Pentru că s-ar fi îmbolnăvit. Își pierduse deja atît de multe lucruri care îi erau dragi și Tess știa că era de multe ori supărată, gîndindu-se la soțul ei și la petrecerile pe care le dădeau aici, la rochiile minunate pe care le purta Tess; acum toate acestea erau pierdute. Să-și piardă casa, această casă mare pe care iubitul său soț o construisese pentru ea, ar fi însemnat și sfîrșitul ei. Tess n-ar fi îndrăznit s-o îngrijoreze în mod inutil.

– Candelabrul? Ce ciudat! De ce-ar vrea Benton Conway să știe despre candelabrul nostru?

– Nu știu, replică Tess. Poate vrea să-și cumpere unul la fel.

– Păi, cred că ăsta este cel mai frumos din oraș, poate chiar din țară. Nu cred că mai există așa ceva nici

chiar în Little Rock.

Ochii îi străluciră și un zîmbet îi lumină chipul.

– Îmi aduc aminte cînd am mers cu tatăl tău la New Orleans să-l cumpărăm. A fost cea mai lungă călătorie. Ți-am povestit vreodată despre ea?

Adevărul era că doamna Caldwell spusese povestea asta de multe ori, mai ales după război. Dar era o plăcere deosebită pentru mama ei și ar fi îndepărtat-o de subiectul cu Benton Conway, așa că Tess zîmbi încurajator și zise:

– Mai spune-mi o dată, mamă.

– Bine. Îmi aduc aminte că am cumpărat cel mai frumos satin acolo și niște papuci de casă superbi, cu trandafirași în vîrfuri. Doar era o excursie importantă! Să-ți povestesc...

Maggie păși către fereastră și se uită din nou pe drum. Ty și Will întîrziaseră mult. Micul dejun era aproape gata, iar Reid deja își terminase treburile și intrase în casă.

Cîteva minute mai tîrziu, se auzi căruța lui Ty. Se dădu jos și porni către ușă. Dar avea nasul însîngerat și un ochi învinețit. Will, în spatele lui, plîngea.

Maggie se înspăimîntă.

– Ty, ce s-a întîmplat? țipă ea.

Se îndreptă către el și îi luă capul în mîini ca să-i examineze fața. Ty se dădu înapoi și-și încleștă dinții, refuzînd să spună ceva. Reid înmuie calm o cîrpă.

– Aici, zise el ferm. Stai jos și dă capul pe spate. Îi tamponă nasul.

– Ce s-a întîmplat, Will? întrebă Reid, surprinzînd-o pe Maggie; de obicei, nici măcar nu încercau să obțină

vreo informație de la Will cînd era supărat.

Dar Will, privind trist, spuse cu voce tare:

– Billy Sattler i-a spus lui Ty că are un tată nătărau.

– Și Ty l-a lovit?

Will dădu din cap.

– O, Ty... suspină Maggie.

Un incident asemănător se mai întîmplase o dată înainte, cînd Will acceptase pentru prima oară să meargă în oraș cu Ty. Ty se întorsese acasă furios și rănit sufletește, dar cel puțin nu se încăierase în vreo bătaie.

– E de neînțeles, comentă Reid. Îmi imaginez cum ar fi fost dacă cineva mi-ar fi insultat familia. Cu siguranță că aș fi folosit vorbele în locul pumnilor. Presupun că poți să-l întreci în deșteptăciune pe acest Sattler, Ty.

Ty încercă să facă o grimasă, dar renunță din cauza durerii.

– Sigur că aș putea. El este un nătărau.

– Dac-aș fi în locul tău, m-aș gîndi să spun asta data viitoare cînd se mai întîmplă. Așa ai putea s-o termini mai repede, fără să te umpli de sînge.

Ty se uită la fața calmă a lui Reid și zîmbi ușor.

– Poate c-așa am să fac.

Încet, Maggie se îndreptă către Will, îl luă de braț și ieși cu el afară să-l calmeze, lăsîndu-i pe Reid și pe Ty cu discuția lor despre onoare și forță.

Seara, în timp ce Reid stătea pe veranda din spate, privind întunericul de catifea ce cuprinsese ferma, Maggie ieși afară și rămase o clipă în spatele lui. Vîntul îi dădea o senzație de răcoare, după cît muncise toată ziua. Băieții se jucau în fața casei.

– Ai fost grozav de bun cu Ty în dimineața asta,

spuse ea, punîndu-și o mînă pe umărul lui Reid și așezîndu-se lîngă el.

Reid își întoarse capul și o privi. Ridică o mînă, acoperind-o pe a ei pentru o clipă.

– Mă bucur că spui asta. Mi-era teamă că ai putea să te superi pe mine că mă amestec în problemele tale. Eu n-am vrut să-ți estompez autoritatea.

Maggie nu voise neapărat să-l atingă pe Reid; fusese pur și simplu un gest ca să-l facă atent. Dar cînd simți căldura mîinii lui, realizează ce făcuse și un fior îi străbătu tot corpul. Își retrase mîna brusc.

– O, nu, nu m-am supărat. Nu-mi făceam griji pentru autoritatea mea. Sincer. Am fost chiar mulțumită. Este... greu uneori pentru o femeie să crească singură un fiu. Sînt unele lucruri pe care un tată i le poate explica cu mult mai bine. Dar, desigur, Will...

Maggie avu impresia că a văzut o umbră de regret pe chipul lui Reid cînd își retrăsese mîna. Acest gînd o făcu puțin nervoasă și... excitată. Ca să ascundă această senzație, se întoarse ușor, împreunîndu-și mîinile pe genunchi. Privi spre curte la orizontul ușor roșiatic. Soarele apusese complet.

– Îți sînt recunoscătoare, continuă ea. Ai făcut o treabă cu mult mai bună decît aș fi făcut-o eu, vorbind cu Ty. I-aș fi ținut un discurs despre cît de mult rău aduc disputele și tot timpul aș fi fost atît de furioasă, încît aș fi putut fi în stare să ies afară și să-l plesnesc chiar eu pe Billy Sattler pentru că l-a făcut pe Will nefericit.

Reid îi studie profilul în lumina slabă, gîndindu-se cît de drăguță era și știind că n-ar fi trebuit să se gîndească la așa ceva. Totuși, era greu să nu se gîndească, așa cum era greu să nu-și imagineze cît de ușoară ar fi în brațele lui, cît de dulce.

Încercă să se gîndească la altceva.

– E și mai greu, îmi imaginez, atunci cînd ești din

familie. Un... străin poate privi situația cu mai multă obiectivitate.

– Asta-i adevărat, recunosc. Întotdeauna m-am îngrijorat de ce-ar crede lumea dacă băiatul meu ar începe să se bată. Cred că n-ar trebui să conteze, dar contează, zise Maggie și zîmbi. Mi se pare extraordinar că ai știut așa de bine ce să-i spui.

– A, crea că-l înțeleg. Ty nu este prea diferit de cum eram eu cînd eram copil. Este incisiv; vrea să facă tot ce e bine și să fie bărbat. Cîteodată este greu să găsești calea cea bună. Chiar și cînd ai treizeci și cinci de ani, zîmbi el. Din nefericire, cînd îmbătrînim cred că nu ne mai gîndim atît de mult la ce e bine sau rău cînd luăm decizii.

– Atunci ce iei în considerare?

– Iuțeala, poate. Ceea ce este mai simplu.

– Sînt sigură că asta nu-i tot, se întoarce Maggie și-l privi. Cînd ai rămas aici, mă îndoiesc că a fost cel mai simplu lucru pentru tine. Ai muncit din greu; n-a fost chiar așa de ușor.

– Chiar se vede? zîmbi el.

– Încetează cu gluma. Ce spun eu e adevărat.

– E mai ușor să dormi într-un pat decît să colinzi toată țara, neștiind niciodată unde o să mănînci mîine.

– Nu de asta ai rămas. Ai rămas pentru că nu puteai să lași o femeie bolnavă care mai avea și o casă de îngrijit. Asta înseamnă moralitate, nu iuțeală.

Reid încercă să schimbe subiectul.

– Cred că găsești în mine mai multă moralitate decît există. Te vezi pe tine, reflectată în ceilalți oameni.

– De ce spui asta? De ce te desconsideri, pretinzînd că nu ești bărbatul bun care ești?

– Spun doar că nu sînt un model pentru nimeni. Nu încerca să crezi asta; vei fi dezamăgită.

– Fără îndoială că-l înțelegi pe Ty. Și Ty își ține în el durerile. Cred că și tu faci la fel.

Reid zîmbi scurt către Maggie, dar se întoarse la ultimul ei comentariu.

– Ty tremura, zise el schimbînd discuția. L-a înfuriat ceea ce a spus Sattler. N-a vrut ca Will să fie rănit. Dar asta n-a fost tot.

Făcu o pauză și se uită la ea. Apoi continuă:

– Cred că înțelegi cum s-a simțit. Oricît de mult și-ar iubi Ty tatăl, totuși, se simte puțin rușinat din cauza lui, mai ales atunci cînd Will spune sau face ceva prostesc.

Maggie dădu din cap tristă.

– Înțeleg. Și eu mă simțeam la fel. Oricît de mult m-am forțat, oricît l-aș iubi pe Will, sînt momente cînd comportarea lui este total deplasată pentru un bărbat de vîrsta lui și mă simt umilită. Îmi aduc aminte că o dată chiar l-am plesnit în public; îi căzuse o bomboană pe jos și începuse să plîngă după ea. M-am simțit atît de prost. Apoi, știi, mi-a fost rușine de mine însămi că am putut face asta. Nu se putuse abține, săracul.

– Nu, n-a putut. Dar nici tu, nici Ty nu vă puteți abține să vă simțiți jenați. Aceași rușine a simțit-o și Ty din cauza tatălui lui și apoi s-a simțit la fel de vinovat, ceea ce l-a făcut și mai furios. A vrut să-l plesnească pe băiatul ăla poate și din cauza propriei lui vinovății, ca și pentru insultă. Am încercat doar să-l fac să vadă că nu fusese un om rău pentru să simțise așa, că fusese ceva normal.

Maggie ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să-i vorbesc mai demult despre asta. Nu m-am gîndit – cred că am fost prea ocupată, încercînd să ascund că și eu simțeam la fel uneori, încît nici nu m-am gîndit la ceea ce simțea Ty.

– Nu poți să le faci pe toate.

– Știu. De-aia mă bucur atît de mult pentru ajutorul tău.

Maggie simți nevoia să-i ceară să rămînă la fermă pentru totdeauna. Viața era mai bună cu el aici, mai

ușoară. Începea chiar să depindă de el. Dar simți că faptul că cineva începe să depindă de el l-ar face pe Reid Prescott să se îndepărteze. S-ar gândi că ea încercă să-l lege de mâini și de picioare și, cu siguranță, era un bărbat care n-ar fi acceptat așa ceva. Așa că nu mai zise nimic. Dar își puse o dorință, așa cum făcea cînd era copilă și găsea cîte o stea: „Te rog, o, te rog, fă-l să rămînă”.

8

– Știți, băieți, zise Maggie într-o seară la cină, sîmbăta viitoare sosește trupa *Lyceum*.

Ty se însenină.

– Adevărat? zise el.

– Ce este asta? ciuli Will urechile. Vreau și eu să merg.

Maggie și Reid chicotiră pe înfundate.

– Sînt de acord cu Will, accentuă Reid. Ce este acest *Lyceum*?

– E drăguț, le spuse Ty. Nu ți-i aduci aminte de anul trecut, Will? Au cîntat la pian.

– Adevărat? privi Will și mai interesat. Putem merge, ma... Maggie?

– Sigur, zise ea și se întoarse către Reid să-i explice. *Ladies Guild* s-a format acum un an în încercarea de a încuraja ceea ce ei numesc eforturi culturale. Unul din proiectele lor este construirea unei biblioteci imense în Pine Creek. Au alcătuit *Lyceum* pentru a aduna bani în acest scop. Este o seară de spectacol. Unele femei cîntă la pian, altele citesc ceva dramatic. Lucruri din astea.

– A, o seară culturală.

Maggie dădu din cap.

– Da, chiar aici, în Pine Creek, Arkansas.

Will se întoarse către Reid și-i spuse:

– O să vii cu noi?

– Păi, nu știu. Nu m-am gîndit, zise el uitîndu-se la

Maggie.

– O să-ți placă, îi spuse ea. Și ne-ar plăcea să vii cu noi.

– Atunci poate-am să vin.

A avut o licărire în privire când s-a uitat la ea și Maggie îi zîmbi. I se părea foarte drăguț când arăta așa de tânăr și de plin de viață.

– Dar va trebui să te gătești, interveni Ty, strîmbînd din nas.

– Oribil, zise și Reid.

Ty se uită urît la mama lui și spuse:

– Mama mă pune să mă îmbrac cu o vestă și să-mi închei nasturii cămășii pînă la gît.

– Ty! protestă Maggie, chicotind. Nu-i chiar așa de rău.

Ty își dădu ochii peste cap, ca și cum ar fi zis: „Ce știi mamele despre lucrurile astea...”

– Mi se pare mai mult decît aș putea suporta, îl asigură Reid, cu solemnitate. Din nefericire, eu n-am un costum de mers la astfel de întîlniri.

– Poți să îmbraci niște pantalonii de-ai mei, se oferi Will. Nu-i așa, mamă?

– Păi... da.... are Will un costum dinainte de război care este aproape nou.

Will era mai gras acum decît fusese în tinerețe și nu mai putea îmbrăca haina aceea frumoasă pe care o îmbrăcase în ziua nunții lor, cu doisprezece ani în urmă. Dar pentru că însemna atît de mult pentru ea, Maggie n-avusese niciodată inima să o taie pentru Ty. Probabil i-ar veni destul de bine lui Reid Prescott dacă ar îndrepta tivurile de la mîneci și de la pantaloni.

– Aș putea să-l aranjez puțin, adăugă ea.

Reid ezită:

– Dacă ești sigură că nu te superi să îmbrac ceva de-al lui Will...

– Sigur că nu mă supăr.

Avea un sentiment ciudat să știe că Reid va îmbrăca costumul de mire al lui Will, dar nu i se părea un motiv suficient ca să nu i-l dea. Era prea practică ca să păstreze ceva ca pe o amintire când putea fi folosit.

- O să-l dau mâine jos din pod, continuă ea.
- Bine. Mulțumesc.
- În ordine. Atunci s-a aranjat.

În dimineața următoare Maggie urcă în pod. Era întuneric și mult praf, dar cel puțin nu era foarte cald, cum avea să fie mai târziu. Se opri puțin să-și scuture hainele de praf, apoi se îndreptă către un cufăr mare și-l deschise. Simți un miros puternic de cedru. Deasupra erau florile presate de la buchetul ei de mireasă și dedesubt haina lui Will. Puse ușor florile într-o parte și scoase costumul. Era încă în stare bună. Will nu-l îmbrăcase de multe ori înainte de război. Vru să pună florile la loc, dar se opri; văzuse dedesubt rochia ei. Era rochia ei de mireasă, cu cutele frumos aranjate, iar alături era voalul ei. Își plimbă mâna peste satin și peste dantelă și pentru o clipă se pierdu în trecut, amintindu-și ziua în care se măritase cu Will – cum îi tresălta inima, felul cum arăta biserica atunci când a mers spre altar, toți prietenii ei și familia rotindu-se s-o vadă...

Își reveni și-i dădură lacrimile. Despături rochia și se uită la ea, apoi privi la cea de dedesubt. Aceasta era dintr-o mătase roz, împodobită cu un guler de dantelă îngălbenit de vreme. O îmbrăcase de multe ori în anul în care o curta Will. Era rochia preferată a lui Will și Maggie știa că arăta foarte bine în ea. O ridică, zîmbind, își aminti petrecerile, dansurile, zilele când mergeau la biserică, toate momentele magice din acel an fericit, fără griji.

Era cu patru ani înainte de începerea războiului și avea doar șaisprezece ani. Atunci nu visase niciodată că i s-ar putea întâmpla ceva rău, că lumea ei ar putea fi altfel.

Puse deoparte rochia; se gândi apoi la schimbările spectaculoase care avuseseră loc – alegerea președintelui republican, separarea statului Arkansas împreună cu celelalte din Sud. Ca o epavă plutitoare fusese și ea purtată de valurile evenimentelor, viața ei lovindu-se de bolovanii politici.

Se uită la rochie. Poate că ar reuși să modifice rochia și să-și facă o toaletă de gală în stilul modern. Avea jos și câteva bucăți de material roz și alb din care ar putea să-și facă un guler, poate chiar să le combine pe mîneci ca să urmeze noua modă.

Maggie zîmbi. Ar putea face o rochie minunată, aproape nouă. Dacă ar lucra repede, ar putea chiar s-o îmbrace la spectacolul lui *Lyceum*. Rozul i-ar veni bine, dîndu-i culoare în obraji; avea nevoie acum mai mult ca în tinerețe, cînd era tot timpul îmbujorată. Puse rochia de mireasă înapoi în cufăr, apoi florile presate și închise capacul. Apoi, luîndu-și „captura”, coborî scările.

Cînd cina se sfîrși în seara aia, Maggie îi spuse lui Reid:

– Am dat jos din pod costumul lui Will. Dacă vrei să-l încerci aș putea să-l aranjez în seara asta.

– Bine.

Will și Ty își aranjară farfuriile pe raftul de lîngă lighean, închizînd cu zgomot ușa din spate, fără nici un chef și învîrtindu-se de colo pînă colo.

Maggie îi aduse lui Reid costumul, spunîndu-i:

– Poți să te schimbi în salon.

Apoi urcă în camera ei să-și ia coșulețul cu cele necesare cusutului.

Cînd se întoarse, ezită puțin în fața ușii. Avusese oare Reid destul timp să se schimbe?

Maggie se gîndi cum își scosese el hainele de lucru în camera aia și roși. Cum putea să se gîndească la așa ceva? Își făcu de lucru căutînd centimetrul în coș. După ce-l găsi se mai uită o dată la ușa închisă.

În acel moment ușa din fața ei se deschise și Maggie nu-și putu reține un țipăt scurt de surpriză. Reid o privea și el mirat. Apoi chicoti și el cînd o văzu așa de surprinsă.

Reid se întoarse în mijlocul camerei.

– Sînt al tău cu totul, spuse el, întinzîndu-și mîinile; apoi, destul de curios – roși.

Maggie fu șocată să vadă asta. Nu și l-ar fi imaginat niciodată pe Reid Prescott ca pe un bărbat care se rușinează ușor. Parcă nu roșise nici măcar în prima noapte cînd Maggie ieșise să-i ducă pătura și-l găsisese în pielea goală.

Își aduse aminte din nou acea imagine. Își aminti pielea lui, mușchii, părul negru, cîrlionțat. Era puternic, bine făcut, aproape perfect. Trunchiul lung, slab, se îngusta către șolduri, unde pielea era întinsă peste oasele pelviene.

Acum roși și Maggie la întorsătura pe care o luaseră gîndurile ei. Cel mai rău lucru în legătură cu noaptea aceea, știa și ea, fusese acela că nu-și acoperise ochii cînd a dat de el gol-goluț. Nu, ea stătuse holbîndu-se la el, incapabilă să se miște. Fusese o comportare foarte indecentă pentru o doamnă. Maggie se gîndi că ar fi trebuit să fie așa de îngrozită, încît în reacția ei instinctivă ar fi putut să se întoarcă și să o ia la fugă. Dar ea nu făcuse asta. Nu îndrăzni să se gîndească la motivul pentru care nu făcuse așa.

Știa de ce roșise ea, dar dintr-o dată se întrebă de ce roșise el acum. Apoi își aminti ce-i spusese: „Sînt al tău cu totul...” Fusese o replică inofensivă... pînă cînd gîndurile lui, ca și ale ei luaseră o altă întorsătură.

Ce se întîmplă? se întrebă Maggie mirată. Era o nebunie din partea unor adulți să se comporte așa din cauza unui lucru atît de simplu și firesc, doar fiindcă trebuia să-i măsoare o mîneacă. Doar le măsurase și pe ale tatălui și fratelui ei, pe ale lui Ty și Will; nu-și amintea să se fi simțit vreodată așa. Dar acum, cînd atingea mîinile lui Reid, întinzîndu-i mînecile, degetele îi tremurau.

Încheieturile mîinii lui Reid erau calde și Maggie își dădu dintr-odată seama de cît de aproape stătea de el. Îi simțea respirația în păr, cum stătea aplecat, uitîndu-se la ce face ea. Nu se putea uita în ochii lui. Întoarse cu degetele tremurînde tivurile mînecilor și le prinse în ace. Trebuia să facă și cealaltă mîneacă și i se părea o veșnicie; îi atingea tot timpul pielea. Mîinile lui erau cu mult mai bătătorite decît ale ei.

A fost ca o ușurare cînd a terminat și a putut să se îndepărteze puțin de el. Cînd spusese că va modifica costumul pentru Reid nu-și imaginase intimitatea pe care o implica acest fapt.

Apoi realizează că răul cel mai mare de-abia acum venea.

– Acum... trebuie să măsoar pantalonii, spuse ea, surprinsă de vocea ei înecată.

Cu pernița de ace în mînă, îngenunche în fața lui, incapabilă să ignore această postură. Nu putea evita nici faptul că trebuia să întindă materialul pe picioarele lui musculoase înainte să-i facă tivul și să-l prindă în ace. Maggie se întrebă dacă Reid îi simțea tremurul degetelor.

Cînd termină de aranjat pantalonul, o încercă un impuls de a-i trece mîna peste picior, de sus pînă jos. Fu șocată. Nici o doamnă nu s-ar fi gîndit măcar la așa

ceva! Nu-și putea da seama de ce o făcuse; gîndul o strînjeni.

Era norocoasă, se gîndi ea disperată, că Reid Prescott nu putea citi gîndurile. Fără îndoială că ar fi fost uluit de imaginile ciudate care-i treceau ei prin cap. Sigur ar fi fost.

Maggie se ridică brusc în picioare, în așa fel, încît să-i evite privirea.

– Uite. Am terminat.

– Mulțumesc, doamnă Whitcomb. E foarte drăguț din partea dumitale.

– Cu plăcere.

Maggie se uită la el, doar pentru o clipă. Era ceva în ochii lui la care ea nu voia să se gîndească, ce nu voia să vadă. Se întoarse să-și ia coșulețul, apoi trecu pe lîngă el și urcă scările spre camera ei.

Inima îi bătea în piept, aproape că nu mai putea respira. Puse jos coșul, apoi se rezemă de un picior al patului pînă cînd auzi ușa casei închizîndu-se. Cîteva minute mai tîrziu se deschise din nou și auzi pașii lui Reid în hol. Maggie nici măcar nu realizase că în tot acest timp ea își ținuse respirația. Simțea că-i tremură genunchii; se așeză pe pat, uitîndu-se la mîinile încleștate. Nu putea gîndi nimic. Doar nu se întîmplase nimic...

De-abia după vreo jumătate de oră fu în stare să se ridice și să se întoarcă în bucătărie, la treabă. Nu era în stare să se gîndească la altceva decît la Reid Prescott.

În noaptea cînd trebuiau să meargă la *Lyceum*, toată familia era îmbrăcată și gata cu mult înaintea orei de plecare; stăteau în bucătărie, așteptînd ca Reid să li se alăture.

După ceva vreme, Reid apăru în ușa. Arăta grozav. Will și Ty, pe de altă parte, erau vădit nervoși și iritați pentru că fuseseră obligați să se gătească.

– Mm, sîntem chiar eleganți în seara asta, comentă Reid în locul lor.

– Bineînțeles, aprobă Maggie. Este evenimentul social la sezonului.

Se ridică să plece și dintr-odată fu mîndră de ea. Se gîndi că făcuse o treabă bună cu rochia. Fusta era creată la spate și strînsă pe bust, iar culoarea roz îi dădea un aer proaspăt. Cînd s-a privit în oglindă, la ea în cameră, i s-a părut drăguță, dar acum se întreba cum o găsea Reid.

Acesta se întoarse către ea, spunînd:

– Doamnă Whitcomb, arăți minunat.

Atunci dubiile ei se spulberară și nu se putu abține să nu chicotească.

– Mulțumesc, amabile domn. Și tu arăți la fel de bine.

– Mă tem că asta ți se datorează.

Bineînțeles că nu era meritul ei. Singurul lucru pe care-l putea accepta era faptul că modificase bine costumul, fără să-i strice croiala.

– Să mergem, zise Will nervos. Să mergem!

Reid îi oferă cu curtoazie brațul lui Maggie, apoi ezită, uitîndu-se la Will; își aminti că soțul ei avea dreptul s-o „escorteze”, nu el.

Oricum, Will deja ajunsese la ușa, în spatele lui Ty, fără să se uite măcar o secundă la Maggie. Cu o mică ezitare Maggie îl luă de braț pe Reid și îi urmară pe cei doi.

Se îndreptară către școală, spre centrul orașului. Ty și Will mergeau în frunte, uitîndu-se din cînd în cînd în urmă, alături aplecîndu-se să adune pietricele sau să se uite la cîte ceva. Se lăsase seara și mirosea a primăvară.

Ajunseră repede la școală, o clădire mare, solidă, cu un turn cu clopot și două uși în față, una pentru băieți și una pentru fete. Fuseseră scoase băncile, lăsînd loc pentru spectacol.

Maggie sugeră să se așeze în spate. Nu era sigură că spectacolul o să-l intereseze toată seara pe Will și voia să poată fi în stare să iasă fără să atragă prea mult atenția asupra lui. În orice caz, acum era fericit să-i poată privi pe oamenii care intrau.

Reid, de asemenea, îi studia cu interes; nu văzuse încă vreunul din proprietarii din Pine Creek. Stătea de cealaltă parte a lui Ty și trebuia să se aplece tot timpul peste el ca s-o întrebe pe Maggie cîte ceva. După cîteva încercări, Ty își schimbă locul cu el.

Maggie se simțea extraordinar de bine să stea alături de Reid Prescott în văzul lumii. Era aproape ca și cum ar fi fost escorta ei. Nu putea nega, totuși, că era și altceva. Putea simți mirosul săpunului și al loțiunii pe care o folosisese după ras. Îi putea simți căldura corpului și știa că dacă vreunul din ei se mișcă puțin, se puteau atinge.

Maggie se uită în jur, căutînd un pretext care s-o facă să se gîndească la altceva. Mama ei și Gideon nu veniseră de la fermă, dar erau mulți oameni pe care îi cunoștea și căroră le zîmbea. Tess și mama ei stăteau chiar în față, cu Ginny lîngă ele, arzînd de nerăbdare. Maggie se ridică să vorbească puțin cu ele.

La scurtă vreme după ce se întoarse la locul ei se auzi un murmur în sală. Maggie și Reid se uitară curioși să vadă ce se întîmplase.

Benton Conway, fiica lui și soția tocmai intraseră în încăpere și se îndreptau către locurile din față.

– Cine sînt? îi șopti Reid lui Maggie.

Maggie îi spuse numele lor. Reid se miră. Era evident din felul cum vorbise Maggie și din tensiunea din încăpere că era ceva mai mult.

Conway se opri lângă ei și se adresă lui Maggie:

– O, doamnă Whitcomb, spuse el cu falsă jovialitate și cu o privire malițioasă. Ce mai faceți?

Rece ca un sloi de gheață, Maggie se uită drept în ochii lui.

– Sîntem foarte bine, mulțumesc.

Apoi le salută pe cele de lângă el:

– Linette. Rosemary.

Linette dădu politicos din cap, cu fața ei inexpressivă.

– Doamnă Whitcomb, bolborosi Rosemary palidă și aproape speriată. Mă... mă bucur să vă văd.

Vocea lui Maggie se mai înmuie puțin.

– Și eu mă bucur să te văd. Am înțeles că citești ceva în seara asta.

Fata o privi și mai speriată și dădu din cap.

– Fata e un geniu, comentă Conway cu voce tare. Nu-mi pot imagina cum de pot rezista cu o fiică intelectuală. Ar fi mai practic dacă și-ar găsi un soț în loc să citească toate cărțile alea.

– Tată! țipă Rosemary, roșind pînă-n vîrfurile urechilor.

Maggie ar fi avut chef să-l plesnească.

– Nu văd de ce n-ar putea fi Rosemary și inteligentă și să aibă și-un soț. Sau poate crezi că nu-i așa, domnule Conway?

Conway strîmbă din gură. Reid avu impresia că a văzut o licărire de amuzament în ochii albaștri și reci ai lui Linette Conway. Bărbatul nu răspunse la întrebarea lui Maggie, ci doar dădu din cap și spuse:

– Încă o dată, mă bucur că v-am văzut, doamnă Whitcomb. Vă rog, transmiteți salutările mele familiei. Mai ales minunatei dumneavoastră cumnate.

– O să le transmit, zise Maggie acru, privindu-i cum se depărtau.

Reid șopti:

– Ce-a fost asta?

– Benton Conway e un diavol, un om rău, îi explică

Maggie în șoaptă. Un om de nimic. Nu știu de ce a menționat așa numele lui Tess, dar sînt sigură că nu reprezintă nimic bun pentru ea. Mă îngrijorează.

Maggie aproape tremura.

– Fetiția era fiica doamnei Conway?

– Doamne, nu. Mama ei, prima soție a lui Benton, a murit acum zece sau doisprezece ani, cînd Rosemary era doar un bebeluș. Îmi închipui că ăsta-i motivul pentru care este atît de tristă și de timidă.

– Dacă Rosemary este așa de timidă, atunci de ce citește în seara asta?

– Îi place literatura și trebuie să participe cumva dacă faci parte din *Ladies Guild*. *Lyceum* este lucrul cel mai important pentru ea. De altfel, ideea cu biblioteca a fost în mare parte ideea ei. Cred că Benton vrea ca ea să participe la asta. Este singura lui legătură cu societatea din Pine Creek.

– Și asta e important pentru el?

Maggie dădu din cap.

– Da. Cred că nu-i convine că nu e suportat în comunitate. Înainte să înceapă să simpatizeze cu toți vîntură-lume era nu neapărat foarte iubit, dar acceptat. După ce a devenit trădător a fost pur și simplu ostracizat de toată lumea, în afară, bineînțeles, de ceilalți nenorociți și trădători. Îi plac banii prea mult ca să poată renunța la ceva. Mulți oameni îl numesc „hoit“, strîmă ea din nas.

Reid se uită la Maggie, zîmbind în colțul gurii.

– Nu cred că poți fi acuzată că nu-ți place să-ți exprimi opinia.

Maggie rîse.

– Nu. Ai dreptate. Eu și Will obișnuiam să avem adevărate dispute. Îmi spuneam că nu văd nici un motiv să fiu de acord cu el cînd nu avea dreptate.

– Cine învingea?

– De cele mai multe ori nici unul din noi.

Ochii i se întunecară într-un fel trist, senzual poate.

– Apoi ne săru...

Se opri brusc și roși, realizînd că nu era un lucru tocmai potrivit despre care să-i vorbească unui bărbat.

– Asta e, uitam imediat incidentul, încheie ea imediat.

Apoi se întoarse și privi către scenă, prea jenată ca să se mai uite la Reid.

Dar Reid continuă să-i privească profilul. Putea să-și imagineze cum aplanau ea și cu Will certurile și acest gînd făcu să-l străbată un fior de pasiune prin tot corpul.

Se uită la curba perfectă a sprîncenelor ei, la linia dreaptă a nasului, la liniile curbe ale buzelor ei. Oricărui bărbat i-ar fi plăcut să se certe cu Maggie dacă ar fi știut că urmează să facă dragoste după aceea. Era sigur că lui i-ar conveni. Era calmă și puternică, dar nimeni n-ar putea-o acuza că nu simte adînc.

Își închipui că trebuie să fie sălbatică și neîncătușată în pat. Nu era prima dată cînd se gîndea la asta; mintea îi zburase de multe ori în ultimele săptămîni la această imagine. Maggie Whitcomb nu era chiar frumoasă; trăsăturile ei erau prea riguroase ca să se poată spune asta. Dar era senzuală, de la curbele apetisante ale șoldurilor pînă la sprîncenele oarecum sălbatice. Avea buze cărnoase. Reid se îndoia că vreun bărbat ar putea să se uite la o astfel de femeie și să nu se simtă excitat. La fel simțea și el. Poate chiar mai mult decît atît; simțea că dorește femeia altui bărbat. Femeia unui bărbat simpat, drăguț; o epavă, însă, lăsată de război.

Reid știa că Maggie nu l-ar înșela niciodată pe Will. Nu era tipul de femeie care să-și încalce jurămintele căsniciei așa de ușor, indiferent de circumstanțe. Se căsătorise cu Will pentru bine și pentru rău. Acum era rău și Reid era sigur că era hotărîtă să-l înfrunte.

De fiecare dată cînd se uita la chipul luminos și blînd al lui Will, Reid simțea un fel de vinovăție că trebuise să i se întîmple toate astea acestui om atît de amabil, de drăguț, și nu lui, de exemplu. Oricum, nu-i dispărea din

minte faptul că acest Will Whitcomb nici măcar nu-și dădea seama că Maggie îi rămăsese devotată. N-ar însemna nimic pentru el dacă Reid și Maggie ar face dragoste.

Dorința lui Reid creștea și mai mult. Maggie era întotdeauna acolo. În fiecare zi putea s-o vadă, s-o audă, să asculte lucrurile interesante pe care le spunea, să vadă cât de puternică și de curajoasă era. Să stea în preajma lui Maggie era ca și cum ar fi stat în soare. Pentru prima dată după mulți ani se simțea atașat de cineva, interesat de cum arăta și ce făcea.

După o agitație în fața încăperii, spectacolul începu. Mariana Hill, președinta de la *Ladies Guild*, anunță primul participant, care oferă un potpuriu de cîntece. Apoi, timida Rosemary Conway citi un eseu de Lamb cu o voce atît de stinsă, încît cu greu putea fi auzită. Era îngrozită tot timpul c-ar putea să greșească. A fost ca o ușurare pentru ea cînd a terminat și a putut să se așeze. O femeie mai în vîrstă, încăruntită, i-a luat locul pe scenă, interpretînd un concert pentru vioară atît de frumos, încît părea că-i mișcase pe toți. Apoi o doamnă corpulentă, cu niște fălci proeminente și un piept considerabil, citi un poem și o fetiță cîntă ceva vesel la pian, dar destul de fals. Una peste alta, repertoriul a fost variat și energic, îndeajuns încît să țină trează atenția copiilor și să transforme seara într-un succes. Pentru Reid mai de preț fusese faptul că a stat toată seara lîngă Maggie, inhalîndu-i mirosul de liliac și simțindu-i aproape de el căldura trupului.

După cîteva vorbe schimbate cu prietenii și vecinii, se îndreptară spre casă în aceeași formație în care veniseră, cu Ty și Will la ceva distanță în fața lui Maggie și a lui Reid. Trebuiau să meargă încet din cauza întunericului; se uitau la stele vorbind cu voce scăzută. Noaptea îi învăluia ca o catifea, fină și senzuală, și Reid simți cum sîngele îi fierbe în vene. Era așa de ușor, așa de

natural să fie cu Maggie, încît îi luă mîna, strîngînd-o; mergeau ca un cuplu.

Apoi Ty și Will se întoarseră către ei, întrebînd ceva despre constelații; Maggie, dîndu-și seama brusc de situația în care se pusese, îi respinse mîna lui Reid ca pe ceva încins și se îndepărtă puțin de el. Simți că inima îi ajunsese pînă în gît, că roșise și că ardea. Părea bizar pentru ea că îi oferise atît de simplu brațul lui Reid Prescott. Tot restul drumului a rămas la ceva distanță de el. Au vorbit puțin; se așternuse tăcerea între ei.

Ca de obicei, au luat-o pe cărarea care tăia curtea spre spatele casei, fără să intre pe ușa din față, ceea ce oricum făceau foarte rar. Era prea întuneric ca să poată vedea bine și curtea era plină de băltoace de noroi, mai ales acolo unde era umbrită de copaci mari. Maggie își ținu fusta, pășind încet și cu grijă, nu ca Ty și Will care topăiau pînă în casă.

Chiar dacă fusese atentă, Maggie călcă într-o băltoacă și scoase un țipăt disperat.

– Ce s-a întîmplat? Reid fu dintr-o săritură lîngă ea, sprijinind-o de un cot.

– Am... am călcat în noroi.

Maggie simți fiori în tot corpul la atingerea lui; trebuia să se abțină să reacționeze. Ca să treacă peste acest moment începu să se plîngă.

– Și erau cei mai buni pantofi ai mei.

– Haide, o să ți-i curăț eu.

Se întoarse către curte, ținînd-o încă de cot, iar Maggie îl urmă.

Curtea era cufundată în întuneric, dar Reid luă repede un felinar, îl aprinse și îl agăță de o scîndură, apoi deschise lădița cu scule și scoase un răzuitor de metal. Închise capacul, apoi își scoase haina de la costum, agățînd-o într-o creangă.

– Uite. Stai jos.

Maggie se așeză cu intenția să-și scoată pantoful cu

toc înalt și să i-l dea dar, spre surprinderea ei, Reid îi luă piciorul cu o mînă, iar cu cealaltă începu să-i curețe noroiul de pe talpă. Se uită la el. Avea capul aplecat, încît nu-i putea vedea decît părul, umerii puternici și mușchii brațelor.

Îi dădea un sentiment ciudat să privească aceste degete puternice mișcîndu-se pe glezna ei. O fascinaseră întotdeauna mîinile lui, atît de iuți și totuși grațioase în mișcări, atît de masculine. Aproape că i se tăia respirația să vadă acum aceste mîini atingînd-o. O făcea să se gîndească la lucruri mult mai intime, cum ar fi să-i mîngîie mîinile și umerii.

Maggie știa că n-ar trebui să se gîndească la așa ceva. Încerca de cîteva săptămîni să se abțină. Reid era totuși așa de departe de ea... Ea era o femeie măritată, legată prin lege și religie de Will. Ar fi un păcat să atingă un alt bărbat, să-l sărute, să facă dragoste cu el.

De altfel, nici nu trebuia să se gîndească că Reid ar vrea să facă toate astea. Nu mai era demult tînără, și nici drăguță. Avea deja aproape treizeci de ani și născuse un copil. Un bărbat atît de frumos ca Reid ar putea să aibă orice femeie își dorește; n-avea nici un motiv să creadă că măcar s-ar uita la ea.

Doar pentru că simțea că totul îi zvîcnește în ea chiar și cînd îl privea nu însemna că și el simțea la fel. Dar pentru că îl căuta în permanență cu privirea nu însemna că și el se uita după ea. Nu însemna că se gîndea la ea, că o visa în nopțile fierbinți, că visa să stea lîngă ea în pat, să-i simtă pielea.

Maggie înghiți cu greu simțind cum crește căldura în ea. Speră ca Reid să nu se uite la ea în acel moment, să-i vadă culoarea din obraji sau licărirea din privire.

Reid curăță răzuitorul, apoi se întoarse să curețe ultimele urme de noroi de pe tălpile pantofilor ei. Se mișca încet, mîna lui atingîndu-i glezna; lui Maggie i se păru o veșnicie cît lucră el. Se întrebă dacă mai are

Într-adevăr noroi sau Reid doar se prefăcea acum. Își spusese că-și imagina; el nu putea simți același lucru pe care-l simțea ea cînd o atîngea.

Reid puse alături răzuitorul și luă o cîrpă cu care îi șterse încet pantoful. Acum îi atîngea piciorul cu mîna. Maggie îi putea simți căldura mîinilor și se întrebă din nou dacă doar își închipuia anumite lucruri. Respirația i se opri în piept.

Nu-și dădu seama dacă făcuse vreo mișcare bruscă, dar în acel moment Reid se uită la ea. Avea chipul îmbujorat, iar buzele îi erau umezi. Pentru un moment ceva licări în ochii lui, fierbinte și primitiv; un fior o străbătu prin tot corpul. Era la fel de aprins ca și ea. *O dorea!* Era clar, ca și cum i-ar fi spus-o.

Îi atînsese din nou piciorul, mîna alunecîndu-i pe piele aproape posesiv. Maggie simți că era gata să o ia în brațe, să-i atingă buzele.

Pentru moment amîndoi rămaseră nemișcați, înghețați, cuprinși de un fior al dorinței. Apoi Reid îi lăsă jos piciorul, începînd să se ridice ușor, cu privirea ațintită asupra ei. Mișcarea lui o trezi pe Maggie din vis; sări imediat.

– Mulțumesc, îi spusese ea de-abia respirînd.

Vocea îi era aproape stridentă. Se întoarse și se grăbi să străbată curtea. Își apucă fusta și aproape că zbură pînă în casă, alergînd ca și cum o urmărea o haită de cîini.

În urma ei, Reid se ridică, plin de dorință și de pasiune. Scoase un oftat scurt și se întoarse; agăță răzuitorul în perete.

9

În dimineața următoare Maggie se studie în oglindă. Arăta oare bătrână? Mai era încă atrăgătoare? De ani de zile nu se mai gîndise la așa ceva, dar o făcea acum. Își cercetă fața, uitîndu-se dacă are riduri sau cute. Dar fusese întotdeauna atentă să se protejeze de soarele verii, apărîndu-și pielea de petele pe care le fac unele femei cînd se maturizează. Pielea ei era încă albă și catifelată. Se liniști și păși puțin înapoi să se uite la ea pe de-a-ntregul. Mulțumită cerului corpul ei era încă ferm și zvelt.

Nu era frumoasă, știa asta, așa cum erau Tess sau Linette Conway. Aveau felul acela de a arăta care dădea gata orice bărbat. Dar părinții ei o asiguraseră întotdeauna că este atrăgătoare în felul ei; ochii ei mari, buzele cărnoase și sprîncenele groase, arcuite, îi dădeau un aer exotic care atrăgea adeseori atenția masculină. Cînd era fată de măritat se bucura de mulți admiratori. Și, din fericire, felul ei de a arăta nu se alterase cu trecerea vremii.

Maggie se uită la rochia ei veche. Și suspină. Toate lucrurile ei, chiar și rochia de mers la biserică, erau vechi și ponosite. Se mai privi o dată în oglindă. Scotoci apoi prin sertare pînă găsi un guler. Îl aranjă în jurul gîtului și-l prinse cu o broșă, apoi se privi din nou. I-ar prinde bine să-și aranjeze puțin și părul, așa că se piep-tănă și-și făcu un coc.

Nici nu se mai întreba de ce face toate astea; nu

voia să știe. Era pur și simplu ciudat să se gîndească din nou la cum arată, să simtă acea mîndrie pe care o simțise atunci cînd se privise în oglindă și văzuse că este încă atrăgătoare. Trăise prea mult în nepăsare.

Maggie coborî în fugă scările. Se simțea foarte emoționată în dimineața asta. O oarecare îndoială se împletea cu emoția pentru că nu era sigură de ce gîndea Reid despre ce se întîmplase în curte noaptea trecută. Dar apoi își spuse că nu se întîmplase nimic; nu-și spusese nimic, nu făcuseră nimic.

Așa că atunci cînd Reid veni înăuntru la micul dejun cu Will și Ty, ea le zîmbi calm tuturor și făcu tot ce-i stătea în putință să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Dar nu se putu abține, totuși, să nu se uite din cînd în cînd la Reid tot timpul mesei. Observă că și el o privea.

După micul dejun, ea și băieții plecară în oraș, la biserică. Tess și Ginny li se alăturară după slujbă și plecară toți către ferma Tyrrell, la cina de sîmbătă. Uneori venea cu ei și mama lui Tess, dar de data asta Amanda se dusesse la sora ei, la prînz. Ginny, Will și Ty rîdeau și se jucau în spatele căruței lui Maggie, în timp ce Maggie și Tess stăteau în față.

Tess se uită la cumnata ei. Nu-i spusese lui Maggie despre vizita tulburătoare a lui Benton Conway, care avusese loc cu cîteva săptămîni în urmă. I se părea prea jenant și îngrozitor să vorbească despre asta, chiar și cu Maggie. De altfel, amenințările lui poate fuseseră doar simple lăudăroșenii.

Dar, totuși, cu două zile în urmă, primise o notiță de la oficiul poștal. Impozitele pe casă îi fuseseră mărite în mod astronomic, așa cum o amenințase Benton. Cînd își dăduse seama că o să-i fie imposibil să strîngă banii de care avea nevoie, începuse să-i fie frică.

Nu vedea nici o cale de ieșire. Voia să-i vorbească lui Maggie despre asta – era tipul de om căruia puteai

ușor să i te confesezi – dar n-avea puterea. I-ar fi dat bani ca să-și plătească impozitele sau, și mai rău, Gideon s-ar fi decis să revolve problema cu forța și apoi prietenii lui Benton din guvern l-ar băga în închisoare.

Era o problemă pe care trebuia să și-o rezolve singură. Trebuia să fie tare, de dragul lui Ginny și al mamei ei. Trebuia să găsească o soluție în loc să-i spună lui Maggie ce o frământa. Îi zîmbi și o întrebă:

– Cum merge cu noul tău „angajat“?

– Reid? roși Maggie, gîndindu-se la noaptea trecută și sperînd ca Tess să nu fi observat ceva pe chipul ei. Adică, domnul Prescott? Păi, este... eu... se bîlbîi ea. Deocamdată nu sînt chiar sigură, spuse ea repede.

– Ce vrei să spui?

– Păi, poate să taie lemne și să repare garduri... lucruri din astea. Dar nu cred că știe să deosebească o tulpină de roșie de o buruiănă, nu poate să mulgă vaca și nici măcar n-avea idee cum să le dea porcilor de mîncare pînă cînd Ty și Will nu i-au arătat.

– Atunci nu prea sună a mînă de lucru, spuse Tess mirată.

– El niciodată n-a pretins c-ar fi fermier. Vine din oraș. Savannah. Nu cred că a muncit prea mult. Bănuiesc că poate a avut mulți bani și i-a pierdut cu războiul.

– A, înțeleg. Vrei să spui că a avut același noroc ca mine, zîmbi Tess.

– O, Tess, n-aș spune niciodată asta.

– Știu. Ești prea drăguță. Dar mi-amintesc cît de șocată ai fost cînd ți-am cerut să-mi arăți cum se întorc saltelele.

Maggie nu se putu abține să nu chicotească.

– O, Doamne, uitasem de asta. Da, așa trebuie să-l învăț și pe domnul Prescott. Dar cel puțin învață repede. Nu trebuie să-i explic niciodată de două ori.

– E bine că-i deștept.

– Da. Și, știi, e ceva ciudat cu el. E foarte bine

educat. Îl ajută pe Ty cu învățatul și știe o mulțime de lucruri. Așa că mă-ntreb de ce nu și-ar folosi pregătirea? Adică de ce nu-și ia o slujbă de profesor sau altceva? De ce nu se gîndește la așa ceva?

– Poate este prea distrus că și-a pierdut averea. Sau poate este prea mîndru.

– Așa de mîndru, încît să fie tot timpul un rătăcitor, să doarmă în hambarele oamenilor și să nu știe nicio-dată unde va mânca a doua zi?

– Adevărul e că nu prea are sens. Nu l-ai întrebat de ce nu se face profesor sau altceva? De ce hoinărește tot timpul?

– Nu. N-am avut curaj. E evident că nu vrea să vorbească despre trecutul lui. Îți răspunde dacă-i pui o întrebare directă, dar nu spune niciodată mai mult decît îl întrebi. Tot ce știu despre el este că vine din Savannah și că părinții lui au murit.

– Nu ți-e frică de faptul că ascunde ceva rău? Dacă este periculos? Dacă e un criminal? spuse Tess cu o nuanță dramatică.

– Parc-ai fi Gideon. Prescott nu e un criminal – sînt sigură de asta. Cînd o să-l întâlnești, ai să vezi. Nu prea-i place să vorbească despre el. Și nu cred să-i placă prea mult oamenii.

– Înseamnă că nu-i prea sociabil.

– A, nu, nu-i așa, se grăbi Maggie s-o convingă. Probabil că m-am exprimat eu greșit. Nu e chiar țințos sau dezagreabil, doar... rezervat. Deși recunosc să nu zîmbește prea mult, poate fi și simpatic. E drăguț cu băieții mei și este manierat. E clar că este un gentleman. E și foarte arătos.

– Arătos? Chiar așa?

– Da, zise Maggie gîndindu-se la trăsăturile lui plăcute și la ochii lui căprui umbriți de gene stufoase, negre.

– Păi de ce nu spui așa, Maggie? spuse Tess luminîndu-se. Cred că era primul lucru pe care trebuia să-l

spui.

– Tess, sînt o femeie măritată!

Tess chicoti.

– Asta nu-nseamnă că ești moartă.

– Tess! țipă Maggie.

Oare bănuia ceva cumnata ei? se întrebă cu frică Maggie. Dar cum ar putea? Nu era nimic, absolut nimic care să dea de bănuț. Poate doar bujorii din obraji ei. Simțise asta de mai multe ori. Nu era sigură ce era, dar avea tot timpul un nod în gît care aproape o sufoca.

– Hai, Maggie, n-am vrut să te supăr, o lăasă baltă Tess, luînd-o de braț. Nu te supăra pe mine. Fii sigură că n-am vrut să insinuez nimic rău. Am fost absurdă. Îmi pare rău.

Maggie se forță să zîmbească.

– Și mie îmi pare rău. Uneori sînt ca o babă morocănoasă. Nu trebuia să mă rățoiesc la tine.

Erau deja aproape de fermă și Maggie trase de hățuri să îndrume catîrul pe alee.

Maggie simțea ceva care-i ura bun venit de fiecare dată cînd își vedea casa. Dar, cumva, astăzi avea o strîngere de inimă la gîndul că îi va vedea pe mama ei și pe Gideon. Jo ar putea s-o chestioneze în legătură cu Reid Prescott, iar Gideon probabil va juca rolul fratelui grijuliu și-i va ține o predică despre pericolele pe care le implică angajarea unui străin. Pentru prima dată nu era încîntată de această vizită, ca altădată. Ce se întîmpla cu ea?

Gideon făcea turul holului pentru a patra oară în ultima jumătate de oră, privind spre ușă. Nu era încă nici urmă de căruța lui Maggie. Se întoarse și se uită la

ceasul din hol. Sigur nu arăta ora exactă. I se părea că venise de la biserică de ore întregi.

Dar știa că nu era așa și că mergea bine. Nu mai avea răbdare pînă s-o vadă pe Tess. Și pe Maggie, bineînțeles. Își iubea sora. Dar cu Tess era altceva; simțea cum inima îi bate tare-n piept.

Se răsuci prin hol, apoi se duse în bucătărie unde maică-sa tocmai tăia niște roșii. Se uită la el și-i spuse:

– Hai, nu te mai îngrijora pentru ele. Te porți ca o cloșcă față de puii ei.

– Mamă... o privi jignit Gideon.

– E-adevărat. Întotdeauna le-ai purtat de grijă celorlalți.

Fiind cel mai mare copil, Gideon își asuma întotdeauna responsabilitatea fraților lui mai mici. El îi apăra la școală, el îi repara lui Maggie păpușa de porțelan cînd Hunter i-o spărgea. El îl acopera pe Shelby cînd venea seara, tîrziu, duhnind a whisky. Le-a fost tată, frate și prieten.

– Nu destul de bine, spuse Gideon oftînd.

Jo îl contrazise:

– Gideon... nu e vina ta. N-aveai ce să faci. Nu puteai tu să împiedici venirea războiului sau moartea lui Shelby. N-aveai cum să-l faci pe Will mai bine sau pe Maggie mai fericită.

– Știu.

Mai discutaseră despre asta și mai înainte; lucrurile așa stăteau și, oricît de anormal era, Gideon se simțea într-un fel vinovat. Nu fusese în stare să-i protejeze, să-i țină în siguranță. Și acum făcuse ceva și mai rău; se îndrăgostise de văduva lui Shelby.

– Atunci nu-ți mai face atîtea griji. Ai făcut tot ce-ai putut și nu oricine s-ar fi zbatut ca tine.

– Ai dreptate. Dar, mamă...

– Poftim?

Suspină.

– A, nimic. Doar că... nu sînt eu unul care să mă

plîng prea ușor, dar uneori îmi doresc atît de mult ca lucrurile să fie ca înainte. Chiar zilele trecute mi-am amintit cum rîdea Shel. Îți aduci aminte?

– O, da, îmi amintesc. Nu te puteai opri să nu rîzi de rîsul lui.

Gideon dădu din cap.

– Mi-aș dori să-l aud din nou rîzînd. Mi-aș dori... să nu-l fi făcut nebun atunci cînd a plecat la război, cînd i-am spus că are o nevastă care depinde de el și un copil care trebuia să se nască. Mi-a părut rău atunci. Voiam doar să-l opresc și să-l fac să se gîndească. Să nu mai fie așa de impulsiv.

– N-ai fost singurul care-ai simțit asta, îl asigură Jo. N-ai fost singurul care-ai vrut să-l faci să se răzgîndească. Dar n-am văzut niciodată ca vreunul din familia Tyrrell să se dea înapoi și să nu facă decît ceea ce vrea. Nimic nu l-ar fi putut opri pe Shel. Și nu ceea ce i-ai spus tu l-a făcut să moară.

– Știu. Dar...

Nu-i putea spune adevăratul motiv pentru care se simțea vinovat față de Shelby.

– Ascultă, îi spuse Jo ciulind urechile.

Gideon zîmbi.

– Ai dreptate. Aud căruța.

Ieși din nou în hol, pînă la ușa din față. De data aceasta văzu căruța lui Maggie îndreptîndu-se spre casă.

– Uite-le! strigă el și Jo se grăbi să i se alăture lîngă ușă.

Văzură căruța care ajunsese deja în fața casei; în următoarele cîteva minute coborîră toți, salutîndu-se, îmbrățișîndu-se și rîzînd.

– Doamne, ce bine arăți astăzi, îi spuse Maggie lui Gideon, luîndu-l de braț.

Gideon se uită la sora lui și-i spuse puțin jenat:

– Sînt hainele de biserică, de-aia.

Maggie chicoti, strîngîndu-l de braț.

– Niciodată nu accepți un compliment. Tess, ce ne facem cu bărbatul ăsta?

– Nu știu, spuse Tess zîmbind. Nu e deloc ca Shelby. Lui îi plăcea să fie măgulit.

– E-adevărat. De fapt, chiar cerea asta! zise și Maggie.

Cele două femei zîmbiră, dar nici una din ele nu văzu durerea de pe chipul lui Gideon; îi amintiseră cît de puține șanse avea cu Tess, fiind atît de diferit de omul pe care l-a iubit ea.

Ca de obicei, prînzul a fost deosebit de gălăgios, plin de rîsete și glume. Poate că masa fusese mai puțin îndestulătoare decît înainte de război, iar unele chipuri le lipseau, dar era aceeași atmosferă caldă, același umor și aceeași dragoste.

Au vorbit despre multe lucruri, de la vreme, întotdeauna de primă importanță pentru fermieri, pînă la bîrfeli despre oraș. Maggie le-a spus de scrisoarea pe care o primise de la Hunter și despre dorința lui de a se întoarce într-o zi în Pine Creek.

Jo se opri cu furculița în aer și se uită la fiica ei.

– Spune exact, ce-a scris, Maggie?

– Mi-a scris că-i e dor de fermă, amintindu-și cum e pe-aici primăvara. Bineînțeles, a spus că el nu este fermier ca Gideon și că nu prea ar avea sens să se întoarcă, dar sînt sigură că nu ar fi adus vorba dacă nu s-ar fi gîndit la așa ceva.

– O, zise Jo disperată. Cel puțin îi e dor de noi.

– Ar fi frumos să-l avem din nou pe Hunter acasă, adăugă și Tess.

Gideon o privi. Fusese unul din puținele lucruri pe care le spusese în timpul mesei. Nu fusese vorbăreată ca de obicei; începu să se gîndească dacă nu cumva i

se întâmplase ceva. Era bolnavă? Nefericită? Și de ce singurul lucru pe care l-a spus a fost despre Hunter?

Începea să-l roadă gelozia. Gideon știa că este ridicol să interpreteze simpla ei remarcă; Hunter era rudă și era normal ca toți să vrea ca el să se întoarcă. Nu ar interesa-o niciodată Hunter ca bărbat.

Totuși, nu se putu abține să nu se gîndească la tot ce avea Hunter mai mult ca el în ce privește asemănarea cu Shelby – șarmul și temperamentul năvalnic, aspectul pedant, felul în care se purta cu femeile. Gîndul că Tess ar putea simți ceva, chiar și ceva neînsemnat, pentru Hunter era ca un cuțit care i se răsucea în piept; într-un moment de egoism speră ca Hunter să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

Dar imediat începu să-și facă procese de conștiință. Era destul de rău să fie gelos pe un frate mort demult și să dorească faptul ca alt frate să rămînă departe doar pentru că Tess vorbise într-o oarecare măsură de el.

Ca să treacă peste acest moment, spuse:

– Dacă Hunter s-ar întoarce, totul ar fi mai ușor. Poate atunci Maggie n-o să mai fie nevoită să angajeze cine știe ce străin ca s-o ajute.

Maggie își dădu ochii peste cap.

– Sincer, Gideon, te porți ca un cîine cu un os.

– Te referi la Reid? întrebă Ty, încruntîndu-se. Dar mie îmi place Reid. Mi-ar plăcea să mai stea la noi.

– Atunci ar fi bine ca unchiul Gideon să nu mai comenteze, nu-i așa? răspunse Maggie, fixîndu-și fratele cu o privire rece.

Gideon nu luă în seamă privirile lor și comentariul lui Ty.

– Cum muncește? Se ține de treabă?

– Da, Gideon, răspunse Maggie puțin ironic. A fost un gentleman perfect.

Gideon se înroși puțin.

– Știu că mă crezi un formalist, dar nu pot să nu-mi

fac griji pentru sora mea. Dacă ți s-ar întâmpla ceva m-aș simți responsabil.

Maggie se aplecă peste masă să-i strângă mîna.

– Gideon, îți asumi prea multe responsabilități pentru problemele altora. Trebuie să învățăm și noi să ne descurcăm singuri. Nu-i așa, Tess?

– Poftim? se uită Tess la ea și apoi la Gideon. A, da, așa este. Trebuie să ne purtăm singuri de grijă. Nu putem aștepta să ne scoți tu din groapă de fiecare dată cînd cădem.

La naiba. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Tess să nu mai depindă de el. Sprijinul de care avea nevoie de la el era cea mai apropiată legătură cu ea.

– Doamnelor, zise el făcînd haz de necaz, o să mă faceți să mă simt ca și cum n-aș fi bun de nimic dacă mai continuați așa. Ce-o să mă fac cînd voi două o să vă descurcați prin propriile voastre puteri?

Maggie îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar Tess îi zîmbi cald.

– Mă tem că nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, îi spuse Tess. Eu mă întreb dacă o să fiu vreodată în stare să ajung la asta.

– Nimeni nu poate, adăugă Jo din capul mesei. Credeți-mă. Nu poți fi îndeajuns de bogat, îndeajuns de puternic, încît să n-ai nevoie de nimeni niciodată. Și tu, doamnă, se adresă ea lui Maggie, mai bine i-ai mulțumi fratelui tău decît să-l enervezi atîta.

– Da, mamă, zise Maggie. Îmi pare rău, Gideon.

Îi zîmbi cu expresia aceea de om nevinovat pe care o lua de fiecare dată; ochii dați peste cap și limba scoasă.

Gideon începu să rîdă.

– Accept scuzele pentru modul în care au fost cerute.

După ce masa fu gata, Gideon însoți copiii afară, în timp ce femeile strîngeau în bucătărie. Tîrziu, după-amiază, terminară jocul de-a v-ați ascunselea, încinși și

transpirați de atîta alergat prin toată curtea. Gideon, prea obosit, se retrase să-i supravegheze de pe margine. În timp ce se îndrepta spre poartă, o văzu pe Tess așezată pe o bancă, privind pierdută în zare; Gideon își aminti cît de preocupată și de tăcută fusese în timpul prînzului. Acum își dădu seama că Tess nu era în apele ei de cîteva săptămîni.

– Aș da orice să știu ce gîndești, spuse el încet.

Tess tresări. Preocupată cu problema cu impozitul, nici măcar nu-l auzise cînd se apropiase de ea.

– O, încercă ea să zîmbească, m-ai speriat.

– Scuze. N-am vrut.

Păși spre ea; era jenat de felul cum arăta, prăfuit și murdar după atîta joacă, cu părul răvășit. Își dădu seama, cu tristețe, că Tess nu-l văzuse niciodată cînd arăta bine. Nu-l văzuse niciodată curat și aranjat, îmbrăcat într-un costum, așa cum îl văzuse pe Shel și pe ceilalți iubiți de dinainte de căsătorie.

Gideon își dori să poată trece pe la ea să-i aducă un buchet de trandafiri roșii și să-i spună cît de încîntătoare este. Și să nu vorbească doar de cîtă nevoie este ca grădina de legume să fie îngrijită sau că trebuie înlocuită o șipcă de la gard.

Se așternu liniștea între ei. Gideon îi urmărea pe Ty, Ginny și Will cum se jucau, apoi se uită lung la Tess.

– Am observat că n-ai vorbit prea mult la masă astăzi. S-a întîmplat ceva?

Tess se uită la el uimită.

– Eu... nu, bineînțeles că nu. Ce să se întîmple?

– Nu știu. Mă gîndeam că poate ești nefericită sau bolnavă. Nu mai ești ca înainte.

– Sînt bine, îl asigură Tess cu o voce stinsă, care nu-l putea convinge. Îți faci prea multe griji pentru noi toți.

– N-aș putea să fiu altfel, obiectă el. Tess, știu că te frămîntă ceva.

Tess ezită, vrînd să arate că totu-i în ordine, dar apoi dădu din cap.

– Nu, zău, Gideon, ai făcut și-așa destule pentru mine.

– Nu, n-am făcut. Vreau să te ajut. Nu vezi asta?

– Nu, sincer, e ceva ce trebuie să rezolv singură.

– Ce este?

Se uită la ea îngrijorat și Tess se gîndi c-ar fi mai bine să-i spună totul. Era întotdeauna atît de puternic, atît de descurcăreț. Poate ar fi găsit o soluție și pentru ea.

Dar Tess știa că n-ar trebui. Nu trebuia să-l împovăreze pe Gideon cu grijile ei.

– Știi, dar... îngăimă ea.

– Te rog. Lasă-mă să te ajut, spuse el convingător, cu voce tare.

Tess îl privi cu lacrimi în ochi.

– N-are sens. E ceva ce nu poți să rezolvi. Nimeni nu poate.

Gideon o privi alarmat.

– De ce nu? Ce vrei să spui?

– Știi... o, Gideon.

I se tăie respirația și simți c-o pufnește plînsul. Dădu din nou din cap. Nu voia ca el s-o vadă în starea asta.

– Tess! se apropie Gideon, vizibil îngrijorat.

Își trase sufletul și spuse în șoaptă:

– Mi-e teamă că o să pierd casa.

– Ce? se holbă Gideon la ea. Ce-ai spus?

– Casa mea, mi-au mărit impozitul și nu pot să plătesc.

O să ne-o ia.

– Dar de ce?

– O vrea Benton Conway.

– Conway! se înfurie Gideon.

– A vrut să i-o vînd. E doar pe jumătate a mea; tata ne-a lăsat-o mie și mamei, dar mama ar fi de acord

dacă i-aș cere s-o vindem. Bineînțeles că i-am spus lui Conway că n-o vînd. Apoi insinuase că prietenii lui yankei ar putea să-mi mărească impozitele încît să nu le pot plăti și că or să-mi ia casa. Așa ar putea el s-o cumpere după aia pe nimic.

– De ce nu mi-ai spus mai de mult? Doamne, Tess, de cînd ai avut necazul ăsta, de cînd ții secretul?

– Nu știu, două sau trei săptămîni, cred. Am sperat că n-a vorbit serios, că n-o să ajungă atît de departe. Dar vineri am primit informarea oficială și impozitele sînt atît de mari, încît sigur n-o să le pot plăti.

– Asta nu se poate întîmpla. N-o să permitem așa ceva.

Văzînd lacrimile din ochii lui Tess își dori să-l aibă pe nenorocitul ăla de Benton Conway în fața lui.

– Dar cum putem opri asta? Nu am atîția bani. N-am luat prea mult pe plantație și apoi mai sînt și alte datorii de plătit. Am cheltuit aproape tot. M-am gîndit să iau ceva de lucru – m-aș descurca – dar tot n-ar ajunge. Și apoi doamna Bowin lucrează deja și oricum e mai bună croitoreasă decît mine. Bettina Cryer a deschis o pensiune. Am putea face și noi așa ceva – deși nu știu ce-ar zice mama – dar tot n-am putea face rost de bani așa de repede ca să plătim.

Se gîndi c-ar fi mai bine să nu-i spună și despre cealaltă sugestie a lui Benton despre cum ar putea să-și păstreze casa. Fusese destul de disperată, încît să se gîndească și la asta cu cîtva timp în urmă, cînd primise înștiințarea. Fusese întotdeauna o femeie serioasă. Dar singura cale de a-și păstra casa părea să fie aceea de a fi amanta lui Benton.

Dar îi era greu chiar și să se gîndească la faptul că acel libidinos ar putea s-o atingă. I se făcea silă. Nu-și putea imagina cum putea Linette să doarmă cu el. Oare ar fi în stare să îndure așa ceva ca să-și salveze casa de dragul familiei ei?

Asta ar însemna să se distrugă, bineînțeles. Lumea ar fi putut să afle, chiar dacă Conway ar fi fost discret, ceea ce ea se îndoia, într-un oraș de mărimea lui Pine Creek, orice se observa și vizitele lui ar putea fi observate. Curînd toată lumea ar ști și toți ar ocoli-o. Mai rău, le-ar putea ocoli și pe Ginny și pe mama ei. O trecuseră fiorii la gîndul că oamenii ar putea-o blama pe Amanda Caldwell sau că Ginny ar putea auzi pe oricine spunînd că mama ei este tîrfa lui Benton Conway. Își imagina, de asemenea, cu cît dispreț ar privi-o Gideon. Nu. Nimic nu merita asta, nici măcar casa lor.

Tess continuă, fără să se uite la Gideon:

– M-am gîndit că am putea vinde ultimele nostre bijuterii și mobila mai bună. Ar însemna ceva bani. Dar cred că tot n-ar ajunge.

– Nu! O, Doamne, nu trebuie să-ți vinzi lucrurile! Tess, nici să nu te gîndești!

– Dar ce altceva pot face? Cum putem părăsi casa asta? Aici am crescut; păstrează toate amintirile noastre frumoase.

– Știu. Trebuie să însemne totul pentru tine.

– Nu știu cum aș putea suporta s-o pierd... începuse să plîngă.

Fără să se mai gîndească, Gideon o luă pe după umeri și Tess plînsese la pieptul lui.

Chiar și în această situație disperată, nu se putu opri să nu observe cît de perfectă era, ce păr moale și plăcut mirositor se revărsa pe pieptul lui. Era ceea ce voia dintotdeauna – s-o îmbrățișeze protector și s-o lase să-și descarce durerea pe umărul lui. Să fie, cel puțin acum, cel către care se întorcea.

– O să fie bine, îi spuse el cînd se mai liniști. O să vezi. O să găsim noi o cale. Promit. O să te ajut să plătești impozitele.

– Nu, zise Tess făcînd cîțiva pași înapoi. Tocmai de asta n-am vrut să-ți spun. Nu vreau să încerci să-mi

plătești impozitele.

– Tess, nu e momentul pentru mândrie.

– Trebuie să te gîndești la propria ta situație, spuse Tess hotărîtă. Știm amîndoi că nici tu nu ai bani prea mulți. Te chinuiești ca noi toți. Ai destule griji cu ferma ca să te mai ocupi și de problemele mele.

– Nu pot sta pur și simplu să privesc cum îți este luată casa, nu crezi? o privi Gideon jignit. Ce fel de bărbat aș fi?

– Unul sensibil. De unde să iei atîția bani? Cum să faci? Ar fi imposibil.

– O să fac rost. Aș putea să vînd o bucată de fermă.

– Gideon! Nici să nu te gîndești la așa ceva! Ferma este locul unde te-ai născut, locul natal al tuturor celor din familia Tyrrell. Și, bineînțeles, aparține mamei tale.

– Ar fi la fel de fericită ca și mine să vîndă ca să te ajute.

– Poate, dar n-aș accepta. Casa mea îmi este foarte dragă, dar nu atît de mult cum îți este acest pămînt ție. Aș vinde de zece ori casa înainte să te văd că vinzi o bucățică din fermă.

Gideon se uită la ea.

– Ești cea mai încăpățînată femeie... A, în afară de sora și de mama mea. Mi-ar plăcea să știu ce se-ntîmplă cu femeile Tyrrell. Chiar și cu cele care se mărită cu un Tyrrell.

Tess chicoti.

– E ușor de răspuns: asta înseamnă să trăiești cu un bărbat din familia Tyrrell. Te face la fel de încăpățînată ca el.

Gideon zîmbi.

– Cred că ai dreptate în privința asta. O, Tess.

Era oarecum frustrat; voia s-o țină pe Tess departe de durere, dar se simțea incapabil să facă asta. Această țară, orașul ăsta erau căminul ei – aici erau familia și prietenii ei.

– Nu-ți face griji, Gideon. Mă descurc eu cumva. N-o să fie cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla dacă pierd casa asta. Le am încă pe Ginny și pe mama și sîntem sănătoase. Asta-i mai important decît orice.

Deși nu găsise nici o soluție dilemei, Tess se simțea mai bine ca mai devreme. Simplul fapt că vorbise cu Gideon îi luase o greutate de pe umeri. De altfel, era destul de tare ca să poată trece și peste asta. Ar fi groaznic să-și piardă casa; gîndul o înfiora. Dar cu siguranță n-ar fi cel mai rău lucru care i se poate întâmpla. Mai rău ar fi să ia în seamă propunerea lui Conway, să nu-și păstreze bunul ei renume, onoarea ei, caracterul, doar ca să poată sta în casa asta.

– Te-ai gîndit să vorbești cu Linette? întrebă Gideon după un moment. Trebuie să-l poată influența pe Conway. Sînt sigur că ea n-ar vrea să ți se ia casa.

Tess oftă.

– Nici nu știu ce mai vrea Linette. N-am mai vorbit de mult timp. De cînd s-a măritat s-a rupt prietenia noastră.

– Dar, chiar și așa, nu crezi că mai păstrează ceva pentru tine după atîția ani cît ați fost prietene?

– Nu știu, zise Tess indiferentă. Ce mai poate simți o femeie care se mărită imediat ce logodnicul ei moare? Mă întreb adesea.

– Cred că ai dreptate, admise Gideon, gîndindu-se că Linette Conway era o femeie ca de gheață.

Ar fi fost o nebunie să creadă c-ar ajuta-o pe Tess de dragul unei vechi prietenii. După cîte știau ei, Linette ar fi putut foarte bine să-l urmeze pe Conway, să trăiască într-o casă pe care și ea o admirase dintotdeauna – casa lui Tess.

Gideon continuă:

– Dar mă deranjează că nu pot să fac nimic; trebuie să existe o cale de scăpare!

Tess zîmbi, încîntată de hotărîrea lui.

– Crede-mă, faci mai mult decît ar trebui.

Gideon o privi, gîndindu-se cît de frumoasă era, cît de drăguță și de înțelegătoare. Shel fusese un bărbat norocos să se însoare cu ea.

Se simți dintr-odată vinovat. Cum putea măcar să se gîndească la Shelby că fusese norocos cînd el era acum îngropat în Virginia? El era cel norocos fiindcă putea sta aici, în vlață, în stare să vorbească cu Tess și să-i admire frumusețea, în timp ce Shelby era rece, tăcut și singur. Acest gînd îl făcu să se simtă și mai rău; se uită în zare.

- Mai avem încă timp, spuse el. Să ne gîndim bine. Poate găsim ceva.

Apoi îi luă mîna, o privi fix în ochi și spuse pe un ton serios:

- O să gășesc o cale să te ajut. Îți promit.

Trăbuia. Dacă nu, niciodată n-ar mai putea trăi liniștit.

10

Maggie era în bucătărie spălînd vasele și gîndindu-se ce să mai pregătească pentru masa de seară, cînd, deodată, îl auzi pe Will țipînd.

Lăsă vasele și se îndreptă în fugă spre ușa din spate. Will era sub stejarul imens, frîngîndu-și mîinile peste ceva întins pe jos; nu se vedea bine cît. Ty!

O cuprinse teama. O luă la fugă prin curte, către copac.

– Ty!

Will se uită la ea, dar apoi continuă să plîngă peste trupul fără vlagă al lui Ty. Îi striga tot timpul numele.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Maggie cu asprime, uitînd că tonul ei ar putea să-l supere pe Will și mai rău.

– I-am spus! țipă Will, îngrozit. I-am spus că s-a urcat prea sus. I-am spus să se dea jos.

Începu să plîngă, apoi o luă la fugă. Maggie se uită la el cum alerga spre casă. Știa că o să alerge pînă în camera lui, unde o să se ascundă, cu capul în mîini, cum făcea de fiecare dată cînd avea vreo criză. Dar acum Maggie nu mai avea timp să-i dea atenție.

Se lăsă în genunchi alături de fiul ei. Stătea întins acolo, așa de palid și de nemișcat, încît pentru o secundă se gîndi îngrozită c-ar putea fi mort. Dar deschise ochii imediat, privind speriat; începu să respire regulat. Cel puțin era în viață. Căzuse din copac...

– Totul e în regulă, scumpule, îi șopti ea, punîndu-i

mîna pe frunte. Liniștește-te. Ai căzut, asta-i tot. O să-ți fie bine. Liniștește-te.

Îi cercetă dintr-o privire corpul și un fior o străbătu. Brațul stîng era îndoit sub el. O, Doamne, și-l rupsesese?

O cuprinse panica. De-a lungul anilor se obișnuise să înfrunte orice problemă se ivea, de la un animal bolnav pînă la boacănile lui Ty. Dar un lucru nu știa să repare – un os rupt. Ar trebui să-l îndrepte și să-l imobilizeze ca să se poată suda bine, dar Maggie știa că asta n-ar putea face. Văzuse odată cum îi fixase doctorul piciorul tatălui ei după ce-l călcase catîrul. Deși tatăl ei rezista cu tărie, își amintea bine chipul lui alb, palid, cînd doctorul Daley îi pusese la loc tibia. O înnebunea gîndul că fiul ei ar putea suferi la fel.

Dar situația era cu mult mai complicată pentru că doctorul Daley murise cu cîțiva ani în urmă și nu mai era altul în oraș sau măcar mai aproape decît Sharps, care era la vreo paisprezece mile depărtare. I-ar fi luat o zi să meargă să-l caute; și dacă n-o să fie acolo? Dacă n-o să vrea să vină noaptea și o să zică să aștepte pînă a doua zi? Ar însemna ca o zi întreagă Ty să sufere; oricum i-ar fi greu să-l miște. Ar putea să-i deranjeze și mai rău brațul. Dar ce altceva ar putea să facă? Nu-l putea lăsa întins acolo toată noaptea. Știa că singură n-o să-i poată fixa brațul. Chiar dacă ar putea îndura să-l vadă pe Ty suferind, îi era totuși teamă că n-o să i-l pună bine și Ty ar putea să rămînă cu un braț infirm. Chiar tatăl ei rămăsese cu un defect la mers, deși îi fixase un doctor piciorul.

Maggie îl privi pe Ty, forțîndu-se să-și ascundă teama care o măcina, știind că trebuie să pară calmă, ca să nu se sperie și el. Ty suspină și șopti cu greu:

– Mă doare. Mamă, mă doare.

– Știu, dragule. Ai căzut rău. Stai liniștit și respiră. O să...

Dar nu știa ce să facă.

– Maggie!

Maggie întoarse capul și-l văzu pe Reid alergînd către ei dinspre cîmp. Răsufală puțin ușurată. Reid era acolo și ar fi putut s-o ajute. Nu se mai întrebă de ce era așa de sigură de asta, dar știa că măcar nu mai era singură.

Ajunse lîngă ei gîfîind.

– Am auzit un țipăt și...

Se opri cînd îl văzu pe Ty și se așeză în genunchi alături de el.

– Ce s-a întîmplat? continuă el.

– Nu prea știu nici eu, răspunse Maggie. S-a urcat în copac. Cînd m-am uitat afară, era la pămînt. Will zicea că s-a cățărat prea sus.

Reid îi zîmbi lui Ty.

– Spiritul aventurii te-a cam băgat în bucluc de data asta.

Îi cercetă cu grijă tot corpul, observînd brațul rupt.

Maggie era uimită de calmul lui. Chiar dacă fugise pînă lîngă ei, alarmat de țipătul lui Will, acum era stăpînit. Stătea de vorbă cu Ty în timp ce-l examina. Cînd îi atinse brațul, băiatul începu să se vaite.

– Te doare? întrebă Reid, lăsîndu-i mîna.

Ty dădu din cap, ținîndu-și respirația pînă cînd Reid își mută mîna în altă parte.

– Fiule, cred că ai reușit să-ți rupi brațul și să-ți frîngi vreo coastă-două, deși nu cred că sînt rupte. Ești destul de norocos, doar cîteva cucuie și cîteva julituri.

Norocos? se uită Maggie la Reid. Înnebunise? Fără nici un doctor prin preajmă, consideră că e un noroc să ai un braț rupt?

Reid zîmbi încurajator către ea.

– O să se facă bine. Nu-ți face griji. O să fixez eu fractura. Mai întîi am nevoie de două stinghii potrivite; cred c-am văzut o ladă în spatele curții pe care aș

putea-o tăia. Între timp, caută niște fișii de pînză ca să le înfășurăm pe stîngii. E mai bine așa.

Maggie dădu din cap și se îndreptă spre casă. Era uimită de priceperea lui. Luă un cearceaf mai vechi și-l rupse în fișii. Cînd fu gata, se opri puțin la ușa lui Will. Stătea ghemuit în pat.

– Will? Dragule, Ty este bine. O să se facă bine. Și-a rupt mîna, dar nu-i grav.

Will o privi înspăimîntat; ea știa că acum avea nevoie de mîngîiere, dar nu avea timp pentru așa ceva. Trebuia să-l ajute pe Ty.

– Mă întorc cînd terminăm cu Ty. Bine?

Dădu din cap, dar rămase tot ghemuit în pat. Maggie știa că o să dureze ceva timp pînă o să aibă curajul să coboare.

Cînd Maggie se întoarse, Reid era cu Ty; pusese două bucățele de lemn lîngă brațul lui.

– Trebuie să m-ajuti, îi spuse. Poți?

Maggie simți că i se înmoaie picioarele, dar se așeză alături și dădu din cap. Trebuia să poată; n-avea cine altcineva să-l ajute. Will, deși cu mult mai puternic decît ea, n-ar fi făcut decît să-l încurce.

– Spune-mi ce să fac.

Reid îi zîmbi.

– Știam că pot conta pe tine. Cînd îi aranjez mîna, întinde-mi stîngiile. Apoi trebuie să-i ții brațul ca să-l pot lega.

Maggie dădu din cap, dar îi era cumplit de frică.

– Îți promit, o să umblu cît pot de atent.

Maggie avea încredere în el. Nu știa exact de ce. Dar ceva în felul lui calm de a fi îi inspira încredere; știa întotdeauna ce trebuie făcut.

Cu atenție, ușor, Reid îi luă mîna lui Ty; întinse și împinse la loc osul rupt. Ty scoase un țipăt scurt, apoi își dădu ochii peste cap.

– A leșinat! Își mușcă Maggie buza pînă la sînge.

Reid continua să se concentreze la brațul băiatului.

– E bine. Așa n-o să mai simtă durerea. Acum, dă-mi prima stinghie.

Maggie i-o dădu repede, privind cît de atent o fixa. Apoi își puse mîinile pe brațul lui Ty, acolo unde-i spusese Reid, ținîndu-l fix pînă cînd puse și cealaltă stinghie. Strînse amîndouă bucățile de lemn și începu să înfășoare fișia de pînză în jurul lor, pînă cînd brațul fu imobilizat, încît osul să se sudeze cum trebuie.

– Gata, zise Reid înnodînd bandajul și uitîndu-se către Maggie.

Maggie simți c-o lasă puterile.

– Ți-e rău? se îndreptă Reid către ea și o luă de braț.

Maggie dădu din cap.

– Mă simt moale ca o cîrpă.

Îi zîmbi înțelegător.

– E normal. În momente tensionate oamenii dau uneori dovadă de un sînge rece grozav, dar după aceea... Odihnește-te un minut și o să te simți mai bine. O să-l duc eu înăuntru.

Îi încheie lui Ty nasturii de la cămașă, apoi îi înfășură un bandaj pe după gît, ca să-i susțină brațul. Îl luă apoi în brațe și-l purtă pînă în casă, apoi sus, în patul lui; Maggie se precipita în fața lui să-i facă loc, să-i deschidă ușile.

În timpul ăsta Ty se trezi și suspină. Reid se uită la el și-i zîmbi.

– Totul e O.K. Brațul ți e fixat.

Ty era tot palid, dar mai liniștit.

– Tot mă doare, șopti el.

– Din păcate, pentru asta nu pot să fac nimic.

Cînd intrară în camera băieților, Will își ridică privirea și se îngrozi cînd îl văzu pe Ty în brațe la Reid.

– E bine, spuse Reid ca să-l liniștească. Și-a rupt

mîna, dar o să se facă bine.

Reid îl așeză pe Ty în pat. Will sări lângă el, iar Ty îi zîmbi.

– Salut, șopti el, ridicînd o mînă către Will. Sînt bine Vezi?

Will îi luă mîna, dar se întoarse și-l privi îngrijorat pe Reid.

– E bine? întrebă el.

– Da. Doar că îmbrăcăminte s-a cam jerpelit. Așa li se întîmplă băieților neastămpărați ca Ty.

Will dădu din cap și accentuă:

– I-am spus. Să știți că i-am spus.

Îl privi pe Reid cu o seriozitate exagerată, încercînd parcă să-l convingă că făcuse tot ce-i stătuse în putință.

– I-am spus să se întoarcă. Se urcase prea sus.

– Sînt sigur că i-ai spus, îl luă Reid de umeri. N-a fost vina ta. Oricum, o să treacă, deși mă tem că n-o să mai fie așa vioi o vreme. Și-a frînt cîteva coaste și îl dor. Probabil că te dor mai tare decît mîna, nu-i așa, Ty?

Se întoarse către Maggie.

– Să-l lăsăm să se odihnească, dar ar fi mai bine să stea totuși treaz cîteva ore.

– Bine.

Reid plecă. Timp de aproape o oră Maggie rămase lângă Ty, muștrîndu-l că se urcase așa de sus. Apoi îl sărută pe frunte și-i spuse cît de norocos era că n-o pățise mai rău. Trebuia să-l calmeze și pe Will. După ceva vreme, se calmă și ea; îl lăsă pe Ty să se odihnească, cu Will la capul lui.

Maggie coborî, cu intenția să-i mulțumească lui Reid pentru tot ajutorul dat, dar nu-l găsi pe nicăieri. Se întrebă adesea de ce este așa de retras Reid. Acum dispăruse fără să-i lase ocazia să-i mulțumească.

Aproape că trecuse dimineața, așa că Maggie se apucă să pregătească masa de prînz. Cînd fu gata, le

duse sus mîncarea lui Ty și lui Will și se întoarse în bucătărie să pună masa pentru Reid.

Reid intră într-un târziu în bucătărie și începu să se spele pe mîini.

– Cum se simte Ty? întrebă el.

– Destul de bine, dar zice că-l doare pieptul.

Reid dădu din cap.

– Coastele. Or să-l supere probabil vreo două săptămîni dar, oricum, n-are nimic grav.

Își șterse mîinile și se întoarse spre masă, privind încîntat.

– Mm, miroase foarte bine.

– Nu te gîndi că dacă-mi faci complimente mă faci să nu te mai întreb cum ai reușit să faci asta, îi spuse Maggie pe un ton serios.

– Ce vrei să spui? o privi el mirat, ca și cum n-ar fi bănuît despre ce era vorba.

Maggie se încruntă.

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Ești doctor, nu-i așa?

– Am fost, zise el după ce o privi cîteva clipe.

– Ai fost? Nu cred că e ceva ce poți să fii și să nu mai fii, nu crezi?

– Lasă-mă să-ți explic. Nu mai practic medicina de mult timp. Dar îmi amintesc cîte ceva; am avut foarte mulți pacienți cu fracturi.

Maggie continua să-l privească uimită.

– Nu înțeleg de ce...

– De ce, ce?

– De ce n-ai mai practicat. De ce hoinărești prin țară ca un... hoinar oarecare?

– *Sînt* un hoinar oarecare, îi spuse el cu un calm exasperant. *Am fost* doctor.

– Aiurea, îl contrazise Maggie. N-are nici un sens. Știam că ești bine educat și că vii dintr-o familie bogată,

dar am bănuît că ai pierdut totul în război și că nu te mai pricepi la nimic altceva...

Se opri, realizînd că se implica prea mult.

– Îmi pare rău, spuse ea brusc. N-am vrut să...

Spre surprinderea ei, Reid zîmbi.

– N-ai vrut să spui că nu credeai să fii capabil să faci multe lucruri care sînt necesare la o fermă? Ai crezut că sînt unul bine educat, care a avut întotdeauna mulți bani și care n-a fost niciodată nevoit să-și poarte de grijă?

Maggie roși.

– Nu! Nu știu... cred că da, dar n-am vrut să mă exprim așa!

– Nu, sînt sigur că ai fi fost mult mai politicoasă. Dar asta ai vrut să spui, nu-i așa? Un lucru îmi place la tine – că ești incapabilă să minți. Nu e nevoie să începi acum.

Se așeză la masă, schimbînd subiectul.

– Acum, ce zici de mîncarea asta care miroase atît de bine? O atacăm?

– Reid Prescott, dacă te gîndești că o să scapi așa de ușor, mai bine te-ai mai gîndi o dată. Nu poți să-mi spui doar că ai fost medic și nimic altceva.

– De ce nu? Țsta-i adevărul, îi spuse el, amuzat.

– Dar trebuie să mai fie și altceva! exclamă ea exasperată. De ce ești atît de ascuns?

– Nu sînt ascuns. Numai că nu văd nici un motiv să răscolesc trecutul. S-a dus și mai bine îl las în urmă, îl uit.

– Nu-ți poți uita trecutul! Nimeni nu poate. Este acolo; s-a petrecut. Dacă-l îndepărtezi e ca și cum ți-ai îndepărta o parte din tine.

– Poate că-i mai bine așa, spuse el pe un ton grav.

– Nu! Cum ar putea fi?

O privi furios.

– E ca și cum nu ți-ar plăcea persoana care-ai fost.

Ca și cum ai vrea să scapi de ea. Să scapi de tot ceea ce a făcut și n-a făcut.

Maggie se dădu puțin în spate, împreunându-și miinile și privindu-l calm.

– Te roade încă. De ce nu vorbești despre toate astea? Dacă fugi de ceva nu înseamnă neapărat că vei și uita. Rămîne acolo, înăuntrul tău. Te lași copleșit de trecut.

– La naiba! Ești cea mai încăpățînată femeie pe care am întîlnit-o vreodată! Nu vrei să lași baltă subiectul ăsta?

– Nu! Asta te rănește și pe tine și pe ceilalți, spuse ea apropiindu-se de masă. Poți să faci atît de multe pentru oameni. Mă refer la tot ceea ce știi, la toate felurile în care ai putea ajuta. Ce te împiedică să faci toate astea?

Reid se ridică, făcînd un gest de disperare.

– Ce naiba! Nu înțelegi? Nu toți sînt puternici ca tine. Unii din noi pur și simplu ne dăm bătăuți.

– Nu și tu. Nu cred asta.

– Nu? Asta pentru că te vezi pe tine în ceilalți. Ești tipul de femeie care se ridică și merge mai departe, orice-ar fi, care acceptă orice îi dă soarta, bine sau rău; care face totul perfect.

– Ce altceva mai poți face? îl întrebă Maggie calmă.

– Exact asta am vrut să spun: nu știi să te dai bătută. N-ai renunțat și n-ai fugit doar pentru că viața ți-a fost distrusă. Ți-ai suflecat mînele și-ai luat-o de la capăt. Dar nu toți avem această...

Făcu o pauză să caute cuvîntul potrivit.

– această voință; hotărîrea și curajul tău. Mulți dintre noi ne predăm.

Privi în gol și continuă, aproape șoptind:

– Ne predăm și fugim departe... cît mai departe...

Maggie îl privi consternată. Era clar că i se întîm-

plase o tragedie. Își dori să-l poată ajuta; se întrebă ce oare i se întâmplase de-l marcase atât de tare. Dar știa că nu mai putea continua discuția; îi producea prea multă durere. Și, la urma urmei, nu era treaba ei. Reid Prescott avea un motiv să fie reținut și dacă voia să nu-și mai răscrolească trecutul, atunci ea n-avea nici un drept să i-l reamintească și să-l facă să sufere din nou.

Dar, spre surprinderea ei, Reid se așeză din nou la masă și începu să vorbească.

– Am plecat în armată când a izbucnit războiul. Am crezut că pot salva vieți, că pot ajuta Sudul. Poporul meu. Locurile și lucrurile pe care le iubeam. Eu...

Vocea îi tremura.

– Nu ești obligat să-mi spui toate astea, îi spuse Maggie. N-ar fi trebuit să insist.

– Nu, ai dreptul să știi. Am intrat în viețile voastre, așa că este important ce fel de persoană sînt. Poate că sînt pur și simplu prea afectat, dar ai tot dreptul să știi.

– Știu ce fel de persoană ești, îi spuse Maggie cu căldură. Ești bun și blînd. Orice mi-ai spune, n-o să schimbe asta.

Se uită la el, cu ochii luminoși și plini de înțelegere.

Reid o privi în ochi. Își dădu seama, uimit, că voia foarte mult să-i povestească femeii ăsteia trecutul lui dureros, păcatele și necazurile care-l doborîseră, făcîndu-l ceea ce era în prezent.

– Am lucrat în spitalele din război timp de patru ani, începu el. Era... aproape un iad. Am amputat mîini, brațe, picioare. Am încercat să-i fac bine. Dar majoritatea mu-reau. Bărbat după bărbat și apoi, mult mai des, băiat după băiat. Yankei și rebeli – acolo nu se făcea diferență între durerile lor, țipetele lor, delirurile lor.

Făcu o pauză.

– N-am fost doctor; am fost un măcelar. Uneori poate că era mai bine să-i las să moară cu demnitate.

Maggie se înduioșă; se aplecă peste masă să-l ia de mână.

– Trebuie să fi fost oribil.

– Am fost doctor! zise el cu voce tremurândă. Eram obligat să salvez vieți. Și ce făceam? Stăteam în capela aia mortuară, ajutînd armata să omoare oameni. Nu aveam nimic care să aline durerea; prea rar foloseam cloroform la operații.

– Dar ai salvat vieți, protestă Maggie, vrînd să-l liniștească. Cu siguranță că trebuie să fi fost și bărbați care ar fi murit fără îngrijirea ta. Sigur că sînt soții, mame și surori peste tot în Sud care-ți mulțumesc pentru că ai făcut ca bărbații lor să se întoarcă acasă. Nu tu i-ai omorît pe ceilalți. Tu ai fost un salvator.

– Așa am încercat să-mi spun și eu, zise el cu lacrimi în ochi. La început chiar am crezut. Dar, după ce-au trecut lunile și apoi anii, am realizat că n-am fost decît o pîrticică din mașinăria aia îngrozitoare a războiului; cîrpeam la rezezeală soldații doar ca să-i arunc din nou în ghearele luptelor. Nu voiam decît ca toate astea să se termine, să merg acasă la soția și la copilul meu, să-l las să mă mîngîie și să mă facă să uit acele nenorociri.

Maggie simți c-o trec fiorii. *Reid era căsătorit?*

– Apoi, cînd în sfîrșit m-am întors în Savannah, am constatat că aveam o casă, dar nu un cămin. O casă.. dar nu și familie. Nici soție, nici copil.

– O, nu... se lamentă Maggie. Îmi pare rău.

– Au murit spre sfîrșitul războiului.

Vocea și mîinile îi tremurau de emoție. Maggie nu mai zise nimic. Reid continuă:

– Savannah era ocupat. Difteria nu ierta pe nimeni. Mai întîi a luat-o pe Sally, fetița noastră, și apoi pe soția mea.

Își puse mîinile la ochi, apoi spuse mai departe:

– N-au avut doctor. Dacă aș fi fost acolo...

Oftă și se cufundă în tăcere. După câteva clipe continuă agitat:

– A trebuit să plec să fac pe eroul în război – și ele au murit!

Începu să tremure; lacrimile îi curgeau șiroaie.

– O, nu, n-a fost vina ta! țipă Maggie.

Sări de pe scaunul ei și ocoli masa pînă lîngă el. Îl mîngîie pe păr încercînd să-l liniștească. El i se aruncă în brațe ca un copil, înfundîndu-și capul la pieptul ei. Simți că acum era în stare să-și descarce toată durerea pe care o strînsese în atîția ani.

Maggie își dădu seama dintr-odată de postura intimă în care se aflau și un fior îi străbătu tot corpul. Se îndepărtă brusc de el.

Reid își șterse lacrimile de pe obraji; îi observase tresărirea.

– Mă... mă scuzi pentru izbucnirea asta.

– Nu trebuie să te scuzi. Nu e nici un păcat să fii trist. E mai bine să te descarci. Mă... mă bucur că am fost aici.

Reid își împinse scaunul și se ridică.

– La naiba. N-am vorbit despre asta cu nimeni, nici-odată. Mi-am încuiat casa și am plecat în lume; nu m-am mai întors niciodată. Nu înțelegi? Nu vreau să-mi mai aduc aminte! De ani de zile încerc să uit!

– Dar nu poți fugi toată viața. Și nu te poți învinovăți la nesfîrșit. N-a fost vina ta că soția și copilul ți s-au îmbolnăvit.

– Nu? răspunse el sarcastic. Dacă aș fi fost acolo, acum poate ar fi trăit.

– Iarăși? Poate n-ar fi trăit, ripostă Maggie. Tu nu ești Dumnezeu. Nu poți fi sigur că le-ai fi salvat. Nu ești atotputernic, oricît de bun doctor ai fi. Oamenii mor chiar și-atunci cînd doctorii se luptă să-i salveze. Nu poți tu hotărî dacă cineva trebuie să moară sau să tră-

iască. Numai Dumnezeu decide. Nu înțelegi? Dacă cuiva i-a venit vremea să moară, nici tu, nici altcineva nu poate să facă nimic ca să schimbe asta.

– N-am fost acolo cînd au avut nevoie de mine, insistă el.

– Totuși, doctorii au obligații și față de ceilalți oameni. Tu ți-ai urmat aceste obligații, salvînd vieți. Sînt sigură că soția ta a înțeles asta. Nu mi-a plăcut cînd Will și frații mei au plecat la război – mi-a fost teamă c-or să fie omorîți – dar am înțeles că era nevoie să plece. Îmi închipui că și soția ta a priceput asta.

Maggie nu-și dădu seama dacă a zîmbit sau pur și simplu a făcut o grimasă.

– Olivia nu era ca tine, spuse el.

Maggie simți o durere în piept. Sigur că nu era ca soția lui. Cum ar putea fi? Ea trăise la o fermă, nu la oraș; venea dintr-o familie care muncise din greu; nu era din înalta societate. Olivia. Chiar și numele era exotic, atît de diferit de banalul „Maggie”. Fără îndoială că fusese o doamnă sofisticată, delicată. Maggie se întrebă dacă fusese și frumoasă.

– Olivia nu era puternică, continuă Reid. Depindea total de mine. A fost foarte tristă cînd am plecat. Plîngea; se agățase de mine în ziua cînd a trebuit să plec.

Chipul i se întunecă.

– Mă enervase. Asta-i imaginea pe care am purtat-o cu mine în război: momentul cînd mă iritase.

– Nu te distruge gîndindu-te la asta, îi spuse cu căldură Maggie. Ai făcut ce-ai crezut că-i mai bine. Nimeni nu putea face mai mult. De altfel, vinovăția pe care ți-o asumi nu ajută la nimic. Îți distrugi viața. Trecutul a fost, e în urmă. Tot ce poți face acum este să te împaci cu viața ta și s-o faci mai fericită.

– Unii din noi nu reușim așa de repede, oftă Reid, apoi se întoarse și porni spre ușă.

– Unde te duci? zise Maggie arătînd spre masă. Și mîncarea?

– Nu mi-e foame, spuse el și ieși, îndreptîndu-se ușor spre curte.

Maggie îl urmări cu privirea; se simțea tulburată. Oare greșise cu ceva că-l făcuse să vorbească?

Reid se îndepărtase cu capul în jos, cu mîinile în buzunare; îl copleșise emoția; se gîndea cu durere la tot ce pierduse; îl enervase oarecum Maggie că-i aducea aminte. Îl supăra faptul că se manifestase așa în fața ei. Probabil că-l crede slab; ea înfruntă întotdeauna necazurile cu tărie. Cum poate ea să înțeleagă pe cineva care a fugit de necazuri, în loc să le înfrunte?

Se așeză pe pat, cu capul în mîini. Își apăsă cu degetele creștetul capului. Ar fi vrut să poată apăsa atît de tare, încît să-și înlăture toate gîndurile negre.

Lucrurile parcă erau mai simple înainte să vină aici. Își dori să nu se fi oprit niciodată; furtuna să nu-l fi purtat spre ferma lui Maggie Whitcomb.

Maggie era încăpățînată, insistentă. Nu știa cînd să se oprească. Dacă ar rămîne aici, ar însemna că va continua să-i răscolească toate colțurile întunecate ale sufletului. Ar fi o nebunie; ar fi prea dureros. Nu voia să-și amintească de Olivia și de copil. Nu voia să vadă din nou toți soldații ăia fără nume care-i cereau ajutor.

Se răsuci în pat, acoperindu-și ochii cu palmele. Nu-și putea opri lacrimile. Acum, cînd trecutul îi era din nou proaspăt în minte, nu putea pur și simplu să-l ignore. Îl copleși durerea.

La naiba cu femeia asta! Sări în picioare și-și șterse

lacrimile. Se duse la dulap și-și scoase valijoara. O așeză pe pat și începu să-și strângă lucrurile.

O să părăsească locul ăsta; o să uite de Maggie, de Will și de băiat. O să scape de dorința care-l măcina – și de teama că ea s-ar putea aștepta la mult mai mult decât îi putea el oferi. O să o lase și pe ea. Și pe Will, care-l privea atît de naiv, pe Ty care-l admira atît de mult.

Își luă valijoara și ieși. Se opri în poartă, privind prin curte, spre casă. Se gîndea că va pleca de-aici și că n-o s-o mai revadă niciodată. Că nu va fi aici cînd se vor coace cireșile și cînd vor ieși legumele în grădina lui Maggie. Că nu va mai sta serile alături de ea, pe scările terasei.

Mai stătu așa cîteva momente, indecis. Apoi, convingîndu-se de nebunia lui, se întoarse și se îndreptă înapoi spre hambar, lăsă bagajul și se duse din nou la treabă.

11

A doua zi după accident, Ty stătea treaz în patul lui. La început era mîndru de bandajul lui, gîndindu-se c-o să-l arate tuturor la biserică. Dar asta însemna că n-o să mai poată mulge vaca sau curăța grajdul, și de asta era mulțumit. Însă nu mai putea nici să se cațere în copaci, să alerge sau chiar să țină bine o carte în mînă. Mai rău decît toate, nu mai putea merge la pescuit. Se întreba cînd oare o să-i ia Reid bandajul de pe braț.

Venise vremea de adunat prunele; Ty și Will petrecuseră ore în șir adunînd coșuri cu prune. Maggie făcea borcane întregi cu dulceață; degetele îi era aproape roșii de la sucul prunelor. Maggie știa că iarna următoare vor aprecia rezervele de dulceață, dar acum se săturase de ele.

În ultimele săptămîni Maggie fusese atentă să nu-i mai aducă aminte lui Reid de trecut; și așa observase o răceală în atitudinea lui de cînd se apucase să-l întrebe despre formațiunea lui medicală. Părea și mai reținut, așa cum fusese la început cînd venise la fermă.

În plus, mai era și altceva. Amîndoi păstrau amintirea nopții de la *Lyceum*, cînd el o luase de braț și apoi, cînd îi curățase pantofii. Era dorința care se născuse între ei, momentul cînd îi atinsese picioarele, secunda cînd aproape se sărutaseră.

Acum Maggie îi urmărea fiecare mișcare. De-a lungul zilei, defila tot timpul prin fața ferestrei și se uita afară, căutîndu-l cu privirea. Realiza ce putea să facă și în-

cerca să se oprească, dar nu știa de ce nu putea. Ciudat, dar de fiecare dată când el era prin preajmă, când stăteau toți la masă, mîncînd sau discutînd diverse probleme, se ferea să-l privească; se temea să-i întîlnească privirea, ca și cum el ar putea găsi ceva ce ea nu voia să arate.

Chiar și așa, se uita tot timpul la el pe furiș, de fiecare dată când putea, observîndu-i fiecare detaliu și, mereu când era lîngă ea, îi simțea forța și căldura, ca și când ar fi atins-o. Era o senzație tulburătoare și încerca din răputeri s-o ignore. Dar nu putea fi ignorată la nesfîrșit.

Zilele deveneau din ce în ce mai călduroase. Acum trebuia să lase toate ferestrele deschise, chiar și noaptea; Maggie adormea foarte greu și, pe deasupra, o mai enervau și insectele care începuseră să mișune. Cu cît treceau nopțile îi era din ce în ce mai greu să adoarmă.

În zilele când trebuia să spele, Maggie își așeza cada la umbra cireșului; era o plăcere să muncești lîngă așa o frumusețe. Într-o zi, când spăla, auzi pocnitura unui topor. Își ridică privirea și-l văzu pe Reid spărgînd lemne. Îl privi cum ridică cu putere toporul și cum spărgea apoi butucii. Avea mînele suflecate; îi putea vedea mușchii. Când termină de spart, începu să facă grămezi. Maggie îi urmări forța trupului în timp ce muncea. De-abia tîrziu își dădu seama că se uita fix la el și se întoarse imediat la treburile ei.

Întindea mecanic rufele, incapabilă să se gîndească la altceva decît că Reid era în apropiere. Ar fi vrut să nu-i mai vadă pieptul acela puternic. Dar se părea că cu cît încerca mai tare să-l ignore, cu atît se regăsea tot timpul privindu-l.

Deși lucra și el la umbră, căldura și efortul pe care-l depusese îl făcuseră să asudeze. Cămașa i se lipise de piele și îi curgea transpirația pe față. Maggie își închi-puia cum ar fi să-i șteargă sudoarea de pe față cu

palmele, mai întâi de pe sprâncene, apoi de-a lungul obrazilor, pe buze...

Se trezi din visare și reveni la spălatul ei. Făcea totul mecanic, fără să mai raționeze. Luă un cearceaf, îl săpuni și începu să frece îndârjită. Scoase apoi cearceaful și-l aruncă în apa de clătit.

Dar apa din lighean nu mai era limpede, avea prea mult săpun și trebuia s-o schimbe. Scoase înapoi cearceaful și-l puse pe coșul cu rufele încă nespălate. Apoi apucă ligheanul și îl ridică.

Era greu și Maggie se clătină cu el, pînă dădu pe-afară și-i stropi bluza. Porni către groapa unde arunca de obicei lăturile.

– Hei, lasă-mă pe mine, o strigă Reid din spate.

Speriată, Maggie aproape că scăpă ligheanul din mîină. Privi în spate peste umăr și văzu că era deja la doi-trei pași de ea. N-avea nasturii de la bluză încheiați pînă sus; se uită disperată la pieptul ei dezgolit, incapabilă să facă ceva.

– Ce? A, da. Mulțumesc.

Reid o privi mai întâi în ochi, apoi spre piept și ochii îi licăriră o clipă. Se înroși; se întoarse repede, îi luă ligheanul și se îndreptă să verse apa.

Maggie își dădu seama de ce se holbase așa. Stropii de apă îi udaseră pieptul și bluza bleu deschis era acum complet transparentă. I se lipise de sîni, scoțînd la iveală chiar și cercurile închise la culoare ale sfîrcurilor. Reid putuse să-i vadă foarte bine sînii, ca și cum ar fi fost goală.

Maggie simți că ia foc; se îndreptă din nou către cireș, aruncă cîteva lucruri în cadă și începu să frece furioasă.

Cîteva minute mai tîrziu, Reid se întoarse cu apă curată pentru clătit. Se așeză alături, doar la cîteva pași de ea, însă prezența lui o deranja cumplit. Nu îndrăznea să-l privească dar de-abia se putea abține. Pînă la urmă

își înălță privirea către el. Simțea că tot sîngele i se urcase în obraji și că nu mai putea respira.

Privirea lui Reid alunecă de pe fața ei către sîni. Maggie ar fi vrut să-i acopere dar în același timp parcă-și dorea să stea acolo fără rușine, în fața lui și să-l lase s-o admire. Inima începuse să-i bată și mai tare în piept și tremura; de-abia se abținu să nu facă jumătatea de pas care o despărțea de el.

– Maggie... spuse el, ca și cum asta era tot ce putea pronunța.

Maggie îi privi gura – mobilă, catifelată, senzuală. Stia că voia s-o atingă, s-o simtă pe propriile ei buze.

Suspina scurt și asta îl trezi din visare pe Reid. Pășii mai aproape de ea, apucînd-o de umeri; începu să o împingă către trunchiul copacului, pînă-i simți pe piele duritatea. Lăsaseră în spatele lor crengile pline cu flori, ca o perdea deasă care să-i ascundă.

Simțea cum o trec fiorii, cum totul vibrează în jurul ei. Mirosul amestecat al cireșului se amesteca cu mirosul pielii lui. Razele soarelui îi îmbrățișară cu căldură. Maggie se simțea fără vlagă; simțea că n-o să se poată abține să nu tremure și să nu geamă.

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Reid mai mult în șoaptă.

Maggie se îndepărtă un pas de el, speriată de licărire din ochii lui și de propria ei sălbăticie.

– Nu... te rog.

– Nu mă pot abține.

Privirea lui Reid părea acum disperată. Părea, într-adevăr, că nu se mai putea abține.

– La naiba! exclamă el. Nu mă pot gândi la altceva decît la tine; că vreau să te sărut, să te îmbrățișez.

Se scuturaseră florile din copac deasupra lor. Cîteva îi intraseră lui Maggie în păr, cîteva îi rămăseseră pe umeri. Reid începu să i le adune din păr, mîngîind-o, sărutînd-o.

– Nu putem, protestă Maggie.

Simțea că nu se mai ține pe picioare; se rezemă din nou de trunchiul copacului.

Dar Reid se aplecă și mai mult deasupra ei, ca și cum nu i-ar fi auzit cuvintele. O privi în ochi, îmbrățișându-i parcă și privirea.

– Vreau să te sărut. Vreau să te ating. Vreau să-ți văd sînii... să-i simt în mîinile mele...

Maggie de-abia mai respira. Inima îi bătea și mai tare. Reid apucă nasturele de sus al bluzei și începu să-l descheie. Ea știa că ar trebui să protesteze, să plece, dar nu putea. Nu voia. Dintr-odată, simți că ar muri dacă-ar pierde acest moment, dacă l-ar distruge. Voia să-i simtă mîinile pe sub haine; voia să le simtă pe ea.

O ușoară adiere de vînt îi trecu prin păr, răcorindu-i pielea înfierbîntată. Se uită la Reid, urmărindu-i mișcările mîinilor cum îi desfăceau nasturii unul cîte unul.

Reid scoase un suspin ușor în timp ce-i descheia ultimul nasture de la bluză. I-o dădu la o parte cu delicatețe, scoțîndu-i la iveală sînii.

Maggie se uită la fața lui Reid și-i văzu dorința sălbatică, pofta înnebunitoare ce-l istovea. Îi mîngîie mai întîi pieptul, apoi coborî mai jos, pe abdomen... Îl privi în ochi; știa că e pierdut. Reid o făcea să se simtă sălbatică și nestăvilită; niciodată nu fusese așa.

– Te rog... spuse ea din nou, dar de data aceasta voia să spună cu totul altceva.

Reid era la fel de înfierbîntat ca ea. Sînii ei erau albi ca laptele; doar cîteva vene violete îi străbăteau pielea. Sfîrcurile – două cercuri mari, roz – tresăltară și deveniră ca doi bulbi. Reid atinse unul din ei, începînd să-l mîngîie.

Maggie închise ochii, simțînd că în curînd va exploda. Voia mai mult decît orice pe lume ca Reid s-o atingă, s-o sărute. Cînd îi apucă sînii, strîngîndu-i cu putere, Maggie tremură, simțînd o umezeală caldă, mistuitoare între picioare.

– Ești așa de frumoasă, murmură el. Te vreau.

Se lipi de ea, apăsându-i trupul și afundându-și mâinile în părul ei. Începu să geamă; o îmbrățișă și o sărută; buzele îi atinseră gura, i-o deschiseră, iar limba lui începu s-o exploreze cu sălbăticie în timp ce trupurile se împotriveau unul altuia. O sărută ca și cum ar fi putut s-o păstreze pentru totdeauna în acest sărut nebun.

Maggie era cuprinsă de o dorință îmbătătoare. Se simțea posedată de el, consumată, dar voia mai mult. Ar fi vrut să-și încolăcească picioarele în jurul lui, să-l aibă înăuntrul ei. Toată căldura și pasiunea care rămăseseră inerte atîția ani păreau să explodeze acum. Îl sărută și ea cu înflăcărare.

Reid își plimba mâinile pe tot trupul ei, strîngînd-o și mai tare. Maggie îi simțea parcă fiecare mușchi și fiecare os, îi simțea dorința puternică.

Reid își înălță capul, privind-o fix în ochi. Avea o licărire puternică în privire; Maggie știa că ar fi vrut s-o trîntească pe pămînt chiar acolo și s-o posede. Și ea voia același lucru.

Dar, dintr-odată, se auziră în depărtare vocile băieților, se auzi vocea răgușită a lui Will. Sunetele astea au fost ca apa rece pe fețele lor. Reid rămase o clipă nemișcat, apoi închise ochii și oftă. Maggie își dădu seama de ce erau în stare să facă, în nebunia lor – iar Ty și Will se jucau la cîțiva pași de ei! Băieții puteau să vină la ei în orice moment.

Se simți cumplit de vinovată. Își încheie repede nasturii cu degetele tremurînde, apoi se grăbi să se întoarcă la treaba ei. Nu-și putea lua gîndul de la ceea ce se întîpluse.

Gideon se plimba agitat prin bucătărie. Maică-sa îl privea calmă.

– Gideon, o să faci gaură în podeaua aia dacă nu te oprești.

– Poftim? O, scuză-mă, mamă. Nici nu mi-am dat seama ce fac.

– Așa te porți de mai bine de două săptămîni, continuă Jo. Cînd ai de gînd să-mi spui ce se-ntîmplă?

Gideon o privi, șovăind.

– Știi... nu e chiar problema mea. E vorba despre... Tess.

– Tess! Ce s-a întîmplat cu Tess? E bolnavă? zise Jo, ridicîndu-se în picioare.

– Nu, nu e bolnavă. Cel puțin cu sănătatea stă bine. Știi, am promis c-o să țin secretul.

Jo îl privi ofensată.

– Gideon! Știi că n-aș putea spune nimic nimănui din ceea ce-mi spui.

– Știu. Dar Tess nu vrea ca tu să știi. A încercat să ascundă și de mine. Dar trebuie să-ți spun pentru că am nevoie de acordul tău în legătură cu ceva ce vreau să fac ca s-o ajut.

– Ce vrei să spui? Gideon, spune-mi odată despre ce vorbești. Nu înțeleg nimic; ai reușit să mă sperii.

– Tess are probleme. O să-și piardă casa.

– Ce?! Dar cum? Am crezut că după ce or să vîndă plantația vor trăi fără griji.

Gideon dădu din cap.

– Așa am crezut și eu, dar acum...

Îi povesti pe scurt despre oferta lui Benton Conway, amenințarea lui și cum îi fuseseră mărite impozitele lui Tess.

Jo se uită la fiul ei uimită.

– N-aș fi crezut asta niciodată, nici măcar din partea lui Benton. Să chinuiască așa două văduve și un copil doar pentru că vrea casa lor. Bărbatul ăsta e un diavol!

– Așa este, aprobă Gideon. De cînd mi-a spus Tess mă tot gîndesc ce-aș putea face. Mamă, trebuie s-o ajutăm!

– Sînt de acord! Dacă se va întîmpla ceva, poate veni să locuiască cu noi. Pot veni toate trei.

Gideon se gîndi cît de minunat ar fi ca Tess să locuiască în aceeași casă cu el, s-o vadă în fiecare zi.

– Știu, zise el, dar n-o să vrea să trăiască din mila nimănui. Ea vrea să-și păstreze căminul.

– Dar, Gideon, cum o să ne putem lupta cu Benton Conway? E mai bogat decît am visat noi vreodată să fim și are prieteni în noul guvern.

– M-am gîndit că aș putea să mă duc peste el și să-i cer socoteală.

Jo îl privi exasperată. Gideon era cel mai liniștit și mai blînd dintre fiii săi, dar acum i se trezise și lui instinctul luptei.

– Gideon, știu ce simți pentru Tess, spuse Jo, luîndu-l de braț.

Gideon se uită la ea foarte mirat. Jo dădu din cap.

– Îți pasă de ea, continuă ea, și cred că într-un fel mai profund decît unui frate.

– Mamă...

– Înțeleg. Nu vrei să afle cineva.

– Mamă, Tess este văduva lui Shelby.

– Și? Asta nu înseamnă că nu e femeie. O femeie foarte atrăgătoare. Și, bineînțeles, nu înseamnă că nu te poți îndrăgosti de ea.

– Vreau să o ajut pentru că este văduva lui Shelby, insistă Gideon cu încăpăținare.

– Bine, dragule, spuse Jo. Vrei s-o ajuți pentru că e văduva lui Shelby. Dar dacă vrei să te bați cu Benton Conway n-o s-o ajute cu nimic. O să intri la închisoare. Sper că-ți dai seama.

– Știu. N-o să fiu în stare să fac rost de bani în închisoare. Și doar de asta am nevoie – să-i fac rost de

bani lui Tess.

– Dar acum?

– Aș putea să vînd cîte ceva. Ceasul de buzunar de la tata, de exemplu. Și pușca de vînătoare; este o armă bună.

– O, Gideon, ceasul tatei? Ți l-a lăsat ca să-l păstrezi. Și pușca – cum o să mai mergi la vînătoare?

– Aș putea să folosesc cealaltă armă veche a tatei. Problema este că n-o să însemne prea mulți bani și altceva în afară de pămînt nu am ce să vînd.

– Ferma? O să vinzi ferma? se holbă Jo la el.

– Nu trebuie s-o vindem pe toată.

– Dar, Gideon, ai iubit întotdeauna atît de mult pămîntul ăsta. E practic o parte din tine.

Gideon privi în gol.

– Știu, spuse el în șoaptă. Dar trebuie s-o ajut pe Tess. O să muncesc mai mult și o s-o recumpăr într-o zi.

– Nu pot să-mi închipui cum ai putea să muncești mai mult decît o faci acum! exclamă Jo.

– Mamă, este văduva lui Shelby – trebuie s-o ajutăm! O să stai cu mîinile în sîn și-o să privești cum o aruncă în stradă nenorocitul ăla?

– Bineînțeles că nu! Cum poți să spui așa ceva? Tess face parte din familie. Fiica ei îmi este nepoată. Dacă nu este altă cale, atunci o să încercăm să vindem o parte din fermă. Dar am să-ți spun adevărul, Gideon. Mi se rupe inima cînd mă gîndesc la asta. Ferma asta este moștenirea ta – a tuturor celorlalți copii ai mei. Chiar nu putem face altceva? Aș putea să-i scriu lui Hunter, trebuie să aibă ceva bani puși deoparte de cînd lucrează prin Vest. Cine știe cît cheltuiește el acolo.

– Sînt sigur că ar găsi el ceva, comentă Gideon. Dar pînă îi scrii tu și răspunde el, s-ar putea să fie prea tîrziu.

– Aș împrumuta niște bani, dar nu știu pe nimeni care ar mai putea avea atîția bani. În afară de Benton

Conway. De fapt, cine o să aibă bani să ne cumpere pământul dacă o să vrem să-l vindem? se întrebă Jo.

– Nu știu.

– Și anul viitor? Atunci cu ce vom plăti? Și dacă îi vor mări din nou impozitele?

Gideon ezită puțin, apoi spuse:

– M-am gândit la ceva.

– Ce? întrebă Jo disperată.

– Nimic ilegal, o asigură el. Nu vreau să-l ameninț pe Conway sau altceva... Dar mă gândeam la Linette.

Se uită la maică-sa, încercînd să-i prindă reacția. N-avea deloc o impresie bună despre Linette; Jo n-o iertase niciodată pentru durerea pe care i-o pricinuise fiului ei. Nu reuși să-și dea seama ce gîndește, așa că spuse mai departe:

– Tess nu vrea să-i ceară ajutor. Zicea că nu a mai vorbit de mult cu Linette. Dar cred că nu vrea s-o facă din mîndrie. Nu poate cere o favoare, mai ales de la cineva care i-a fost apropiat odată. Problema este că nu știu dacă Linette ar vrea s-o ajute.

– Poate chiar ea își dorește casa lui Tess.

– E posibil, aprobă Gideon. Dar e posibil, totodată, ca ea să nu știe nimic despre asta. Trebuie să mai simtă ceva pentru Tess; trebuie să mai fi păstrat ceva din prietenia pentru ea.

– Deci ce sugerezi? întrebă Jo puțin iritată.

– Aș putea să merg eu la Linette. Aș putea să-i spun ce s-a întîmplat și i-aș cere ajutorul.

– Tu, bineînțeles, nu ești prea mîndru, murmură Jo.

Gideon se înroși.

– Ah, mamă, știi foarte bine că nu-mi vine deloc ușor să cer ceva unei femei. Dar nu-mi pot pune mîndria înaintea ajutorului pe care trebuie să i-l dau lui Tess. Nu cred că mi-ar veni așa de greu; mi-ar fi mult mai ușor decît ție.

Jo dădu din cap.

– Ai dreptate. Du-te la Linette. La urma urmei, poate mai are vreo fărimă de omenie. Dacă nu... o să vindem ce putem. Mai avem și ceva argintărie de care ne-am putea lipsi.

Gideon zîmbi.

– Mamă, ești cea mai bună, zise el sărind s-o sărute pe frunte. Mîine mă duc s-o văd pe Linette.

Ziua următoare, Gideon se îmbracă cu ce avea mai bun, își aranjă părul și se îndreptă spre oraș, către vila familiei Conway. Era o casă din cărămidă roșie, mare și bine întreținută; se vedea clar că este casa unor bogătași. Dar nu era, totuși, la fel de mare și de elegantă ca aceea a familiei Caldwell. Gideon se opri în fața porții un moment. N-ar fi vrut să intre.

Pînă la urmă își zise că se poartă ca un fricos; trase aer în piept, coborî din căruță și pironi catîrul de un par. Apoi se îndreptă spre casă și bătui la ușă.

Răspunse o servitoare.

– Aș vrea să vorbesc cu doamna Conway, vă rog.

Negresa se uită oarecum uimită la el. Gideon avu impresia că are idee cine este el, dar ea, totuși, îl întrebă:

– Cine să spun că o caută?

– Gideon Tyrrell.

– Domnule Tyrrell! exclamă Rosemary Conway coborînd scările. Ce faceți... adică...

– Domnul Tyrrell vrea s-o vadă pe doamna Conway, domnișoară, zise servitoarea.

– A, înțeleg, spuse Rosemary și mai mirată. Essie, du-te și cheam-o. O să-l însoțesc pe domnul Tyrrell pe terasă.

Rosemary se apropie de Gideon, oferindu-i brațul.

– Pe aici, vă rog.

Îl conduse prin hol, pe o terasă mare. Trase draperiile care o întunecau dar nici măcar razele soarelui nu putură înlătura atmosfera apăsătoare din jur.

– Mă... mă scuzați. Mi-am uitat bunele maniere. Vă pot oferi ceva de băut? O cafea, ceai sau niște limonadă?

– Nu, mulțumesc, zise Gideon aproape la fel de jenat ca Rosemary.

– Gideon? se auzi vocea lui Linette.

Gideon se ridică.

– Linette. Mă bucur să te văd.

De fapt, mințea, dar nu știa ce altceva să zică. Femeia asta îi tăia respirația. Îl intimidase dintotdeauna. Nu-l invidia pe Hunder. Linette era prea țeapănă, tipul de femeie cu care puteai închea cu greu o conversație; față de care cu greu puteai lega o frază. În ultimii ani devenise și mai rece.

– Mulțumesc, zise ea puțin mai caldă, mai umană. Și eu mă bucur să te văd, doar că sînt foarte uimită. Nu mă așteptam să te văd aici.

– Știi, nu prea am avut de ales, recunosc Gideon. Trebuia să vin.

Zîmbi către Rosemary, care interveni:

– Să v-aduc niște răcoritoare?

– Te rog, Rosemary, îi spuse Linette, zîmbindu-i, apoi se întoarse către Gideon, făcîndu-i semn către un scaun. la loc.

El dădu din cap și se așeză. Linette se așeză lîngă el și-l privi cu ochii aceia albaștri, reci; avea chipul nemîșcat, aproape ca o statuie.

– Motivul pentru care am venit... este vorba despre Tess.

– Tess Caldwell? se miră Linette. Scuza-mă, voiam să spun Tyrrell. Dar ce... sper că nu-i bolnavă.

– Nu. N-ar fi fost nevoie să vin la tine dacă era bolnavă. Nu știu dacă mai simți ceva pentru ea, dar

mi-aduc aminte că ați fost prietene într-o vreme.

– Bineînțeles. Și nu-nseamnă că nu mai sîntem.

Gideon o studie pentru un moment. Nu era sigur dacă spune adevărul; era prea rece. Vocea ei plăcută și chipul inexpressiv puteau să ascundă orice.

– Atunci de ce vreți să-i luați casa? întrebă el brusc, privind-o în ochi.

Linette rămase cu gura deschisă. Îl privi mirată.

– Ce?! Despre ce vorbești?

– Nu știi de planurile soțului tău?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Vreau să spun că Benton a încercat să cumpere vila familiei Caldwell. E tot ce au ei mai drag.

Linette dădu din cap.

– Da...

Ezită, părînd că-și caută cuvintele. Apoi continuă:

– Am vrut s-o ajut, dar... nu mi-am închipuit că cineva cu numele Tyrrell ar accepta ceva din partea mea.

– O, Tess nici n-ar dori mila ta, accentuă Gideon. Și, crede-mă, nici eu n-aș fi venit aici dacă aș fi găsit o altă cale s-o ajut. Dar soțul tău a făcut în așa fel încît să i se mărească impozitele pentru că ea n-a vrut să-i vîndă casa. Cu siguranță că plănuiește s-o cumpere de la guvern cînd o să-i fie luată pentru că nu poate plăti.

– O, zise Linette cu chipul împietrit, ca de marmură. Înțeleg.

Gideon se ridică în picioare. Nu mai putea sta pe scaun. Continuă iritat:

– Este casa în care Tess a crescut. Ar ucide-o să trebuiască s-o părăsească. Și pe mama ei, la fel. M-am gîndit că trebuie să mai simți îndeajunsă prietenie pentru ea, încît să-ți oprești bărbatul să-i facă una ca asta. El poate să cumpere altă casă, poate să și-o mărească pe-asta dacă vrea. Dar casa aia este tot ce are Tess.

Linette privea în pămînt. După o clipă, își ridică privirea și zîmbi trist.

– Mă tem că mi-ai supraestimat influența asupra soțului meu. Nici măcar nu mi-a spus că încearcă să cumpere casa asta.

Gideon continuă sceptic:

– Haide, Linette, nu trebuie să joci teatru. Orice femeie care arată ca tine poate fi în stare să-și influențeze bărbatul.

– Sînt convinsă că mulți oameni gîndesc asta. Dar mă tem că nu e și cazul meu. Benton nu cumpără case pentru mine, crede-mă. O cumpără pentru el. Dacă e hotărît să facă asta sînt sigură că, orice i-aș spune, n-aș putea să-l fac să se răzgîndească.

– Deci nu vrei să ne ajuți? întrebă Gideon, dezgustat.

– N-am spus asta. Am vrut doar să-ți arăt că nu sînt șanse prea mari ca eu să-l fac să se răgîndească. Oricum, o să vorbesc cu el.

Lui Gideon nu-i venea să creadă că Linette nu-l putea influența pe Benton Conway. Era cu mult mai tînără decît el și era foarte frumoasă; Gideon își închipui că Linette putea cu ușurință să-i sucească capul lui Conway. Se întrebă dacă nu cumva se prefăcea c-o s-o ajute pe Tess; doar își dorise și ea întotdeauna casa familiei Caldwell.

– Promit, spuse Linette, ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile.

– Te rog, zise el în șoaptă. Fă-o, te rog. Nu pot s-o văd pe Tess părăsind casa aia.

– O să fac ce pot. E tot ce-ți pot promite.

– Mulțumesc.

Gideon știa că trebuia să fie satisfăcut și cu atît; mai mult nu putea aștepta de la Linette. Dar simți că nu se va rezolva problema lui Tess. Se întoarse și porni către ușă. Se opri, șocat de ceea ce spusese Linette în continuare:

– Aveți vești de la Hunter?

Se uită la ea; privea mileurile de pe masă, ca și cum n-ar fi interesat-o răspunsul lui.

– Din cînd în cînd, răspunse el.

Cum el nu spusese decît atît, Linette continuă, dar tot fără să-l privească:

– Ce mai face?

– E bine. Îi place în Texas, răspunse el, fără să-și dea seama de ce ar putea să-i pese ei de Hunter.

– Asta-i bine. Mă bucur.

Gideon avu impresia că asta o făcea să se simtă mai puțin vinovată că s-a căsătorit cu Conway atît de repede. Nu-i plăcea că-i dăduse această satisfacție dar, pe de altă parte, nici nu voia să dea de înțeles cît suferise Hunter. Fratele lui era prea mîndru ca să vrea ca ea să știe asta. Voia mai bine să știe că-i merge bine și că n-a fost prea afectat de gestul ei.

Se uită la Linette, întrebîndu-se ce se ascundea în spatele răcelii ei. Dar nu putu citi nimic pe chipul ei. Se întoarse și ieși din cameră.

Cînd ajunse afară, trase puternic aer în piept. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru Tess. Dar îl durea sufletul la gîndul că probabil nu va ajuta cu nimic.

12

Maggie nu mai putea pretinde că nu-l dorea pe Reid. Acolo, sub cireș, voise cu disperare s-o fi posedat. Îi dorise mîinile pe trupul ei – pe sîni, pe picioare, peste tot. Îi dorise vocea aceea plină de pasiune.

De ani de zile își alungase din minte orice gînd privind actele iubirii, știind că erau imposibile pentru ea. Îi rămăsese credincioasă lui Will. Apoi, într-o clipă, renunță la pedestalul ei moral.

Nu. Nu se întîmplase chiar într-o clipă. Știa asta. Deși încercase să-și înlăture dorința, să pretindă că nu există, totuși aceasta se născuse în ea de cîteva săptămîni. Ziua aceea, sub copac, fusese doar scînteia care aprinsese această dorință ce o stăpînea de atîta timp.

Maggie se gîndi că poate ar trebui să-i spună lui Reid să părăsească ferma. Chiar gîndul de a-i cere așa ceva îi sfîșia inima. Nu voia ca el să plece. Voia să-i fie în preajmă. Și, de altfel, Ty și Will îl doreau; ar fi distruși dacă ar pleca. Ar trebui să existe altă cale. Ar fi totul perfect chiar dacă el ar rămîne, numai dacă ea ar putea rezista tentației. Își dădu seama că greșise, pentru că nu fusese pregătită și nu știuse să se apere. Acum știa mai bine. O să fie atentă. O să se ferească să mai rămînă singură cu Reid, o să evite aceste ocazii, o să se forțeze să fie tare. La urma urmei, nu era o persoană slabă; putea să învingă această situație.

Oricum în curînd descoperi că tentația exista tot timpul înăuntrul ei, chiar dacă Reid n-o mai sărutase și n-o mai atinsese din nou. Îl dorea tot timpul. Dorința asta îi măcina tot trupul. De fiecare dată cînd îl vedea pe Reid, o treceau firoii. De fiecare dată cînd o privea, simțea cum o învăluie o căldură ametoitoare. Noaptea nu putea dormi. Se gîndea tot timpul la Reid.

Faptul că era măritată făcea lucrurile și mai complicate. Știa cum era să faci dragoste. Știa ce simțea cînd o atingea sau o săruta un bărbat. La ea nu exista teama de necunoscut sau de durere ca la fetele tinere. Maggie știa cum se întîmplă asta și știa că acum nu mai era nici o durere, ci numai plăcere.

Totodată, nu cunoștea deloc trupul lui Reid și o excita profund gîndul că ar putea să-i descopere planurile și unghiurile, să-i învețe locurile unde i-ar face plăcere să-l atingă, că i-ar putea simți mîinile și gura pe trupul ei.

Maggie încerca din răspuțeri, dar nu putea să izgonească aceste gînduri și dorințe. Se tot gîndea la Reid, se tot uita pe fereastră sperînd să-l zărească. În fiecare noapte, înainte să se bage în pat, se ducea iar la fereastră, privind spre hambar. Uneori îl vedea stînd acolo, în ușă, respirînd aerul răcoros al serii. Spera că și el se gîndește la ea.

Se băgă în pat și încercă să adoarmă, dar o stăpînea încă imaginea lui Reid. Se gîndea cum i-ar simți mîinile pe corpul ei, își imagina cum i-ar mîngîia picioarele, cum i-ar atinge sîinii, jucîndu-se cu sfîrcurile, pînă acestea s-ar întări și s-ar umfla. Se gîndea cu ochii închiși la sărutul lui, cum buzele lui umede le-ar atinge pe ale ei, pătrunzînd-o. Își imagina trupul lui gol, formele și curbele, mușchii, semnul rigid care lăsa să se vadă dorința lui pentru ea...

Era imposibil să-l evite cu desăvîrșire. Mîncea întotdeauna cu ei și era întotdeauna prin preajmă; muncea

în curte, repara ceva prin casă sau îl ajuta pe Ty la lecții. Pur și simplu n-avea cum să fugă de el.

Mai mult decît atît, n-avea cum să fugă de dorința lui.

Nu c-ar fi spus ceva nelalocul lui sau i-ar fi făcut cine știe ce avansuri. Era foarte politicoș, iar conversațiile lor obișnuite se concentrau asupra fermei sau lui Ty. Dar Maggie simțea că dorința lui era aproape ceva tangibil. Putea vedea asta în tensiunea din trupul și din ochii lui atunci cînd o privea. Forța dorinței lui îi alimenta propriile ei porniri.

Nu era drept! Fusesse dintotdeauna o persoană morală. Pînă acum nici măcar nu se gîndise vreodată să-și înșele bărbatul. De ce a trebuit să intre Reid Prescott în viața ei și să i-o complice în felul ăsta? De ce a trebuit să apară în ușa ei, așa de frumos, de bun și de atrăgător? De ce trebuia să aibă ochii ăia atît de atrăgători cînd zîmbea, mîinile alea care știau să facă tot, care se mișcau atît de ușor, făcînd-o să-l privească tot timpul, să și le închipuie pe trupul ei.

Dacă a trebuit să fie atît de frumos, de ce nu avea, cel puțin, o fire insuportabilă? Un bărbat ca el ar putea fi înfumurat și îndrăzneț, ar putea să aibă orice femeie la picioare. N-ar trebui să fie tăcut, amabil și drăguț.

Dar el așa era. Și inima îi bătea tare în piept de fiecare dată cînd era lîngă ea. Nu se putea abține să nu ofteze de fiecare dată cînd îi zîmbea. Se purta atît de frumos cu Will. Era îndrăgostită nebunește de el! Și asta nu și-o putea permite. Știa că ar suferi mult. Nu s-ar putea niciodată mărita cu el; avea deja un bărbat. Singurul mod în care ar putea fi cu Reid, ar fi ca Will să moară și Maggie nu și-ar dori niciodată așa ceva! Era într-o mare dilemă și nu știa pe ce cale să apuce. Nu putea decît să încerce pe cît posibil să-l evite pe Reid, să-și înfrîneze emoțiile, sperînd, împotriva dorinței ei, că

totul va trece.

Zilele erau înăbușitoare. Cireșele se copseseră și începuseră să cadă. Will și Ty le adunau, iar Maggie făcea prăjituri, plăcinte și borcane de dulceată pentru iarnă. Legumele erau și ele coapte și acum mesele lor erau încărcate de legume proaspete – mazăre, fasole verde, morcovi, roșii. Făceau în fiecare zi, de dimineață pînă seara, conserve pentru lunile de iarnă. Din ce le rămînea, Ty și Will lua în oraș și vindeau.

În ciuda zilelor atît de obositoare, lui Maggie îi era din ce în ce mai greu să doarmă. Se simțea ca și cum aștepta să se întîmple ceva, să se schimbe ceva; nu se dădea bătută dar nici nu era în stare să facă ceva. O moleșea căldura asta îngrozitoare, o obosea, dar în același timp simțea cum creștea în ea o energie ciudată.

Într-o zi, pe la sfîrșitul lui iunie, fusese groaznic de cald. Plouase cu o noapte înainte și aerul era greu. Nimeni nu făcea mare lucru; Reid nici măcar nu amintea de lecțiile lui Ty, iar băieții își petrecuseră aproape toată după-amiaza pescuind și bălăcindu-se ca să se mai răcorească.

Maggie ar fi vrut să se ducă și ea la iaz. I-ar fi plăcut să se arunce în apă doar în cămașe, așa cum făcea cînd era mică. Își imagina ce bine i-ar face, cum s-ar răcori.

Apoi și-l imagină pe Reid în apă cu ea și imediat orice impresie de răcoare dispăru. Se înfierbîntă toată iar sfîrcurile i se întăriră.

Maggie roși, gîndindu-se cît de departe putea ajunge cu gîndul. În ultimul timp, trupul ei părea să reacționeze și la cel mai nevinovat gînd. Se gîndea tot timpul la astfel de lucruri.

Era cald și Maggie nu era deloc binedispusă. Era iritată, furioasă pe ea însăși și arătăgoasă cu ceilalți. N-avea chef să facă nici mîncare. Ar arunca acolo ceva

să facă o supă, dar apoi s-ar simți prost ca Ty, Will și Reid să-i zică că n-a gătit cum trebuie. Aproape că-i dădură lacrimile; nici ea nu știa de ce.

Ty se uită la ea iar Will oftă, privind confuz.

– Mamă? întrebă Ty. Ai pățit ceva?

– Nu, sigur că n-am pățit nimic, răspunse ea neliniștită, dar apoi îi păru rău pentru tonul cu care o spusese. O, Ty, dragule, scuză-mă. Nu știu ce m-a apucat.

Îi dădură lacrimile.

– E din cauza căldurii, o asigură Reid. Nu-ți face griji. Toți ne simțim așa. Eu nici nu vreau să mănînc ceva cald în seara asta și cred că Will și Ty gîndesc la fel.

– Sigur, zise Ty.

Will dădu din cap și spuse:

– E în ordine. Nu fi supărată.

– Nu sînt supărată!

Era așa de inocent, ca un copil, în ciuda mărimii lui. Se simțea vinovată față de el și se gîndi că trebuie să fie cea mai rea femeie de pe pămînt că îi trecuse prin cap să-l înșele cu alt bărbat. Nu conta că el oricum n-ar ști și nu i-ar păsa.

– Mi-e... nu știu. Ai dreptate. Sînt sigură că e din cauza căldurii, continuă ea.

Reid se îndreptă către ea și o luă de mînă. Se uită la el și văzu că o privea cu căldură și cu îngrijorare; nu era nici urmă de sexualitate în gestul lui. Dar în momentul în care privirile li se întîlniră, se înfiorară amîndoi.

Se îndepărtară unul de altul și priviră fiecare în altă parte, dar Maggie nu se putea gîndi decît la el și la dorința din privirea lui. Încercă să-și aducă aminte ce simțise cu puțin timp înainte – sentimentul de vinovăție la gîndul că l-ar înșela pe Will – dar acum dorința era mai puternică decît acest sentiment. Se întrebă cum ar putea să nu se culce cu Reid.

Sări de pe scaun.

– Eu... mă tem că nu mi-e chiar foame acum... Voi duceți-vă și mâncați. Eu o să mă întind puțin.

Îl auzi pe Ty în spatele ei întrebînd îngrijorat:

– Ce se-ntîmplă cu ea? A pățit ceva?

– Sînt sigur că-i e bine, îl asigură Reid. E din cauza vremii.

Maggie urcă scările, intră în camera ei, închise ușa și se aruncă pe pat. Se simțea ca o adolescentă naivă care nu era în stare să-și controleze emoțiile. Dar de ce se purta așa, acum, cînd era femeie în toată firea și avea un copil mare? De ce nu se putea controla?

Dar știa răspunsul la aceste întrebări: Reid Prescott.

Nu putea să stea prea mult întinsă. Era prea nervoasă, prea tulburată de emoții. Se ridică și începu să se plimbe prin cameră, pînă se mai liniști, apoi se duse la fereastră. Se gîndi la ce se întîmplă jos și se întrebă dacă Reid o fi terminat deja de mîncat. Se întrebă dacă el mai era încă acolo sau plecase deja, dacă putea să se ducă liniștită în bucătărie. Într-un fel, numai gîndul că ar putea fi acolo, în casă cu ea, o făcea să se înfioare.

Maggie se întrebă dacă nu cumva înnebunise.

Sau poate voia o schimbare. Dar era prea devreme pentru așa ceva. Refuză să se gîndească la ce-ar însemna asta. Nu-și putea permite.

Începuse să apună soarele. Dar, dintr-odată, cerul fu străfulgerat de o lumină; nu era un fulger.

Maggie privi fascinată; Ty și Will alergară în bucătărie, încîntați de acest fenomen. Will era puțin speriat de lumină, dar fiindcă nu se auzise nici un zgomot, se liniști.

După ce totul trecu, Maggie îi trimise pe băieți la culcare. După ce termină la bucătărie, urcă și ea, dar chiar dacă se dezbrăcase, se spălase și-și pusese cămașa de noapte, nu putea merge la culcare.

Își desfăcu părul și încercă să-l pieptene, dar re-

nuntă imediat. Începu iar să se învîrtă prin casă. Dădu la o parte cuverturile și se aruncă în pat, dar era prea cald ca să poată sta întinsă. Se ridică din nou și se duse la fereastră, sperînd să găsească o adiere de vînt care s-o răcorească.

Își îndreptă privirea spre hambar. Reid Prescott stătea în lumina felinarului; se vedea doar o siluetă întunecată. Dar Maggie putea foarte bine să-și imagineze trăsăturile lui. Putea să-i vadă pieptul asudat de căldură. Putea să-l vadă cum cerceta cu privirea casa, căutînd-o pe ea.

O străbătu dintr-odată o dorință puternică. O putea simți în piept, în sîni... între picioare, caldă, umedă și primitivă. Trase aer în piept și se întoarse, nesigură, către ușă. Se simțea disperată, de parcă ar fi explodat dacă mai rămînea încă un minut în cameră. Se mai uită încă o dată la fereastră, apoi se întoarse și se grăbi să iasă din dormitor. Răsuflarea îi tremura; coborî grăbită scările și ieși în noapte.

Maggie păși către poarta grădinii și privi în curte. Reid era încă afară; tresări cînd auzi scîrțîitul porții. Cînd o văzu, se îndreptă și merse înainte, fixîndu-i trupul cu privirea. Aproape mecanic, Maggie străbătu curtea spre el. Ceva înăuntrul ei o alarma, dar refuza să asculte; nu voia să se gîndească la altceva. Era prea emoționată și nu putea face altceva decît să se grăbească spre bărbatul pe care-l iubea.

Nu și-au spus nimic. Reid o luă în brațe și ea se lăsă moale, încolăcindu-și brațele în jurul gîtului lui. O sărută.

Erau învăluiți de pasiune; Reid o strîngea în brațe, simțindu-i sîni cum îi apăsau pieptul. Își apăsă organul în abdomenul ei, căutînd satisfacția. Apăsarea lui nici n-o surprinsese, nici n-o alarmă pe Maggie; îl dorea așa. Reid gemu și Maggie îi zîmbi, la fel de amețită de dorință ca și el.

Reid își înălță capul, întrerupînd sărutul lor, și se uită la ea cu ochii aceia negri, licărind; inima îi bătea tare în piept. O luă în brațe și se îndreptă iute către curte. Maggie stătea nemișcată în brațele lui, cu brațele încolăcite de gîtul lui, cu fața afundată în umărul lui. Îi putea respira mireasma trupului, îi putea simți căldura. Trupul îi era invadat de o pasiune adîncă, primitivă.

O purtă prin curte pînă în baraca lui. Închise ușa în urma lor și o așează jos. Maggie simțea cum îi tresaltă abdomenul, simțea cum îi crește dorința.

Reid începu să-i desfacă nasturii de la pulover. Maggie simțea că inima îi sparge pieptul; o invadă o căldură imensă în tot corpul.

Reid știa că și ea îl dorește la fel de mult. Îi scoase puloverul și îl aruncă pe jos, apoi se înlănțuiră într-un sărut lung, adînc, lipindu-și trupurile ca și cum ar fi vrut să le unească într-unul singur. O mîngîie pe spate și pe șolduri, apăsîndu-i fesele înspre el.

Maggie gemu scurt, apăsîndu-și buzele și mai tare. Limba lui era caldă și înfometată de ea. Mîinile lui îi ajunseră pe sîni. O sărută cu ardoare. Îi exploră cu limba sfîrcurile și Maggie nu se putu abține să nu țipe ușor la așa o durere plăcută.

Avea încă pe ea cămașa de noapte. Reid îi apucă unul din sîni, strîngîndu-l prin pînza cămășii. Sfîrcurile îi tresăltau, rugînd parcă să fie atinse. I le apăsă ușor; Maggie simți cum i se taie respirația. Tremura de plăcere. Simțea cum îi tresare abdomenul și putea simți dorința între coapsele ei. Își lipi picioarele, încercînd să mai atenueze din această durere plăcută, dar această mișcare nu făcu altceva decît s-o cutremure și mai tare.

Reid simți asta; își coborî mîinile de pe spate, pe fese și apoi între picioarele ei, frecîndu-i acolo cămașa de noapte. Umezeala și căldura ei îl făcură și pe el să

geamă; își mișcă degetele într-un fel care o făcu pe Maggie să țipe de plăcere. Cu cealaltă mână îi ridică cămașa, scoțându-i la iveală sînii mari, lucioși; îi apucă cu gura unul din sfîrcuri. Îi plăcea năsturașul ăsta mic și delicat; începu să-l frece cu limba.

Cuprinsă de o plăcere care o sufoca, Maggie se lăsă pe spate, cu respirația întretăiată.

– Te rog, gîfii ea, prea năucită ca să mai poată spune ce dorea. Reid... o... te rog.

Dar el știa din instinct ce voia și îi apucă și mai puternic sînul în gura lui flămîndă.

O trecu un fior prin tot trupul și scoase un țipăt scurt, înfingîndu-și mîinile în umerii lui. Tot ce strînsese în ea de-atîția ani ieșea acum la iveală. Începu să se miște convulsiv apoi se lipi fără vlagă de el, suspinînd.

Reid o strînsese tare în brațe și începu s-o sărute pe gît, pe tîmple, șoptindu-i ceva fără de-nțeles. Apoi o așeză pe pat, îi scoase încet cămașa de noapte și îi vîrî o pernă sub ea; începu să-și scoată și el hainele, în timp ce-i privea goliciunea. Cînd termină, se așeză lîngă ea, pe pat.

Maggie îl privi – îi privi mîinile, pieptul, mușchii, îi privi dovada plăcerii, nesatisfăcută încă și simți că o trec din nou fiorii. O surprindea că, după ce ea fusese deja satisfăcută o dată, mai simțea încă cum ar fi vrut din nou. Voia să-i dea lui Reid aceeași plăcere pe care o primise ea, dar simțea că nici ea nu era încă sătulă. Voia să încerce din nou explozia aceea sălbatică de plăcere.

Începu s-o mîngîie peste tot, și-n cele mai ascunse colțuri, făcînd-o din nou să se cutremure. O explora peste tot cu mîinile și cu gura. Maggie îl înlănțui și ea; începu să-i mîngîie umerii, pieptul, apoi abdomenul. Începu să geamă și să se miște convulsiv cînd îl atinse

acolo. El vru să se dea la o parte, dar ea murmură.

– Nu, te rog, fă-o mai departe. Atinge-mă.

Îi atinse organul caid, tare, plin de pasiune. El trase cearceaful și se așeză între picioarele ei.

O privi mai întâi în ochi, apoi pătruse în ea adânc. Maggie scoase un țipăt de satisfacție; se simțea plină de el. Nu se simțise niciodată atât de bine. O inundă o bucurie imensă, aproape îi dădură lacrimile.

Dar el nu se opri aici. Începu să se miște în ea, intrînd adânc și apoi retrăgîndu-se cu mișcări lungi, ușoare. Maggie își încolăci mîinile și picioarele în jurul lui și începu să se miște odată cu el. Reid gemu din nou și ea își apăsă mîinile pe spatele lui. Reacția lui îl făcu parcă să se înfierbînte și mai tare și începu să o pătrundă, să intre în ea din ce în ce mai repede și mai adânc, pînă la punctul culminant al actului lor.

Maggie scoase un țipăt ascuțit cînd simți că a ajuns acolo unde voia; Reid se cutremură și el, simțind aceeași descătușare nebună. Gemu și el și se lăsă cu toată greutatea pe ea. Maggie își ascunse fața în umărul lui, oftînd adânc. Apoi, spre propria ei surprindere, simți cum îi curg lacrimile pe obraji.

– Maggie, zise Reid încet, vădit îngrijorat. Maggie, draga mea, nu plînge. Ce s-a întîmplat? Ți-am făcut rău?

– Nu, spuse Maggie dînd din cap incapabilă să-și poată stăpîni lacrimile. Nu; a fost bine.

Reid era încă deasupra ei; se dădu la o parte și o luă în brațe. Își puse capul pe umărul lui și-și lăsă în continuare lacrimile să curgă. Nu putea să explice de ce plîngea; era plină de emoție – fericire amestecată cu plăcere, cu încîntarea actului lor sexual dar și cu sentimentul de vinovăție care începuse din nou să nu-i dea pace. Lacrimile păreau a fi singura ușurare.

Reid n-o mai întrebă nimic. Se gîndi că știe de ce

plîngea: își adusese aminte de Will și se gîndea cum îl înșelaseră. El nu știa nici o cale s-o scutească de acest sentiment. Și el se simțea vinovat. O mîngîie pe păr, pe spate. Era tot ce putea să facă. O sărută pe creștetul capului.

– Îmi pare rău, Maggie, îmi pare rău. N-am vrut nici o clipă să te rănesc. Ar fi ultimul lucru la care m-aș gîndi. Te rog, nu mă urî.

– Să te urăsc? zise ea zîmbind și ștergîndu-și lacrimile. N-aș putea niciodată să te urăsc. Te iubesc, Reid.

– O, Maggie! suspină el, sărutînd-o din nou pe păr. Nici nu știi cît de mult mi-am dorit să aud asta de la tine. De săptămîni, poate chiar de luni întregi, poate din primul moment în care te-am văzut aici, cu arma în mînă, atît de frumoasă și de curajoasă.

Maggie zîmbi.

– Și eu care credeam atunci că nu era nici urmă de afecțiune în vocea ta, accentuă ea.

El chicoti.

– Nu pot să spun că nu m-ai speriat de moarte atunci. Dar nici nu-ți dai seama cît m-am gîndit, cît am așteptat această clipă. Uneori mi-a fost atît de greu să mă abțin să nu te ating.

Maggie își puse mîna pe pieptul lui.

– O, Doamne, Reid, ce-o să ne facem?

– Nu știu. Te rog, nu-mi cere să plec. Nu-mi cere să renunț. Nu cred c-aș putea face așa ceva.

– Nu! zise ea înfiorată. Nu... nu vreau să pleci. N-aș putea suporta asta. Doar că... o, Reid, cum pot să-i fac așa ceva lui Will. Mă simt îngrozitor. Mă simt așa de rău să-i fac asta. Sînt rea.

– Dar nu ești rea. Nici dac-ai încerca n-ai putea fi. Ești o femeie bună, curajoasă și cu siguranță că nu e un păcat să-ți dorești și tu puțină fericire.

Maggie se ridică, rezemîndu-și capul pe genunchi.

– Dar nu e bine să-ți încalci jurămintele căsniciei, zise ea. E un păcat. Am jurat în fața lui Dumnezeu, a familiei și a tuturor celorlalți că am să-i fiu credincioasă lui Will. E datoria mea și nu contează că Will s-a schimbat, că este... incapabil să-mi mai fie soț. E încă bărbatul meu; m-am legat cu el la bine și la rău.

– Și ai înfruntat răul cum nu se putea mai bine, o asigură Reid. Nici o femeie nu putea fi mai credincioasă decît ai fost tu. Dumnezeuule, i-ai salvat viața. L-ai adus acasă și-ai avut grijă de el; ai fost răbdătoare și înțeleghătoare; toți anii ăștia l-ai iubit.

Maggie se întoarse și-l privi drept în ochi.

– Și tu crezi c-ar trebui să-mi încalc promisiunile? Că nu-i nimic dacă... dacă-l înșel?

– Ah, Maggie, știu că e o încălcare a principiilor tale și că e dureros pentru o femeie ca tine. Ești prea responsabilă, prea plină de datorie și onoare ca să te poți duce în patul altui bărbat. Dar nu înseamnă că ești rea dacă te lași pradă iubirii, dorinței. Doamne, Maggie, nu ești făcută să fii o sfîntă.

– Știu. Dar dacă continui să mă culc cu tine n-ar mai fi doar o greșeală. Ar fi ceva de neiertat. Ar fi ceva conștient, plănit, intenționat. Ar fi un... adulter. Nu pot fi tîrfa ta, oricît de mult te-aș dori!

– Să nu spui asta! spuse Reid pe un ton serios, ridicîndu-se.

O întoarse spre el și continuă:

– N-o să fii niciodată tîrfa nimănui! Ești cea mai bună femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– O, Reid! spuse ea cu vocea întretăiată; îi dădură din nou lacrimile. Te iubesc atît de mult. N-am simțit niciodată așa pentru Will, nu m-am simțit niciodată așa cu el în pat. Și de asta mă simt atît de prost! Nu l-am înșelat doar pe el, am înșelat și dragostea noastră.

– Nu! Te rog, nu spune asta. Te rog, nu te simți așa pentru că mă iubești – sau pentru că mă iubești altfel decît l-ai iubit pe Will. M-am simțit ca și cum aș fi cucerit lumea cînd mi-ai spus că mă iubești.

– Reid... trebuie să plec acum.

– Nu, nu încă, murmură el. Rămîi cu mine.

Îi sărută umărul gol și o mîngîie.

– Nu pot... Nu e bine! Trebuie să plec și nu trebuie să se mai întîmple așa ceva.

– Maggie, nu! zise el începînd s-o sărute pe gît și pe umeri.

Maggie era șocată de puterea pe care Reid o avea asupra ei, cît de ușor o putea face să freamete de dorință. Cum putea să reziste tentației?

– Nu. Nu! spuse ea cu voce stinsă; se smuci de lîngă el și se dădu jos din pat. Trebuie să plec. Te rog, nu încerca să mă convingi să stau. Reid dacă simți ceva pentru mine, lasă-mă să plec. Te rog, nu încerca să te mai culci cu mine – nici în noaptea asta, nici altă dată. Nu pot trăi așa!

Începu să-și pună cămașa; lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Maggie...

– Te rog! Vorbesc serios! Promite-mi că n-o să mă mai provoc, că n-o să încerci să mă convingi să mă mai culc cu tine. Nu pot să fac asta. Nu m-aș împăca cu mine însămi. Te rog, promite-mi!

Chipul lui Reid se încordă de durere.

– Maggie, mă ucizi.

– Reid, te rog!

– Bine! Da, da, îți promit că n-am să mai încerc.

Maggie răsuflă ușurată.

– Mulțumesc. O, Doamne, mulțumesc.

Maggie își șterse lacrimile și se îmbracă repede. Se grăbi către ușă, apoi se întoarse și se uită din nou la

Reid. Era atît de disperat... Ea ştia că ar trebui să plece imediat dar nu putea rezista dorinţei de a-i atinge buzele pentru ultima dată. Se întoarse şi-l sărută. Părul ei îl învălui ca un voal negru. Gurile lor se uniră într-un sărut sălbatic, puternic, disperat. Apoi Maggie se îndepărtă şi-şi duse mîna la buze, ca şi cum ar fi vrut să reţină acolo toate emoţiile pe care le trăise cu Reid. Se întoarse şi fugi către casă.

13

Maggie spera ca noaptea aceea de pasiune pe care o împărțise cu Reid să reducă tensiunea care exista între ei de câteva săptămîni. La urma urmei, acum, că-și satisfăcuseră dorința, ar putea fi mai bine.

Nu-i luă prea mult să realizeze că fusese naivă să gîndească așa. De îndată ce Reid intră în bucătărie dimineța următoare, atmosfera se încărcă de tensiune. Maggie îl simți că era acolo, fără măcar să se întoarcă. *Nu putea să se întoarcă, de teamă că va reacționa altfel decît cum ar trebui.*

Trecu ceva timp pînă să se uite la el. Reid se spăla pe mîini și privirea ei se îndreptă imediat spre brațele lui. O fascinau atît de mult – lungi, puternice, adevărate brațe de bărbat – dar acum le cunoștea și mai intim. Se înroși și se uită în altă parte.

Cînd se așezară toți la masă, Maggie îi evită în continuare privirea. Dar simțea că el o privește, o studiază. Simțea c-ar vrea să se uite la el dar se abținea. Pînă la urmă, spre sfîrșitul mesei, Maggie decise că se purta ca o adolescentă și își îndreptă privirea spre Reid. Simți cum o trece o căldură înăbușitoare. Chiar în acel moment se uita și el la ea; avea ochii plini de dorință și ea știa foarte bine, chiar dacă Reid n-o spunea, că se gîndea la noaptea lor de dragoste.

Tremurînd, sări de pe scaun și-și duse farfuria pe bufet, aruncînd-o cu zgomot.

– N-ar fi mai bine să vă duceți toți la treburile voas-

tre? întrebă ea brusc.

– Sigur, mamă, spuse Ty, privind-o uimit.

Will o privea la fel de uimit. Reid nu zise nimic. Se ridică calm și ieși din bucătărie.

Cu cît treceau zilele, situația nu se îmbunătățea deloc; dimpotrivă, se înrăutățea tot mai mult. Maggie era din ce în ce mai iritată, mai furioasă și mai speriată. Nu-și putea imagina cum va supraviețui în situația asta.

Într-o seară, după cină, Reid rămase la masă de vorbă cu Ty. În timp ce Ty se interesa de *Macbeth*, Reid începu să facă desene imaginare cu degetul pe masă. Maggie îi privea mîinile; simți cum i se taie respirația. Se înroși iar cînd se uită către Reid, privirile li se întretăiară; știa că și el simțise același fior ca și ea.

Maggie sări de la masă, împingînd scaunul. Apoi, furioasă, îl îndreptă la loc. Reid se ridică brusc și ieși afară.

– Ce se întîmplă? întrebă Ty, uitîndu-se la maică-sa.

Maggie se prefăcu că nu înțelege.

– Ce vrei să spui? zise ea, întorcîndu-se; nu era în stare să se uite la el.

– Te porți ciudat. Reid la fel. De obicei stă cu mine și vorbim mult.

Maggie ridică din umeri.

– Probabil vremea asta e de vină. E prea cald și știu că asta îi stresează pe oameni.

– Îți place de Reid? întrebă dintr-odată Will.

Maggie aproape că înlemni.

– Ce vrei să spui, Will? întrebă ea crispată.

– Mă gîndeam că poate ești supărată pe el. Mă gîndeam că poate a făcut ceva rău.

– Nu. Bineînțeles că nu. Îmi... place Reid. Sînt doar puțin nervoasă, asta-i tot.

– O, ce bine! Pentru că mie-mi place Reid.

– Da, și mie, aprobă Ty. E cel mai deștept tip ce care l-am cunoscut vreodată.

– Și e drăguț, adăugă Will.

– Da, așa e, zise Maggie, prefăcându-se indiferentă. Toți îl plăcem.

Se bucură că bărbații au întrerupt discuția și ieșiră la joacă. Lăsă vasele acolo unde erau și ieși afară, pe terasă; se așeză pe șezlong și închise ochii.

Ar fi ușor, se gândi ea, atît de ușor să meargă în patul lui Reid, să lase dragostea lor să-și urmeze cursul normal. La urma urmei, cine ar ști? Cine ar suferi? Ar fi ca și cum ar fi măritată; își cunoșteau deja atît de bine viețile unul altuia. Ty și Will nici n-ar observa ce se-nîmplă; ar putea să doarmă în camera lui Reid. Nimeni în oraș n-ar ști că ea și Reid sînt amanți. Bineînțeles` doar dacă n-ar rămîne însărcinată.

Se înfioră la gîndul ăsta. Unul din motivele pentru care era atît de nervoasă din noaptea cînd făcuseră dragoste; îi era teamă de consecințele acelui moment de pasiune. Dacă rămîne însărcinată, toată lumea din Pine Creek va ști că nu-i copilul lui Will. S-ar gîndi toți, bineînțeles, că e vorba despre noul angajat care trăiește cu ei la fermă. Toți s-ar întoarce împotriva ei, toți ar zice că e o tîrfă. Pînă acum au compătimit-o că are un soț ca Will, dar compătimirea lor va înceta imediat ce vor afla că a călcat strîmb. Răsuflese ușurată cînd văzuse dimineața că îi venise ciclul.

Oricum, faptul că o făcuse o dată nu însemna că trebuie să continue s-o facă. Dacă s-ar întoarce în patul lui Reid, s-ar simți vinovată toată viața. Și chiar dacă ar reuși să nu rămînă însărcinată, chiar dacă n-ar afla nimeni despre ea și Reid, Maggie știa că n-ar putea, n-ar trebui să aibă o relație cu Reid. La urma urmei, ea a trebui să știe. Ei ar trebui să-i pese. N-ar putea să se-npace cu sine dacă și-ar încălca așa jurămintele căsătoriei și datoria sa față de Will. S-ar urî, s-ar disprețui.

După ce se mai liniște, Maggie se ridică și se întoarce în bucătărie să-și continue treaba. Își spuse că o să

găsească ea o cale de scăpare. Timpul le va rezolva pe toate.

Dar își dădu seama că era absurd. Dorința-i creștea pe zi ce trecea, nici gând să-i treacă. Într-un fel era chiar mai rău acum pentru că știa deja cât de minunat se simțise în brațele lui Reid, cât de mult îi plăcuseră sărutările și îmbrățișările lui. Voia să-l simtă din nou în ea, să-i simtă din nou limba pe pielea ei. Îi venea în minte tot timpul noaptea când făcuseră dragoste.

Preotul de la biserica lor spunea întotdeauna că dacă păcătuiești o dată e foarte ușor să păcătuiești din nou după aceea. Tentația, ar spune el, crește și mai mult după ce ai încercat-o o dată. Maggie realizase prea târziu cât de adevărate erau cuvintele lui. Dorința ei creștea din ce în ce mai mult, încît uneori se gîndea să cedeze.

Se gîndea la el, îi visa, își amintea fiecare detaliu al actului lor. Putea, de asemenea, să vadă pe chipul lui că și el o dorea mai mult ca niciodată. Era tot timpul încordată. Îi era greu să doarmă; o copleșea dorința. Cînd se privea în oglină, își putea vedea chipul disperat. Și Reid arăta la fel.

Într-o zi Reid intrase în bucătărie chiar cînd ea scotea untul din putinei; o văzuse atît de frîntă de oboseală încît începuse, fără să-și dea seama, să-i maseze spatetele. În aceeași neștire, Maggie se lăsă în brațele lui. Și înainte ca ei să-și dea seama ce se-ntîmplă, buzele lui îi atinseseră deja gîtul, umerii iar ea suspina de plăcere. Își dădură seama dintr-odată unde au ajuns și se îndreptară imediat unul de altul. Maggie se uită la Reid, roșie la față.

— Iartă-mă, spuse el răgușit și ieși din bucătărie.

În seara aia nu se mai întoarse. Dar Maggie a trebuit să se lupte cu sine tot timpul cinei și pînă noaptea târziu ca să nu se ducă după Reid, la el în baracă.

Altă dată, cînd Maggie se dusesese în beci să ia un

ulcior de lapte de-acolo, Reid intrase după ea și închisese ușa, rămânând amîndoi în întuneric. O luase în brațe și o sărutase sălbatic, căutîndu-i gura cu limba, mîngîind-o peste tot. Pînă la urmă se oprise brusc.

– Iartă-mă. Dumnezeuule, asta spun tot timpul. Dar uneori mă uit la tine și te vreau atît de mult; simt că explodez dacă nu te ating sau nu te sărut.

Se oprise într-un geamăt scurt și se lipise de perete. Apoi continuă:

– La naiba! Nu pot trăi așa!

– Reid! zise ea cu teamă. Ce tot vorbești?

– Nu știu! explodă el. Aș vrea să știu. Tot ce știu e că te iubesc și nu pot să mai stau departe de tine. Dar nu pot nici să stau lîngă tine și să nu te ating! Cred că înnebunesc. Cum o să se sfîrșească asta, Maggie? Ce ne facem.

– Nu știu!

Îi dădură lacrimile. Îi venea să țipe de durere și în același timp tot ce putea face era să se abțină să i se arunce în brațe lui Reid.

– Nu știu! repetă ea.

El ieșise și Maggie se așeză jos; nu se mai putea ține pe picioare. Își puse disperată capul pe genunchi și se gîndi unde-or să ajungă. Înăuntrul sufletului se temea că știe răspunsul, dar nu îndrăznea să-l privească în față. Pentru că știa, totodată, că și-ar distruge viața.

Tess se decise să-și vîndă ultimele bijuterii și cîte ceva din mobilă. Probabil că n-or să ajungă să-și plătească impozitele, dar trebuie să încerce.

Gideon nu voia s-o vadă cum își pierde lucrurile dragi, dar nu putea face nimic. Dar cînd Tess îl întrebă

dacă vrea s-o conducă pînă la Sharps ca să ia trenul spre Little Rock, el zise hotărît:

– N-o să mergi la Little Rock de una singură.

– Dar, Gideon, cum altcumva o să vînd bijuteriile mele și ale mamei? Little Rock este singurul loc destul de mare unde aş putea să fac asta.

– Nu asta am vrut să spun. Sînt de acord cu ce vrei să faci, dar nici o lady nu poate merge acolo așa, pur și simplu, de una singură.

– O să le iau pe mama și pe Ginny cu mine.

– Dar ai nevoie de protecție, bombăni el. Ce mare lucru crezi c-ar face mama și fiica ta dacă se întîmplă ceva? O să mă duc eu în locul vostru cu lucrurile de vînzare.

– Nu, zise ea hotărîtă, privindu-l drept în ochi. Ești un bărbat foarte drăguț, Gideon, și îți mulțumesc că vrei să mă scutești de efort, dar trebuie să mă descurc singură.

– Atunci vin cu tine. Luăm căruța cea mare pentru mobilă.

Tess se gîndi puțin.

– Bine, Gideon. Mulțumesc, zise ea, dar apoi se opri. Dar nu putem ajunge într-o zi. O să trebuiască să înnoptăm undeva. Nu putem merge doar noi doi, singuri. N-ar fi prea indicat. Sînt sigură că ai fi un domn, n-am vrut să insinuez nimic, dar știi... oamenii o să vorbească.

Tess simți cum începe să roșească. Știa că era ridicol chiar și să gîndească așa ceva în legătură cu Gideon. El n-ar încerca niciodată să profite de vreo femeie, cu atît mai puțin de văduva fratelui său. Și, bineînțeles, oricum nu l-ar interesa Tess; nu-i arătase niciodată nici cel mai mic semn cum c-ar considera-o o femeie atrăgătoare.

Gideon era la fel de jenat ca și Tess.

– Nu, bineînțeles că nu. N-aș încerca niciodată să...

Îl speria gîndul că Tess ar putea să nu aibă încredere

în el. Oare bănuia ce simțea el pentru ea? Bănuia oare că arde de dorință pentru ea? Că o visează în fiecare noapte? Oare se dăduse cumva de gol? Trase aer în piept și continuă:

– Dar trebuie să avem în vedere reputația ta. Avem... nevoie de însoțitori.

Tess se gîndi o clipă.

– O călătorie atît de lungă ar fi prea obositoare pentru mama, zise ea, apoi se luminează dintr-odată. O s-o luăm pe Ginny cu noi! Ar putea veni și Will cu Ty. Le-ar plăcea să vină. Și așa, cu trei rude cu noi, nimeni n-ar încerca măcar să se gîndească că s-ar întîmpla ceva rău.

– Bineînțeles, răsuflă ușurat Gideon.

Cînd Gideon i-a spus lui Maggie despre călătorie, a rămas surprins că nu era bucuroasă deloc că Ty și Will vor pleca. El credea că va fi încîntată să aibă două zile de liniște. Dar oricît de reținută ar fi fost, pînă la urmă a acceptat, așa că într-o zi de luni din luna iulie Gideon îi luă pe Ty și pe Will de la fermă și plecară în oraș, unde lăsase căruța cu mobilele. Apoi, împreună cu Tess și Ginny porniră către Little Rock.

Copiii și Will se amuzau de minune în spate; pentru ei călătoria asta era o aventură. Chiar și Tess era emoționată. Oricît de neplăcute erau motivele pentru care mergea acolo, o călătorie spre Little Rock nu putea fi decît un eveniment plăcut; nu fusese acolo decît de cîteva ori în viața ei. În afară de asta, cel puțin putea face ceva să se apere de Benton Conway și tot era mai bine decît să stea și să jelească.

Tess se uită la Gideon, care stătea alături de ea, pe băncuța din față a căruței; el îi simți privirea și întoarse capul către ea. Tess îi zîmbi. Zîmbi și el dar avea un chip timid și vulnerabil.

Tess rămase surprinsă. Gideon vulnerabil? Sigur se înșela. Deși rezervat, Gideon era cel mai puternic, cel

mai ferm bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, unul din aceia căruia îți vine ușor să-i povestești necazurile.

Se uită din nou spre el; privea în gol. Îi studie umerii puternici, pieptul impunător. Nu, nu era nimic vulnerabil la Gideon. Și totuși...

Tess se gândi la ochii lui albaștri, la felul cum străluceau de fiecare dată când o vedea pe Ginny, la surîsul lui dulce. Știa că suferise mult la moartea lui Shelby. Știa cât de mult își iubea familia, cât de legat era de locurile astea. Bineînțeles, un astfel de bărbat poate suferi profund.

Tess se întreabă de ce nu se gândise la Gideon niciodată așa înainte. Căutase întotdeauna ajutor la Gideon dar niciodată nu-i oferise. Acum o făcea să se simtă prost că nu-i acordase mai multă atenție. Se gândea că poate fuseseră momente când avusese nevoie de ea, chiar pur și simplu să-l asculte și ea și poate nu-și dăduse seama. Tess voia să se revanșeze, dar nici măcar nu știa de unde să înceapă.

Au înnoptat lângă un râu, Gideon fiind tot timpul atent să nu se întâmple ceva rău.

Tess se uită lung la el. Avea brațe puternice, brațe de om muncit, cu palme bătătorite; erau atît de diferite de cele ale lui Shelby. Tess închise ochii și-și aduse aminte cum era când îi simțea mîinile lui Shelby pe trup, cum o mîngîia. Apoi, nu știa cum, începu să se gîndească la mîinile lui Gideon. Își imaginează cum ar fi să le simtă pe pielea ei, cum s-ar simți s-o mîngîie.

Tess deschise ochii și respiră adînc. La ce se gîndea? Își imaginea cum ar fi să o mîngîie cumnatul ei! Simți că o trec fiorii și speră ca dacă cumva Gideon se uitase la ea să nu fi observat sau să-și fi imaginat la ce se gîndea. Era sigură că s-ar fi îngrozit.

Gideon o trata ca pe sora lui. Se gîndea la ea doar ca la văduva lui Shelby. Ca la mama lui Ginny. Nu îl interesa femeia din ea, așa cum ar fi dorit ea într-un fel.

Nu era bine să se gîndească la așa ceva!

Tess se mai uită o dată la el. Făcuse focul și le arăta celorlalți cum să facă mîncare. Zîmbea. Tess îl privi, gîndindu-se de ce nu observase niciodată înainte cît de atrăgătoare îi erau trăsăturile, cît de senzuală gura, cît de puternici îi erau umerii și brațele.

Lui Tess nu-i venea să creadă că se gîndea la așa ceva. I se părea nebunesc. Dacă Gideon ar avea măcar idee despre ceea ce gîndește ea, cu siguranță că s-ar simți umilit. Încercă să-și alunge gîndurile; întoarse capul și se uită lung.

Dar își dădu seama că odată ce-i intrase această idee în minte, cu greu o mai putea alunga. Gîndindu-se la calitățile fizice ale lui Gideon, Tess realizează că nu se mai putea opri să se gîndească la ele. Tot ce putea face era să se prefacă indiferentă.

După ce mîncară de seară, Gideon acoperi căruța.

– Uite, voi puteți dormi aici, spuse el. Nu prea pare să vină ploaia dar nu știi niciodată. Ty, Will și cu mine o să dormim acolo, jos, așa că sîntem aproape dacă aveți nevoie de ceva.

Se uită la Tess; avea o privire ciudată, încît ea se gîndi că poate se gîndește și el la același lucru. Poate-i ghicise gîndurile.

Tess simți că ia foc.

– Bine. Mulțumesc, zise ea repede, apoi se întoarse către Ginny. Haide, draga mea, hai să mergem la rîu să ne spălăm. Imediat se va face ora de culcare.

Tess se simțea ciudat. Nu se mai recunoștea pe sine, iar Gideon i se părea atît de străin.

Cînd se întoarse cu Ginny de la rîu, Tess observă că Gideon le pregătise deja culcușul. Pentru băieți așezase ceva lîngă căruța, aproape de ele ca să le poată supraveghea. Era un om atît de drăguț. Se gîndea la toate.

Gideon, Will și Ty stăteau în jurul focului iar Gideon

le spunea povești. Ginny sări și ea lângă ei. Tess o certă, chemînd-o s-o pregătească de culcare, dar pînă la urmă renunță. Fără să se mai gîndească, începu să se pregătească ea; își scoase agrafele din păr și și-l lăsă pe spate, își masă tîmplele, așa cum făcea întotdeauna atunci cînd era încordată. Apoi ascultă și ea povestea pe care le-o spunea Gideon copiilor.

Vocea lui Gideon deveni din ce în ce mai joasă, apoi se opri și deschise ochii să vadă ce s-a-ntîmplat. Gideon o privea; avea o căldură ciudată în privire. Simți c-o trec fiorii. Shelby o privea adesea așa. Rămăsese cu peria în aer; părul îi cădea în valuri pe spate.

Își dădu seama dintr-o dată că făcea un lucru intim în public; în mod normal nici un bărbat nu vede o femeie pieptîndu-se, decît în intimitatea dormitorului lor. Tess se simți jenată dar și emoționată. Nu știa ce se-ntîmplă cu ea. Se simțea ca o femeie stricată.

– Haide, Ginny, spuse ea. E ora de culcare.

– Dar, mamă, unchiul Gideon n-a terminat încă!

– Ginny!

– Fă cum îți spune mama, îi spuse Gideon în șoaptă.

Tess se grăbi către căruță și urcă. Cum Gideon trăsesese prelata, erau îndeajuns de protejate. Așa că Tess își desfăcu naturii și-si scoase puloverul de pe ea. O dezbracă și pe Ginny și se așezară pe „patul” moale. Apoi se acoperiră cu păturile pe care le dăduse Gideon.

Își spuseră amîndoi rugăciunea de seară. Apoi Tess se uită către Gideon; în acelaș moment se întoarse și el și privea spre căruță. Pentru o clipă Tess avu impresia că se uita la ea; dar bineînțeles că era imposibil, se gîndi ea.

Gideon își scoase cizmele și se întinse pe culcuș, gîndindu-se cum o să petreacă noaptea. N-o să poată dormi deloc, de asta era sigur. Nu va putea dormi cînd știa că Tess era întinsă doar la cîtiva pași de el.

Putea să-i deslușească formele, chiar dacă era noapte. Se întrebă dacă mai era încă îmbrăcată sau își scosese hainele de drum. Sau poate că nu mai avea nimic pe ea. Oftă și se întoarse pe partea cealaltă, să nu mai vadă căruța și pe Tess.

Dar n-ajuta la nimic; o avea încă în fața ochilor. Putea să și-o imagineze dezbrăcată, doar învelită cu pătura; vedea parcă cum îi ieșeau formele în relief prin pătura moale. Se gîndi cum ar fi să-i mîngîie trupul.

Își spuse că e nebun să se gîndească la așa ceva. Tess avea încredere în el, se lăsase în grija lui. Era dezonorant să-i trădeze încrederea, chiar și numai în gînd. Era dezgustător să se gîndească la așa ceva, mai ales cu copiii prin preajmă. Dar părea că cu cît încearcă să-și alunge gîndurile astea, cu atît mai mult îi rămîn în minte, pînă cînd se dădu bătut și-și lăsă mintea să meargă și mai departe.

De-abia după cîteva ore reuși să adoarmă.

Tot restul călătoriei Tess se simți jenată lîngă Gideon. Stătea lîngă el în căruță dar nu găsea nimic să-i spună. În loc să pălăvrăgească ca de obicei, acum nu discutau decît despre căldura și despre frumusețea locurilor prin care treceau. A fost ca o ușurare cînd au ajuns, în sîrșit, în Little Rock.

Au tras în oraș la vărul lui Tess, iar dimineața următoare l-au lăsat pe Will și pe copii acasă și au pleact să

vîndă bijuteriile și mobila. Tess era fericită să fie cu Gideon. Ea nu avea curaj deloc; îi era frică că fără el nu reușea. El știa să se tocmească și era sigură că lui oricum îi dădea un preț mai bun decît i-ar fi dat ei.

Dar tot nu cîștigaseră îndeajuns cît să-i ajungă pentru impozite. Se temea atît de tare de ce o să se întîmple, dar pînă la urmă se hotărî să-și lase grijile la o parte pentru un timp încît Ginny, Ty și Will să se bucure de călătoria asta, așa că în după-amiaza aia ieșiră toți în oraș.

Ziua următoare, în drum spre casă, Tess și Gideon nu scosese aproape nici un cuvînt; chiar și copiii și Will erau neobișnuit de liniștiți, probabil prea obosiți ca să le mai ardă de joacă.

Plecaseră foarte devreme, așa că n-a mai fost nevoie să înnopteze pe drum; au venit direct pînă în Pine Creek. Cînd au ajuns acasă la Tess, Gideon intră cu ea să-i care bagajul. Ginny alergă s-o caute pe bunica ei ca să-i povestească de toate minunățiile pe care le văzuse în Little Rock. Tess se întoarse către Gideon.

– Mulțumesc. Nu cred că m-aș fi descurcat fără tine.

– Oricum nu e de ajuns, spuse el trist.

– Știu, dădu Tess din cap. Dar e un început. Dacă mai e timp destul, o să fac rost și de restul.

– Poate, ezită Gideon, apoi scoase din buzunar un portofel. Asta s-ar putea să te ajute oarecum.

Tess se uită mirată. El îi făcu semn cu mîna.

– Hai, deschide-l.

Îl deschise și găsi înăuntru mai multe monede de argint. Simți că i se înmoaie genunchii.

– Dar... Gideon, ce e asta?

– Mama și cu mine am vîndut cîteva lucruri de care nu mai aveam nevoie.

– O, Gideon, nu! Nu trebuia să faceți asta. Ce ați vîndut?

- Ceva argintărie și un ceas de buzunar.
- Sper că nu ceasul tatălui tău, Gideon!
- Gideon ridică din umeri și dădu din cap.
- Ba da. Nu-l purtam decît duminica, așa că nu-mi era de prea mare folos.
- Dar, Gideon, îți plăcea ceasul ăla. Știu asta. Shelby mi-a spus cît de mult însemna pentru tine, zise ea și-i dădură lacrimile. Nu te pot lăsa să faci asta.
- Am făcut-o deja, zise el.
- Ezită; nu știu dacă să-i spună și restul, dar nu voia s-o lase să se mai îngrijoreze. Pînă la urmă îi zise:
- Cred... că pot să fac rost și de restul de bani.
- Tess rămase blocată.
- Unde? Cum?
- O să vorbesc cu Farquarhar Jones.
- Yankeul? Dar de ce? se miră Tess.
- Într-un timp voia să cumpere niște pămînt de la mine. Mă duc să văd dacă-l mai interesează și sper că da.
- Ferma? Gideon, nu! Nu poți face așa ceva! N-o să te las!
- Doar o bucată de pămînt...
- Gideon, nu poți vinde din fermă. Iubești prea mult locul ăla. E o parte din tine.
- Dar nici nu pot sta să privesc cum suferi. Oricum nu mai lucrez de mult pămîntul ăla pe care-l vrea Jones.
- Dar ți-ar putea folosi vreodată. Și-apoi ferma este moștenirea voastră! Moștenirea lui Ginny, a lui Ty și a copiilor tăi.
- Dar eu n-am copii. Și-o să rămînă destul pentru Ginny și pentru Ty.
- Dar vei avea copii. O să te însori și o să ai copii și atunci vei regreta că ai dat o parte din moștenirea lor.
- Tess nu știa de ce o durea sufletul cînd spunea toate astea.

Gideon dădu din cap.

– Nu cred c-o să fie chiar așa. Știi ce burlac convins sînt.

– Sînt sigură că există undeva și jumătatea ta, că o să o întîlnești și o să te îndrăgostești de ea.

– Tess, las-o baltă! Nu mă poți convinge. O să vorbesc cu mama și sînt sigur că o să fie de acord. Nu vād cum altfel putem să te ajutăm să nu-ți pierzi casa; și în nici un caz nu vom lăsa să ți se întîmple așa ceva. O să fac asta, orice-ar fi.

Tess îl privi. Era încăpățînat ca toți cei din familia Tyrrell și știa că n-o să-l poată face să se răzgîndească.

– Dar nu te pot lăsa să faci asemenea sacrificii! țipă ea disperată.

– N-ai de ales. Dacă Jones vrea să cumpere, o să-i vînd bucata asta de pămînt.

– Bine, n-o să mai continui. Nu pot fi la fel de încăpățînată ca tine.

– Atunci o să-ți dau banii și n-o să-ți pierzi casa.

Tess se uită la el exasperată, apoi se îndepărtă puțin de el și zise:

– Of, bine! Dacă ești convins că vrei să-ți vinzi pămîntul, atunci fă-o! Dar ce o să faci anul viitor, cînd o să trebuiască să plătim iar? Și anii următori? Ai de gînd să-ți vinzi ferma bucățică cu bucățică pînă nu-ți mai rămîne nimic?

– O să avem destul timp să-l înfruntăm cumva pe Conway. O să se schimbe vremurile. O să găsesc eu o gale.

Tess îl privi îngrijorată.

– Ești prea bun și prea generos uneori. Știu cît de mult l-ai iubit pe Shelby, dar n-ar trebui să faci toate astea.

Gideon nu-i putea spune că nu pentru Shelby își sacrifica el ferma. Îi era rușine să recunoască că aproape

nici nu se gîndise la Shelby cît timp se zbătuse să o salveze pe Tess. Pe el Tess îl interesa. Dar nu putea să-i spună asta. Dragostea lui n-ar face decît s-o îngrijoreze și fără îndoială că situația ar deveni și mai tensionată. Pînă la urmă zise doar atît:

– Trebuia.

– O, Gideon! zise ea, luîndu-l de gît și îmbrățișîndu-l.

Gideon simți că-l trec fiorii. Apoi, o îmbrățișă și el. Era moale și caldă. Gideon închise ochii, înnebunit de plăcere. În acel moment aproape că i se părea firesc s-o îmbrățișeze; i se părea că este femeia lui, nu a lui Shelby. Ar fi încîntat să-i poată simți corpul, s-o poată strînge în brațe.

Tess își înălță capul și-l sărută pe obraz. Gideon se simți minunat; simți dintr-odată că-l iau căldurile. Fără să vrea, făcură amîndoi o mișcare bruscă și buzele lor se atinseră.

Fusese doar pentru o secundă. Apoi Gideon, fără să se mai gîndească, se apropie de ea și o sărută. Tess se ridică pe vîrfurile picioarelor și se lăsă fericită în voia lui. Gideon suspină și o strînse în brațe.

Se uniră într-un sărut prelung. Buzele li se deschiseră și dădu drumul dorinței pe care o strînsese tot timpul călătoriei. Gura lui parcă o devora. Își împlîntă mîinile în soldurile ei.

– Dragă, sînt atît de bucuroasă... Tess! se auzi deodată vocea unei femei.

Înlemniră amîndoi. Gideon își ridică puțin privirea și se uită la mama lui Tess, care stătea în fața ușii de la bucătărie. Se gîndi la ceea ce tocmai făceau și simți cum se topește. Își luă mîinile de pe Tess și se dădu la o parte.

– O, Doamne, murmură el.

Se uită întîi la doamna Caldwell, apoi la Tess. Era congestionată la față. Mama ei îi surprinsese într-un mo-

ment foarte intim.

– O, Tess. Îmi pare rău, continuă el trecîndu-și mîna prin păr. Îmi pare rău, fu tot ce putu să spună, apoi se întoarse și se grăbi să iasă pe ușă, lăsînd-o pe Tess să se uite după el.

– Tess, ce Dumnezeu faci? întrebă Amanda Caldwell îngrozită. Stai aici în mijlocul casei și te săruți cu un bărbat! Așa, ca ultima femeie! Ce naiba, Ginny e sus. Nu trebuie să-ți spun ce-ar fi văzut dac-ar fi coborît. Cu fratele lui Shelby?!

– O, mamă! Vrei să taci? zise ea, apoi se întoarse și urcă în fugă scările.

14

După ce Will și Ty plecaseră spre Little Rock cu Gideon și cu Tess, Maggie se emoționează și mai tare. Nu putea să nu se gîndească că rămăsese singură cu Reid la fermă. Deși teoretic n-ar fi trebuit să conteze, avînd în vedere hotărîrea pe care o luase, totuși ideea părea tentantă. Era un fel de libertate care i se oferea, o aură de intimitate, ceva secret. Dar o speria în același timp ce putea să se întîmple. O speria cînd știa cît de ușor era să cedeze tentației.

Maggie munci fără nici o tragere de inimă toată dimineața. După ce a bătut untul și l-a lăsat la scurs, rămase în mijlocul camerei, neștiind ce să mai facă. Erau multe lucruri care trebuiau făcute; întotdeauna se găsea ceva de făcut la fermă. Dar acum nu avea nimic special de lucrat.

Se uită pe fereastră. Nu-l vedea nicăieri pe Reid. Se întrebă dacă nu cumva lucra în curte. Oare încerca s-o evite? Să facă tot posibilul să-și ocupe timpul ca să nu vină la ea?

Pînă la urmă, sătulă de atîtea probleme în legătură cu Reid, Maggie urcă scările să facă curat în dormitoare. Avea mult de lucru și se hotărî să nu se mai gîndească la Reid. Așa că-și suflecă mînele și trecu la treabă.

Dar pînă la urmă își dădu seama că oricît ar fi frecat și ar fi lustruit podelele, tot nu putea să-și alunge gîn-

durile. La un moment dat auzi vocea lui Reid care o striga de jos; Maggie sări imediat.

De-abia acum își dăduse seama că soarele era deja sus pe cer. Era ora mesei și ea nici nu băgase de seamă! Aruncă peria și cîrpa și se grăbi să coboare, aranjîndu-și din mers mînele.

La capătul scărilor, aproape sări peste Reid, care o aștepta în hol.

– O!

Se opri bursc, apucînd balustrada ca să se țină. Instinctiv, Reid o apucă de braț, dar se retrase imediat, de parcă se arsese cu ceva.

– Scuză-mă. Eram îngrijorat...

– Știu. Am întîrziat îngrozitor. Am fost ocupată și am pierdut noțiunea timpului. Îmi cer scuze. O să fac imediat ceva de mîncare.

– Nu-i nimic. Nu-i nevoie să te grăbești. Doar că mi-am făcut griji cînd am văzut că nu mă chemi la masă și apoi am văzut bucătăria goală. Nu știu exact ce-am crezut...

– Îți mulțumesc că mi-ai purtat de grijă, spuse Maggie, încîntată că se gîndise la ea.

Se îndreptă către bucătărie iar Reid păși în urma ei. Maggie nu îndrăznea să-l privească în ochi de teamă să nu-i întîlnească privirea aceea plină de pasiune. Își ocupă timpul gătind, stînd tot timpul cu spatele la Reid, dar cînd îl auzi că se așează la masă își dădu seama că nu-l mai putea evita așa.

Știa că o privea și se întrebă la ce oare se gîndea, ce-ar descoperi în ochii lui dacă s-ar uita brusc la el. Mai bine nu s-ar mai gîndi. Dar cum?

Maggie nu se simțise niciodată așa de stîngace ca acum. Simțea că emoția o copleșise și nu-și putea alunga gîndurile pasionale. Nu le putea opri. Tot ce putea face era să-și ignore dorințele, și se rugă să fie în stare să

facă asta.

Cînd termină de gătit, se așeză și ea la masă. Maggie se uită la Reid, conștientă de intimitatea lor. O privi și el; ochii îi licăreau și Maggie, fîstîcită, se uită imediat în altă parte.

Cu toate că muncise mult toată dimineața, nu-i era deloc foame. Maggie ciuguli puțin din mîncare, uitîndu-se din cînd în cînd la Reid. Nu-și lua ochii de la ea; asta făcuse tot timpul mesei.

Nici unul din ei nu știa ce să facă, ce să spună și fu ca o ușurare cînd terminară de mîncat. Reid de-abia ieșise din bucătărie, dar Maggie îi simțea deja lipsa. O enerva gîndul ăsta; se întoarse sus și-și petrecu toată după-amiaza dereticînd prin camere.

Seara însă, în timp ce pregătea cina, începuse să se facă simțită oboseala. Înainte să-l cheme pe Reid la masă, urcă în camera ei cu un lighean cu apă caldă ca să se spele. Se dezbracă pînă la brîu; cînd își atinse sîni, sfîrcurile se ridicară ca răspuns la atingerea ei. Maggie se uită în jos la punctele tari, amintindu-și cum i le dezmiardase Reid. Sfîrcurile i se întăriră și mai mult și simți cum îi tresaltă inima. Se întrebă ce se întîmpla cu ea.

La masă se forță cît putu să nu-l privească. Cînd au terminat de mîncat, strînse farfuriile; de-abia se abținu să nu-i spună să rămînă cu ea. Se forță să nu privească peste umăr cînd îl auzi că se ridică de la masă. Reid făcu cîțiva pași, apoi ezită o clipă. Maggie rămase blocată, așteptînd, respirînd cu greu. Era sigură că o să se apropie de ea. Și ea ar fi vrut asta. Dar, totuși, se rugă să plece.

Pînă la urmă, îl auzi pe Reid închizînd ușa. Plecase și era mai bine așa.

Maggie curăță bucătăria, apoi se așeză să cîrpească cîte ceva. Era o căldură înăbușitoare. Toate ușile

și ferestrele erau deschise. Zgomotul hipnotic produs de bîzîitul insectelor ar fi trebuit să-i dea o stare de amorteală, dar ea se simțea complet trează. Puțin mai tîrziu, simți că o lasă nervii. Nu putea să se gîndească la altceva decît la Reid – și la patul ei gol. Pînă la urmă lăsă baltă lucrul și se retrase la ea în cameră. Se schimbă în cămașa de noapte și se băgă în pat, dar nu putea adormi.

Noaptea i se păru fără sfîrșit. Maggie se răsuci pe toate părțile. Se ridică de mai multe ori și se duse la fereastră. Era un întuneric apăsător, toată curtea, copacii, erau cufundate în întuneric. Se întoarse și se vîrî din nou în pat, luptîndu-se cu sine să nu coboare scările și să nu iasă în curte așa cum făcuse deja într-o noapte. N-ar ști nimeni, își spuse ea. Cui i-ar păsa?

Dar i-ar păsa ei. N-ar putea să se împace cu sine dacă s-ar lăsa pradă dorinței.

Dar n-ar putea trăi nici dacă nu ar ceda dorinței care o măcina. Maggie își îngropă fața în pernă ca să-și înăbușe suspinul. De ce trebuia să fie așa de greu?

Ziua următoare fusese la fel, poate chiar mai rău; atmosfera dintre ei era și mai tensionată. Oricît de mult ar fi muncit, îi era la fel de greu să doarmă și în seara următoare. Apoi, în toiul nopții, auzi un sunet. Se ridică și ascultă. Se auzi din nou un zgomot, jos, în hol.

Așteptă cu răsufierea întretăiată. Auzi pași pe scară. I se făcu frică; se gîndi că poate intrase vreun hoț în casă. Dar știa bine că nu este asta. Știa că e Reid, că venea la ea. Nu fusese în stare să reziste, la fel cum nu putuse nici ea în noaptea aia, cînd se dusesese la el.

O siluetă întunecată apăru în ușă; lui Maggie îi dispăru orice urmă de frică. Cunoștea trăsăturile lui Reid, poziția corpului; îl cunoscuse atît de bine într-un timp atît de scurt.

Reid se opri o clipă, apoi înaintă din nou spre ea. Îl

privea cu răsuflarea întretăiată, avea gura prea încleștată ca să poată vorbi. Se opri la capul patului și o privi. Maggie îi întoarse și ea privirea. Trase pătura și-i făcu semn să se așeze lângă ea.

Ea știa că de data asta nu mai era o greșeală. De data asta trebuia să înfrunte consecințele. Trebuia să se înfrunte pe ei înșiși. Nu mai putea fi vorba de inocență, de naivitate.

Reid oftă adânc și într-o secundă fu lângă ea. Maggie se ridică să-l îmbrățișeze. Îi putea simți trupul înfierbîntat; se lipi de el instinctiv. Maggie se simți inundată de bucurie. Își împreună buzele.

O sărută iar și iar, murmurîndu-i numele. Maggie îi întoarse sărutul cu aceeași feroare. Pasiunea lor, strînsă de atîtea săptămîni, se dezlănțuia acum; se lăsară amîndoi pe pat. Își spuseră tot ce adunaseră de atîta timp în ei, pierduți în dorință. Pentru ei nu mai exista timp, lume, în afară de acest moment, acest loc; nu mai exista nici o realitate în afară de bătaia inimilor și izbucnirea dorinței lor.

Au făcut dragoste cu o pasiune sălbatică. Pentru o clipă au fost uniți într-unul singur, uniți în gînd, în trup, în inimă; nu se putea spune unde se termina unul și unde începea celălalt.

Au rămas un timp așa, înlănțuiți. Au moțăit puțin, apoi s-au trezit și au făcut din nou dragoste, de data asta cu toată delicatețea din lume. S-au explorat, s-au gustat și s-au iubit cu adevărat. Reid îi mîngîie sînii, sărutîndu-i cu ardoare sfîcurile. Maggie, la rîndul ei, lăsă să-i alunece mîinile pe pielea lui, sărutîndu-i fiecare colțișor. Și-au controlat dorința pînă cînd totul le-a scăpat de sub control și s-au lăsat cuprinși de extaz.

După aceea au rămas întinși unul lângă celălalt, ea cu capul pe umărul lui, el ținînd-o în brațe. De data asta nu mai trebuia să se grăbească, nu mai trebuiau să

plece nicăieri și nu mai aveau de ce să-și facă griji; noaptea era a lor.

– Te iubesc, murmură Reid pentru prima dată, sărutînd-o pe creștetul capului. N-am cunoscut niciodată pe nimeni care să-mi poată face ce-mi faci tu. Vreau să fiu cu tine în fiecare clipă, în fiecare zi, tot restul vieții mele.

Maggie simți că i se taie respirația. Asta voia și ea. Erau un milion de motive pentru care era imposibil, dar refuza să se gîndească la ele. O să fie timp destul după aceea pentru rațiune și regret, pentru durere și dispare. Acum doar întoarse capul și-și apăsă buzele pe brațul lui.

– Și eu te iubesc. Din toată inima.

A doua zi, cînd se trezi, Maggie îl văzu pe Reid proptit într-un cot uitîndu-se la ea zîmbind.

Zîmbi și ea.

– Ce faci?

– Mă uit la tine cum dormi.

Ea ridică dintr-o sprînceană și zise:

– Nu pare prea interesant.

– Pentru mine e îndeajuns de interesant, spuse el zîmbind senzual, apoi o mîngîie pe obraz.

Lui Maggie i se strînse puțin inima, simțind ce o să urmeze. Știa că va veni vremea căinței. Căzuse încă o dată în păcat și numai ea fusese de vină. Își trădase cu bună știință bărbatul. Putea chiar să fie însărcinată.

Dar își alungă toate gîndurile negre. Măcar pentru puțin timp voia să se bucure de iubirea lor, de cea mai neînsemnată clipă de bucurie.

– E bine așa? Pare plictisitor, zise ea.

– Dacă asta înseamnă plictiseală, atunci mie îmi place. Își trecu limba peste buzele ei; Maggie îl mușcă. Reid gemu scurt.

– Tu, din contră, preferi pericolele, continuă el.

Se aplecă și o sărută și se pierdură încă o dată în focul dorinței.

Cînd, în sfîrșit, se hotărîră să părăsească dormitorul, se purtară normal, ca și mai înainte. Reid mulse vaca, iar Maggie adună ouăle și pregăti micul dejun. Apoi plecă în oraș cu căruța să împartă ouăle, în timp ce Reid se apucă de celelalte treburi. Cînd Maggie se întoarse, îi fu greu să-și mai vadă la treabă. Se ducea tot timpul la fereastră să se uite după Reid.

Într-un tîrziu, Reid intră în casă prefăcîndu-se că voia să întrebe ceva, dar Maggie bănuia că știa deja răspunsul. Dar oricum, era fericită să-l vadă. Îi oferî o ceașcă de cafea și se așezară o clipă, uitîndu-se fix unul la celălalt.

Pînă la urmă Reid spuse:

- Nu vreau să te părăsesc.
- Nici eu nu vreau.
- De ce n-am trage chiulul azi?
- De la muncă?
- De la tot.
- Pare interesant, zise Maggie zîmbind.
- Bine. S-o facem atunci.

Maggie împachetă toate cele trebuincioase pentru un picnic și plecară la iaz. Se așezară sub un copac și priviră razele soarelui cum se spărgeau în apă. Au vorbit, au mîncat; au petrecut o după-amiază minunată. Tîrziu, Maggie își scoase încălțările și puloverul și intră în apă, rîzînd. Nu-și mai amintea de cînd nu se mai simțise așa de tînără și de lipsită de griji; era minunat.

Reid își scoase și el pantofii, își suflecă pantalonii și o urmă; se jucară ca doi copii pînă obosiră. Apoi Reid o

luă în brațe și o purtă pînă pe pătura de sub copac unde făcură dragoste nebunește.

Le fusese destul de ușor să trăiască toată ziua asta împreună, să pretindă că nimeni și nimic nu mai exista în afară de ei doi. După masa de seară se așezară pe terasă să stea de vorbă. Păreau ca doi oameni căsătorii de cînd lumea.

Era grozav să facă dragoste noaptea, să-și șoptească promisiuni, să viseze la ce va fi în viitor.

Tîrziu, cînd aproape se crăpa de ziuă, Reid se trezi și o luă pe Maggie în brațe. Se trezi și ea; se sărutară și făcură dragoste cu disperare.

După aceea, ținînd-o în continuare în brațe, Reid îi spuse pe un ton serios:

– Știi, am putea merge în Vest. În Texas sau chiar mai departe. Undeva unde nimeni să nu ne cunoască. I-am putea lua pe Ty și pe Will și am putea fi o familie. Am putea trăi ca soț și soție. Mi-aș putea vinde casa din Savannah, ca să avem cu ce începe o viață nouă.

Pentru o clipă Maggie se lăsă sub vraja acestei propuneri. Ar putea fi soția lui Reid; nimeni n-ar ști adevărul. Ty și Will ar fi fericiți. Ar putea spune că Will este fratele ei și ar putea fi o familie.

Își dorea atît de mult să poată fi adevărat. Voia să creadă că va fi așa. Îl îmbrățișă, sărutîndu-l pe obraz.

– Nu putem, Reid. Știi bine că nu putem, șopti ea. O, Doamne, ce-o să mă fac? Te iubesc atît de mult.

Maggie știa că orice-ar face, orice-ar fi visat ei acum în întuneric, lumina zilei le va spulbera visurile. Nu-i puteau lua pe Ty și pe Will și să dispară. Și apoi, Maggie nu putea părăsi orașul Pine Creek. Aici era casa ei, aici își avea rădăcinile adînc înfipte în pămînt. Aici era familia ei, prietenii ei. I se părea imposibil să părăsească locurile astea. Și oricît de departe ar fugi, nu s-ar putea salva. Nu, nopțile astea pe care le trăiseră împreună nu

puteau dura o veșnicie.

– Atunci spune-mi c-o să vii. Te rog, Maggie. Am putea fi fericiți. Am putea avea un cămin împreună. Will nici nu și-ar da seama, ar fi chiar încântat.

– Dar noi ne-am da seama, răspunse Maggie. Nu, nu pot face asta.

Totul se schimbă după această discuție. Petrecură dimineața următoare cu inimile strânse și de fiecare dată când se uitau unul la celălalt nu vedeau decît durere. Nu îndrăzneau să se atingă, să se sărute. Nu-și spuneau nimic. Dar amîndoi știau că feeria pe care o trăiseră împreună luase sfîrșit. Gideon îi va aduce în seara asta acasă pe Ty și pe Will. Iar ei vor trebui să se obișnuiască cu ideea că totul luase sfîrșit.

Tîrziu, spre seară, se auzi căruța; Ty și Will topăiau, încîntați de călătoria lor. Gideon nu zăbovi prea mult, era prea obosit. Maggie îi ascultă pe Ty și pe Will cum povesteau ce văzuseră la oraș; se forță să zîmbească, dar oricum nu auzea mare lucru, gîndul ei era în altă parte. Pînă la urmă Ty și Will au căzut frînți.

– Fir-ar să fie, ce obosit sînt, oftă Will.

– Da, s-a făcut ora să mergeți la culcare, zise Maggie.

Continua să-l privească pe Reid. Era palid și se uita fix la ea.

– Ai dreptate, zise el. Noapte bună Ty, Will. Noapte bună, Maggie.

Maggie dădu din cap dar nu zise nimic; avea lacrimi în ochi. Il privi ieșind din cameră. Se ura pe ea însăși, dar în acel moment Maggie își dori să nu se fi dus nicăieri la spital să-l ia pe Will acasă.

După ce spălă vasele, Maggie urcă în camera băieților să-i sărute înainte de culcare. Pentru prima oară ezită înainte să-l sărute pe Will. El, bineînțeles, nu-și dădea seama, dar ea se simțea cumplit de vinovată. Fugi în camera ei, cu lacrimi în ochi.

Totul îi aducea aminte de noaptea trecută. Închise ochii și rememoră fiecare amănunt. Voia să plîngă, să țipe. Dar pur și simplu se așeză și privi pe fereastră mult, mult timp.

I se sfîșia inima la gîndul că l-ar putea pierde pe Reid. Dar știa că așa nu mai putea trăi. Știa că avea de făcut un singur lucru dacă voia să nu-și distrugă viața.

Trebuia să-i spună lui Reid să părăsească ferma.

Dimineața următoare, la masă, Reid rămase tăcut; nu era în stare să se uite la Maggie. Se întoarse în curte imediat ce termină de mîncat. Ty și Will se țineau după el peste tot. Reid se uită la ei, gîndindu-se cum va face să-și ia rămas bun. Nu era o companie tocmai plăcută; era frămîntat de gînduri. Dar pe băieți nu avea de ce să se supere; erau prea drăguți. Nu erau ei de vină pentru situația asta. El era de vină.

– Trebuia să fi venit cu noi la Little Rock, spuse Ty entuziasmat, a treia oară de cînd venise acasă. Ți-ar fi plăcut.

– Sînt mulți oameni acolo, spuse și Will. Și o groază de clădiri!

– Cred că n-ai văzut niciodată așa clădiri mari! aprobă Ty, făcu o pauză și continuă: Mă rog, poate ai văzut dar eu n-am văzut niciodată.

– Mă bucur că v-ați distrat, le zîmbi Reid.

– Mi-a plăcut acolo, continuă Will, dar acasă îmi place mai mult.

Ty nu era sigur că simte același lucru, dar dădu din cap.

– Da, e bine să te întorci acasă, zise el. Dar mi-ar

plăcea mult să mai mergem acolo.

Reid se uită prin curte.

– Știți ceva, nu am prea mult de lucru astăzi. Vreți să mergem la iaz când termin? Putem să ne facem lecțiile acolo și după aceea putem pescui.

– Ar fi grozav! strigă Ty. Putem să și înotăm.

Will se lumină la față. Îi plăcea și să înoate și să pescuiască și îi plăcea să stea cu ei când făceau lecții.

L-au ajutat și ei pe Reid la treabă, apoi și-au luat cărțile, undițele și un coșuleț cu mâncare și au pornit către iaz.

Reid se gîndea tot timpul la ziua de dinainte, când mersese cu Maggie la apă. Se uită la Will și se simți vinovat. Începuse să-l placă, chiar să-l iubească într-un fel. Și totuși, uneori îl ura fiindcă era obstacolul care stătea între el și Maggie. Și se ura pe el însuși că simțea asta.

Cînd ajunseră la iaz, Will se pregăti de pescuit, iar Ty scoase mîndru o carte de matematică.

Reid se uită mirat și-i zise:

– N-am mai văzut-o pînă acum.

Ty dădu din cap.

– Știu. Mi-a cumpărat-o unchiul Gideon, de la Little Rock. A găsit-o acolo unde a mers să vîndă mobila mătușii Tess. Nu e nouă dar e în bună stare. Vezi? Unchiul Gideon zicea că poate o să-mi trebuiască.

– O, da. E cu mult mai bună decît cartea ta veche.

Se așezară și începură să o studieze.

Will se așeză și el și așteptă răbdător ca ei să termine ca să poată începe pescuitul, dar pînă la urmă se plictisi fiindcă Reid și Ty păreau că n-au de gînd să termine curînd. Se ridică și se îndreptă către lac, încercînd să arunce cu pietre cît mai departe. Pînă la urmă se hotărî să meargă să înoate; își scoase hainele și se aruncă în apă. Înotă cîteva minute, după care văzu

o rață sălbatică pe apă.

Se apropie cît putu de încet de ea. Pasărea, simțindu-i parcă prezența, zbură puțin mai departe. Will o urmă, dar fără să-și dea seama, intră într-un vârtej de apă.

Dădu panicat din mîini, scufundîndu-se și ieșind apoi la suprafață. Simțea că picioarele îi fuseseră prinse în ceva. Încerca să se elibereze dar se afunda și mai tare.

Țipa și se agita trăgînd puternic de picior, dar cu cît se zvîrcolea mai tare, cu atît îi era mai greu să se descurce.

15

Ty și Reid își ridicară privirile cînd auziră țipătul lui Will. Reid îl zări zbatîndu-se în apă. Sări în picioare, își aruncă pantofii și sări în apă.

Ty aproape că încremenise, dar își reveni, își scoase și el pantofii și sări după Reid.

Reid înotă cît putu de repede spre Will și-l prinse. Îl apucă de gît și-l scoase la suprafață. Dar Will, în panica lui, se zbătea și mai tare, trăgîndu-l și pe Reid după el. Reid încerca din răputeri să-l salveze, dar imediat ce-l scotea la suprafață și lua o gură de aer, Will se cufunda din nou, cu toată greutatea; mișcările lui dezordonate îl trăgeau și pe Reid la fund.

Ty, ajuns lîngă ei, îl apucă pe Will de o mîină, încercînd să-l tragă și el.

– Fii atent! îi strigă Reid. Poate să te tragă și pe tine. S-a prins în ceva! continuă el, explicîndu-i ce se întîmpla cu Will.

Reid încercă să-i scoată piciorul lui Will, dar nu reușea să-l descurce și nu-și dădea seama în ce era prins. Trebuia să-l scoată cît mai repede, pînă nu era prea tîrziu. Trase cu toată puterea.

Reușise.

Reid îl trase la suprafață. Luă o gură de aer și se uită la el. Își pierduse cunoștința. Îl apucă pe după umeri ca să-i susțină capul deasupra apei și începu să înoate. Ty îl ajută și el.

Îl scoaseră cu greu la mal. Reid se așează în ge-

nunchi și-l întoarse pe Will pe burtă. Îl apăsă pe spate pînă cînd începu să dea afară apă. Tuși puțin, după care scoase și mai multă apă. Pînă la urmă deschise ochii și se uită speriat în jur.

Ty începu să se mai liniștească.

– Mulțumescu-ți, Doamne! N-a pățit nimic.

Reid dădu din cap și se așeză. Will începu să tușească și se ridică încet.

– Ty? Reid? Ce-am pățit?

– Ți-ai prins piciorul probabil în niște ierburi, îi explică Reid.

– Reid te-a salvat, îi spuse Ty. Te-a scos de-acolo și te-a adus la mal. Te-a ajutat să respiri din nou.

Will se întoarse către Reid și-și întinse mîinile spre el.

– Mulțumesc! Mi-a fost așa de frică!

– Știu, îl îmbrățișă Reid și îl bătu ușor pe spate. Dar acum e în regulă. O să fie bine. În afară de faptul că o să trebuiască să-i explicăm lui Maggie cum am ajuns în halul ăsta.

Ty chicoti iar Will dădu mîndru din cap, zicînd:

– Eu am scăpat. Am apucat să-mi scot înainte hainele.

Reid îi zîmbi.

– Haideți, băieți, spuse el. Trebuie să ne întoarcem acasă.

În dimineța următoare, cînd se sculă, Maggie o porni către terasă; îl găsi acolo pe Reid, stînd cu capul pe genunchi. Privea răsăritul soarelui. Ultima dată cînd îl văzuse pe Reid fusese cu o zi înainte, cînd îi adusese acasă pe Ty și pe Will; cînd veniseră uzi pînă la piele și-i povestise cum era Will să se înece. El plecase în timp

ce îl certa pe Will și-i dădea haine uscate. Bănuise că plecase să se schimbe și el și că se va întoarce mai târziu, dar nu mai venise înapoi. Nu venise nici măcar la masă. Maggie îl trimisese pe Ty în hambar să-i ducă mâncare și să vadă dacă-i e bine. Ty se întorsese și o asigurase că Reid e bine, că era doar obosit după o după-amiază atît de agitată.

Maggie știa mai bine că voia s-o evite pe ea. Oricum, pentru ea era o ușurare, fiindcă altfel ar fi trebuit să-i spună să plece și nu prea îi venea ușor. Știa că trebuia, dar nu avea puterea necesară.

– Reid? Ce faci aici? îi spuse ea.

El se întoarse și se uită la ea, apoi se ridică.

– Te așteptam, răspunse el.

Lui Maggie începu să-i fie teamă. Bănuia ce va spune și ar fi vrut cumva să-l oprească, chiar dacă știa că momentul acesta era inevitabil.

– Plec, îi zise el pe un ton grav.

Maggie nu spuse nimic. Se aștepta la asta, chiar își propusese să înceapă ea să-i spună dar acum o speria de moarte subiectul ăsta. Se uită la el cu ochii mari, speriați.

Reid își luă pălăria pe care o lăsase jos, rămînînd cu privirea în pămînt.

– M-am gîndit toată ziua de ieri și noaptea asta. Ieri, cînd Will era să se-nece și am sărit după el, am făcut-o din instinct – nici măcar n-am stat să mă gîndesc. Dar în timp ce înotam spre el m-am gîndit, dacă nu-l scap, o să moară și așa Maggie o să fie liberă. Așa te puteam avea pentru mine. Tot ce trebuia să fac era să-l las să moară.

O privi disperat, apoi continuă:

– Am fost tentat să fac asta, Maggie. Voiam să înot încet, să nu încerc să-l salvez. Am vrut ca Will să moară. Am vrut să-mi trădez principiile pentru că te doresc atît de mult.

Lui Maggie îi dădură lacrimile.

– O, Reid! Reid...

– Am fost doctor. Am făcut un jurământ sacru să salvez vieți. Aproape toată viața asta am vrut să fac. Și iată-mă, deodată, dorindu-mi să moară un om, dorindu-mi să-l las să moară.

– Dar nu l-ai lăsat, zise încet Maggie. L-ai salvat pe Will. L-ai adus acasă.

Reid dădu din cap.

– N-aș fi putut să fac altfel. M-am lăsat de medicină pentru că îmi pierdusem încrederea în mine. I-am neglijat pe toți cei care aveau încredere în mine și pe care eu ar fi trebuit să-i protejez – soția mea, copilul meu, soldații. De ce a trebuit să moară ei și să rămîn eu? Lumea – tot ce înseamnă ea – pentru mine nu mai avea nici un sens. Nu mai puteam crede în nimic – nici în mine, nici în medicină, nici măcar în Dumnezeu. De-asta am început să hoinăresc, să fug. Dar am ajuns la concluzia că degeaba bat drumurile, pentru că de mine vreau să fug.

Făcu o pauză, apoi își adună puterile și continuă:

– Apoi am venit aici. M-am îndrăgostit de tine. Și tu, tu m-ai făcut să am din nou încredere în mine. M-ai făcut să iubesc din nou, să cred în mine, să am încredere în ceilalți și să *simt* din nou. Dragostea ta m-a salvat. Dar n-aș putea să fiu amantul tău, să te iubesc și să las un alt bărbat să moară. Trebuia să-l salvez pe Will. A trebuit să-l scot afară.

– Știu... zise Maggie cu vocea tremurîndă.

Lacrimile îi inundaseră fața. Nu credea să-l fi iubit vreodată pe Reid mai mult decît îl iubea acum. Acum, cînd trebuia să-l piardă.

– Nu pot să mai stau, continuă Reid, gîtit de emoție. Un timp am crezut nebunește că aș putea să rămîn, că aș putea să-mi controlez dorința. Dar ar fi imposibil. Aș vrea tot timpul să fiu cu tine. Mă doare sufletul cînd mă

gîndesc să plec, cînd mă gîndesc că n-o să te mai văd niciodată sau că n-o să te mai aud rîzînd. Că n-o să te mai aud strigîndu-i seara pe Ty ... și pe Will. O, Doamne, Maggie...

Atunci nu pleca! ar fi vrut Maggie să strige. Dar știa că n-ar putea. Că n-ar trebui. Reid trebuia să plece, oricît i-ar fi durut de mult. Trebuia să fie tare și să-l lase să plece.

– Am încercat să stau lîngă tine fără să te ating, dar nu pot, continuă el. Amîndoi știm asta. Am zis înainte că o să stăm departe unul de celălalt dar pînă la urmă n-am putut. Nu te pot privi tot timpul și să nu te doresc. Nu pot trăi așa de aproape de tine fără să te iubesc din ce în ce mai mult, fără să te vreau. Oricît aș fi promis, oricît de tare aș fi încercat, știu că într-o bună zi, mai devreme sau mai tîrziu, n-aș mai fi în stare să mă controlez. De-asta trebuie să plec. Știi la fel de bine ca mine.

Maggie dădu din cap. O înecau lacrimile. Simțea că se rupe ceva în ea. Dacă Reid ar rămîne, nimic nu i-ar opri să meargă mai departe; deja o făcuseră pînă acum. Dorința, dragostea dintre ei erau prea puternice.

Știa că el avea dreptate. *Trebuia* să plece. Dar i se părea, totuși, nedrept.

Dacă ar rămîne, l-ar distruge, așa că, dacă-l iubea, trebuia să-l lase să plece.

Dacă ar rămîne, ea și-ar trăda toate principiile ei de viață. Dar avea nevoie disperată de dragostea lui, știa că fără el nu s-ar mai simți întreagă.

– La revedere, șopti ea.

Ar fi vrut să i se arunce în brațe pentru ultima oară, dar îi era teamă că așa n-ar mai putea să-l lase să plece.

– La revedere.

Maggie ar fi vrut să-i atingă din nou buzele.

– Te iubesc, Maggie. Te voi iubi întotdeauna.

– Și eu te iubesc. O să-ți iei la revedere de la Ty și de la Will, nu-i așa? O să le lipsești atât de mult. Eu...

– O să vorbesc cu ei, răspunse el cu lacrimi în ochii. N-aș pleca fără să-mi iau rămas bun de la ei. Și eu îi iubesc mult.

Maggie oftă adânc, forțându-se să întrebe, de dragul fiului ei:

– Știi încotro o să te duci? Ty o să vrea să-ți scrie...

– O să-i scriu eu. Cred c-o să mă întorc în Savannah. Cel puțin pentru o vreme.

Maggie dădu din cap. Se întoarse și se îndreptă către casă.

– Maggie, stai! Nu pot pleca fără să te mai îmbrățișez o dată. Te rog.

Maggie se aruncă în brațele lui, plângând în hohote. Lacrimile o împiedicau să mai scoată vreun cuvânt. Nu putea decât să-l strângă tare în brațe, sărutându-l înflăcărată, dorindu-și ca momentul ăsta să dureze tot restul vieții lor.

Și el era la fel de răscolită. Oftă și o sărută adânc. Maggie tremura în brațele lui.

Reid își înălță capul, trăgând aer în piept.

– O, Doamne.

Maggie se smulse și fugi în casă. Urcă în fugă scările pînă în camera ei, trînti ușa și se aruncă pe pat, hohotind.

Auzi la un moment dat pașii lui Reid pe scări; venea, fără îndoială, să vorbească cu Will și cu Ty. Îl auzi apoi și cînd ieși din camera lor și pentru o clipă fu convinsă că va mai trece și pe la ea pentru ultima dată. Dar n-a fost așa.

Simțea că nu se poate opri din plîns. Se ridică și se întreptă către oglinda de la noptieră. Trebuia să aibă grijă de Will și de Ty. Probabil că și ei sufereau, mai ales Ty. Și lui Will o să-i fie dor de Reid dar Maggie era sigură că el n-ar suferi așa de mult ca Ty. Poate că era

într-un fel bine pentru el că uita atît de ușor. Cînd cîinele lor, Blackie, fusese omorît, Will plînsese o zi-două, cu inima sfișiată dar după o săptămînă părea că nici nu-și mai aducea aminte de animal. Ty, dimpotrivă, a ținut durerea în el luni întregi, fără să spună ceva, dar ducea întotdeauna flori la movilița unde era îngropat cîinele.

Ty suferise atîtea pierderi. I se va rupe sufletul că Reid a plecat. Cel puțin pentru un timp, Reid devenise pentru Ty tatăl care Will nu va putea niciodată să fie. Maggie se simțea cumplit de vinovată că din cauza ei plecase Reid și că fiul ei va fi trist pentru asta. Dacă s-ar fi comportat altfel, probabil că nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat, iar Ty n-ar fi fost nevoit să treacă prin atîtea.

Maggie respiră adînc. Acum nu mai era nimic de făcut. Învățase de multă vreme că regretele n-au nici un rost și trebuia să se mulțumească cu ce are. Ce avea de făcut acum era să-i ajute pe Ty și pe Will să treacă de momentele astea grele cauzate de plecarea lui Reid.

Se privi în oglindă. Arăta îngrozitor. Avea ochii umflați de plîns, părul îi era răvășit. Nu prea îi păsa că arăta așa dar știa că Ty și Will și-ar face griji s-o vadă astfel. De dragul lor trebuia să se aranjeze cît de bine putea. Trebuia să fie tare, așa cum fusese întotdeauna. Trebuia să-și lase la o parte propriile sentimente și să meargă înainte.

Maggie înmuie un prosop în apă rece și-și șterse fața. Apoi își prinse părul la spate și-l strînse într-un coc. După aceea se uită din nou în oglindă. Nu arăta grozav, dar cel puțin era mai bine.

Coborî scările și își începu repede treburile, plecă să adune ouăle, după care începu să pregătească micul dejun. Nu-i era deloc foame dar știa că Ty, oricît ar fi suferit, avea întotdeauna poftă de mîncare. Se simțea sfișită; încerca din răspuțeri să nu se gîndească prea mult.

După mult timp, Will apăru în dreptul ușii. Stătea și se uita în gol pînă cînd Maggie îl strigă:

– Bună, Will, zise ea încercînd să zîmbească.

Dar Will nu-i surîse; era prea trist.

– Aș fi vrut ca Reid să fie aici.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi și de-abia se abținu să nu izbucnească iar.

– Știu, dragule, spuse ea încet.

Întinse mîinile și el veni în brațele ei, ascunzîndu-și fața la umărul ei și începu să plîngă.

– De ce a plecat? hohoti el.

Maggie nu știa ce să-i răspundă. Nu-i putea spune adevărul.

– Reid nu ți-a explicat? întrebă ea.

Will suspină, făcu cîtiva pași în spate și-și șterse ochii cu mînele.

– Ba da, dar nu înțeleg. A spus doar că trebuie să plece. A spus că nu stă niciodată prea mult într-un loc.

– Așa sînt unii oameni, îi spuse Maggie cu blîndețe. Nu se pot stabili undeva. Au nevoie să călătorească mult.

– Mie nu mi-ar plăcea.

– Nu, sînt sigură că nu ți-ar plăcea. Nici mie nu mi-ar plăcea. Nouă ne vine mai ușor să stăm acasă.

– Dar credeam că lui Reid îi place aici, continuă Will plîngînd. Nu-i plăcea? Nu-i place de noi?

– Ba da, scumpule. Îi place aici și vă iubește mult și pe tine și pe Ty.

– Și pe tine.

Maggie ezită, neștiind ce să spună.

– Trebuie să te fi iubit și pe tine, insistă Will.

– Da... m-a iubit și pe mine. N-a plecat fiindcă nu-i plăcea de Ty, de tine sau de mine. Pur și simplu... așa trebuia să facă.

– O să se întoarcă? Poate o să i se facă dor de noi

și o să se întoarcă.

– Nu cred. Sînt sigură c-o să ne ducă dorul dar nu cred c-o să se întoarcă.

Will suspină din nou, se întoarce și se așeză la masă. Maggie își văzu de bucătăreala ei, sperînd că nu va mai deschide discuția despre subiectul ăsta.

Ty tot nu se arăta. Maggie ieși pe terasă și-l strigă de cîteva ori. Dar tot nu apărea.

Pînă la urmă mîncă cu Will, fără să-l mai aștepte. Începuse să-i fie puțin teamă. Era sigură că Ty era supărat de plecarea lui Reid. Dacă fugise în pădure ca să fie singur și se rătăcise? Nu. Cunoștea bine pădurea și era destul de mare și de deștept ca să găsească drumul înapoi, chiar dacă se afundase prea mult. Dar dacă îi trecuse prin minte să-l urmeze pe Reid? Era foarte tulburată, atît de plecarea lui Reid cît și de grijile pe care și le făcea pentru Ty.

Dar pînă la urmă, după cîteva ore bune, apăru și el. Arăta obosit și flămînd; avea ochii roșii de plîns. Era tăcut. Nu-și ceru scuze în nici un fel și nici nu-și explică absența, chiar dacă se vedea că Maggie era îngrijorată. Dar ea nici n-avea nevoie de explicații. Știa foarte bine ce simțea și nu era momentul să se supere pe el.

Dimpotrivă, îi zîmbi și îi întinse o farfurie cu mîncare. Înfulecă tot dar rămase tot tăcut. Maggie nu încercă să vorbească cu el și nici să-l tragă de limbă. Ea știa că acum suferă mult. El nu era ca Will, care se lăsa mîngîiat și alintat atunci cînd era supărat.

Dar atunci cînd Ty se ridică să-și ducă farfuria la spălat, îi puse mîna pe umăr și-i zise:

– O, dragule...

Nu era drept ca el să sufere pentru că ea nu putuse să-și controleze sentimentele. Oricît de nefericită ar fi fost ea, cel puțin era pedeapsa pentru păcatul ei. Dar fusese și Ty pedepsit. Maggie se simțea vinovată pentru asta.

– De ce a trebuit să plece?! aproape că țipă el. De ce n-a mai putut să stea?

– Îmi pare rău, dragule, îi zise ea îmbrățișându-l. Îmi pare rău. Și eu aș fi vrut să fie altfel.

– Și-atunci de ce nu e? insistă Ty. De ce n-a mai putut Reid să stea aici? Credeam că-i place la noi. Nu părea fericit?

– Da, așa părea. Și știu că te iubea foarte mult. Tu și Will trebuie să fiți siguri că plecarea lui n-are nici o legătură cu voi doi. Pur și simplu a simțit nevoia să plece, asta-i tot. Nu ți-a explicat și ție asta?

– Ba da. Dar nu-l cred, spuse el privind-o bănuitor.

Maggie se uită mirată la fiul ei. Ar fi trebuit să știe că Ty era prea logic ca să creadă povestea lui Reid. Era clar că Reid își găsisese un cămin aici. Fusesse fericit. Îi plăcea la fermă și-i iubea pe Ty, pe Will... și pe ea.

Ty se încruntă la ea.

– Tu știi de ce-a plecat, nu-i așa? De ce nu-mi spui?

– Ty, eu... știi... se bâlbâi Maggie.

Niciodată n-a știut să mintă, mai ales pe cei pe care-i iubea. Dar acum nu putea să-i spună de ce plecase într-adevăr Reid. Era prea mic ca să înțeleagă. Ar fi șocat și îngrozit dacă ar auzi că mama lui și bărbatul pe care-l admira atât de mult comiseseră un adulter. Nici nu se aștepta să înțeleagă.

– Din cauza ta a plecat, nu-i așa? întrebă el răstit.

Maggie încremeni. Cum ar putea oare Ty să bănuiască adevărul?

– Tu ești de vină! țipă Ty. Dar de ce... cum... ce i-ai făcut de a fost nevoit să plece?

Maggie își dădu seama că, de fapt, Ty nu știa ce se întâmplase; bănuia doar că e ceva în legătură cu ea. Nu știa despre infidelitatea ei, despre păcatul ei. Dar reacția ei cu siguranță că i-a confirmat băiatului suspiciunea.

– Ty, tu nu înțelegi.

– Nu, nu înțeleg! se dădu el înapoi. Cum ai putut să-l

faci să plece? De ce?

– Nu l-am făcut să plece. Și mie mi-a spus cum v-a zis și vouă. Nu puteam să fac nimic.

Dar cuvintele i se opriră aici. Știa foarte bine că avea ceva – totul – cu plecarea lui Reid.

– Cum ai putut? Îmi plăcea de el! Și lui îi plăcea de mine! Era... era... mă înțelegea. Vorbea cu mine.

– Dar și eu pot să fac asta, nu-i așa? întrebă Maggie, rănită.

– Nu-i același lucru!

Știa și ea că nu era. Reid devenise ca un tată pentru Ty. Ty avea nevoie de un bărbat cu care să vorbească, care să-l ajute în problemele vârstei lui. O mamă putea să-i asigure dragostea și tandrețea dar nu-l putea înlocui pe bărbatul de care avea el nevoie.

– O, Ty... șopti ea, cu lacrimi în ochi. Îmi pare rău.

– Ce-ai făcut? Ce i-ai spus? Și de ce?

– Ty, ar fi mai bine să pleci. Nu poți înțelege acum. Poate dacă ai fi fost mai mare...

– De ce? Spune-mi de ce-a plecat!

Maggie se uită la el disperată. Nu putea să-l mintă pe Ty; întotdeauna o făcea să-i spună adevărul, cel puțin în așa fel încât el să-nțeleagă. Dar de data asta era vorba de ceva ce nu putea să îi spună. Era prea mic ca să audă asemenea lucruri. Și mai mult decît atît, era fiul ei. Nu putea să vorbească față de propriul ei fiu despre relația dintre ea și Reid. Ar disprețui-o dac-ar ști adevărul și Maggie n-ar putea suporta așa ceva.

– Dragul meu, de data asta trebuie să ai încredere în mine. Așa a fost mai bine.

– Mai bine pentru cine? întrebă Ty nervos.

– Pentru noi toți. Pentru Will și pentru tine...

– Will și cu mine! Nu-ți pasă deloc de mine și de Will, altfel nu l-ai fi alungat. Noi îl iubim! Reid era drăguț cu Will, mai drăguț decît oricine, chiar și decît unchiul Gideon! Și mă învăța atîtea! El... mi-a spus că

sînt deștept și că atunci cînd voi fi mare ar fi bine să merg la un colegiu.

Ty se întrerupse să-și șteargă lacrimile.

– Nu te-ai gîndit deloc la Will și la mine, continuă el și pentru prima dată Maggie îi văzu privirea aceea de gheață. N-o să te iert niciodată că l-ai alungat. Niciodată!

Se întoarse și ieși din casă.

– Ty! țipă Maggie, dar el merse mai departe.

Maggie rămase o clipă înlemnită, uitîndu-se spre ușă. Apoi se așeză la masă, își puse capul pe genunchi și, pentru a doua oară în ziua aia, plînse în hohote.

16

Tess era tulburată după ce se întorseseră de la Little Rock. După izbucnirea lui Gideon, ea fugise în cameră, se aruncase pe pat și-și acoperise ochii și urechile ca să nu mai vadă lumea, să nu-și mai audă bătăile inimii. Nu trăise niciodată așa ceva, nici chiar cu Shelby.

Ar fi fat orice ca Gideon să mai fi rămas. Ar fi vrut să alerge după el și să-l roage să se întoarcă, să facă dragoste cu ea. Dar oare era vorba de iubire? Sau fusese doar o dorință trupească?

Părea o nebunie. Cum putea ea să fie îndrăgostită de Gideon – după toți anii ăștia? Era cumnatul ei; părea imposibil. Și totuși... Tess se gândi la Gideon, văzându-i deja în fața ochilor chipul: ochii, gura, nasul. Zîmbi ușor, simțind cum o trec fiorii. Bineînțeles că-l iubea! I se părea doar ciudat cât de mult îi luase să recunoască asta.

Acum își aduse aminte cu câtă nerăbdare aștepta vizitele lui Gideon, cât de mult o bucura să vorbească cu el sau pur și simplu să petreacă puțin timp cu el, cât de mult se baza pe sprijinul lui. Avea impresia că fusese oarbă pînă acum. De ce nu își dăduse seama pînă acum cât de drag îi e Gideon?

Stătea pe pat și se gândea la el. Se gândea la fiecare lucru pe care-l făcuse pentru ea. Își aducea aminte fiecare trăsătură a lui, felul în care vorbea, lucrurile pe care le spunea. Nu știa cînd sau cum se întîmplase, dar cumva se îndrăgostise de el.

Dar oare... el o iubea?

În zilele și săptămînile care au urmat întrebarea asta îi venea în minte mereu. Uneori era sigură că o iubea. Altfel, de ce-ar fi sărutat-o atît de pătimaș? Își aducea aminte acum îi simțea bătaile inimii, cum îi simțea căldura trupului. Așa o săruta și Shelby, dar Gideon fusese și mai înflăcărat.

Dar poate că doar își imagina. Știa că Gideon o plăcea; întotdeauna fusese drăguț cu ea. Dar asta nu-nsemna neapărat că o iubea. Nu-i adusese niciodată flori, așa cum făcea Shelby. Nu-i sărutase niciodată mîna, murmurîndu-i că nu poate trăi fără ea.

Și totuși... sărutul ăla! Însemnase mai mult decît o mie de cuvinte. Gideon nu era ca Shelby. Era un om tăcut, care mai mult făcea decît vorbea. Era un om care simțea adînc și adevărat. Cum putea un bărbat ca Gideon s-o îmbrățișeze, s-o sărute și să n-o iubească?

Dar dacă o iubea, de ce nu-i spusese niciodată? Nu-i spusese niciodată nimic care măcar s-o facă să bănuiască ceva. Era tăcut, e adevărat, dar nu era mut. De ce nu i-ar fi spus că o iubește?

Tess se întreba dacă el, ca și ea, nu fusese sigur de dragostea lui pînă la călătoria asta. Dar chiar și așa, de ce nu i-a spus măcar acum cît de mult o iubește.

Dar Gideon nu mai veni pe la ea mult timp. Prima duminică după călătorie, Tess a plecat cu Maggie la ferma familiei Tyrrell; de-abia aștepta să-l vadă pe Gideon din nou. Dar cînd au ajuns, Jo le-a spus că Gideon plecase în oraș să ajute niște prieteni. Tess simți cum o cuprinde tristețea și de-abia se abținu să nu plîngă.

În momentul acela era sigură că Gideon n-o iubește. Dacă ar fi iubit-o, ar fi așteptat vizita ei. Dar el fugise de ea, folosind o scuză destul de neîntemeiată. Fără îndoială că regretase sărutul acela impulsiv și nu voia s-o facă să se aștepte la ceva mai mult decît atît.

De-abia a suportat după-amiaza aceea, încercînd să zîmbească și să vorbească. Apoi, plecară și, cînd ajunse acasă, intră în dormitorul ei și se aruncă pe pat, plîngînd în hohote.

După asta, și-a propus să nu se mai gîndească la Gideon, pentru că oricum nu va fi nimic între ei vreodată. Dar îi venea greu. Începu iar să se gîndească că poate nu voise s-o evite. Poate că se învinovăța pe el însuși și îi era rușine. Poate că era tulburat. Sau poate că prietenul său, Johnson, fusese foarte insistent și poate Gideon îi era dator. Se plimba de colo-colo, spunîndu-și că era o nebunie să spere, dar îi era imposibil și să nu se gîndească la toate astea.

Duminica următoare fu fericită să vadă că Gideon rămăsese acasă. Inima începuse să-i bată tare în piept cînd îl zări. Încercă din răputeri să zîmbească și să se comporte normal și, din fericire, Gideon o evitase și el toată după-amiaza. Aproape că nici nu se uitase la ea și chiar și-atunci cînd s-a uitat, nu i-a întîlnit privirea. Vorbea cu ea numai atunci cînd era nevoit. După ce au terminat de mîncat, dispăruse iute în curte.

Tess suportă cu greu după-amiaza. De-abia cu puțin înainte să plece, Gideon veni pe terasă, acolo unde se așezase ea. Tess se uită la el și aproape că începu să tremure de emoție. El n-o privea; se uita în jos.

Într-un tîrziu zise:

– Aș vrea.... aș vrea să vorbim despre ce s-a întîmplat la tine acasă.

Tess așteptă. Nu știa ce să spună. Își dorea pur și simplu ca conversația asta să se sfîrșească mai repede.

– Îmi pare rău. Voiam să știi asta. Am greșit. Știu că n-o să se mai întîmple. Îți promit.

Tess simțea că i se sfîșie inima. Nu mai exista nici o speranță. Gideon credea că sărutul lor nu trebuia să se fi întîmplat și regreta asta. Însemna că n-o iubea deloc. Altfel de ce i s-ar fi părut c-au greșit? Înseamnă că

fusesse doar o dorință trupească. El asta credea.

– Nu... nu-i nimic, răspunse ea cu voce scăzută, de-abia reținându-și lacrimile.

– Ba da, este. Ce s-a întâmplat, a fost... nu trebuia să se întâmple. A fost numai vina mea și îmi cer scuze.

Așa era Gideon întotdeauna, își asuma întreaga vină. Era prea bun ca să plaseze vina în seama ei, chiar dacă și ea îl sărutase cu aceeași feroare. Dar femeile se presupune că sînt mai reținute, mai capabile să-și controleze sentimentele.

Tess dădu din cap, fără să-l privească; simțea că dacă începe să vorbească o să izbucnească în plîns. Gideon mai rămase acolo un timp, apoi se întoarse brusc în curte.

În după-amiaza aia, după ce ajunse acasă, Tess rămase mult timp pe terasa de sus, uitîndu-se pe fereastră. Nu se mai simțise niciodată așa. Se îndrăgostise, în sfîrșit, din nou de un bărbat minunat. Dar el n-o iubea. Era pe cale să-și piardă casa. Și nici măcar nu știa unde o să plece. Unde o să locuiască ea, maică-sa și Ginny? Ar putea să plece la mătușa Amanda, dar acolo nu era loc îndeajuns pentru toate trei. Și Jo, bineînțeles, le-ar spune să vină să locuiască cu ea și cu Gideon la fermă. În alte condiții poate s-ar fi dus, chiar dacă i-ar fi fost greu să-i accepte oferta. Dar acum nu credea să mai poată locui în aceeași casă cu Gideon, avînd în vedere se simțea pentru el.

Nu avea unde să se ducă. Dar nici nu-l putea lăsa pe Gideon să-și vîndă din fermă pentru ca ea să-și poată păstra casa. Își iubea prea mult ferma. Nu-l putea lăsa să facă sacrificiul ăsta. Dar cum altfel o să facă rost de bani?

Tess își luă capul în mîini. Nu știa deloc ce să facă.

– Mamă?

Tess întoarse capul și se uită către fiica ei. Ginny stătea în ușa; avea o privire bizară.

– Mamă, e aici o doamnă care vrea să te vadă. O doamnă ciudată.

– O doamnă ciudată? se miră Tess.

Nu-și putea imagina cine-ar putea fi. Se ridică și coborî scările. Simți că i se taie respirația când o văzu pe Linette Conway în hol.

– Linette!

– Bună, Tess.

Era atît de elegantă, ca de obicei; Tess nu se simțea tocmai bine față de ea. În alte vremuri nici măcar nu s-ar fi gîndit să poarte o rochie așa de veche ca aceea pe care o avea acum; acum, asta era rochia ei de sărbătoare.

– Nu intri? îi spuse Tess, făcîndu-i semn către salon și gîndindu-se iute cu ce ar putea-o servi. Vrei să bei ceva? Sau să mănînci?

– Nu, mulțumesc. Nu pot sta mult.

Se așezară amîndouă, privindu-se reciproc. Se așternu o tăcere apăsătoare. Pînă la urmă Linette sparse gheața.

– Sînt sigură că te întreb de ce-am venit.

– Știu și eu... se bîlbîi Tess.

Lui Linette îi era greu să vorbească dar continuă:

– Știu ce trebuie să simți față de mine pentru că m-am măritat cu Benton.

– N-am înțeles niciodată de ce-ai făcut-o, admise Tess.

Linette zîmbi amar.

– Poate că nu e nimic de înțeles. Uneori oamenii... fac lucruri nebunești. Dar nu despre asta e vorba acum. Am venit pentru că nu puteam suporta ca tu să gîndești mai rău despre mine decît gîndești deja. Nu vreau să crezi că n-am încercat. L-am cerut lui Benton să nu-ți ia casa. L-am rugat și l-am implorat, dar... la nici un bun. Benton e convins; vrea casa asta.

Tess văzu licărirea din ochii lui Linette și se întrebă

dacă erau cumva lacrimi ce vedea.

– I-ai cerut lui Benton să...

– Bineînțeles. Chiar crezi că n-am făcut-o? Părerea ta despre mine e chiar mai proastă decît am crezut. I-am spus chiar din seara cînd Gideon mi-a povestit ce s-a întîmplat.

Tess o privi uimită.

– Ce-ai zis? spuse ea. Ți-a spus Gideon?

Linette se uită mirată.

– Da. A venit la mine acasă și mi-a spus ce ți-a făcut Benton. Mi-a cerut să te ajut.

– Ți-a... cerut să mă ajuți?

Tess își dădu seama că fusese deplasată, dar fusese prea șocată ca să se poată abține. Nu și-ar fi închipuit vreodată că Gideon se va duce la ea să-i ceară ajutor. Cei din familia Tyrrell erau grozav de mîndri și se știa bine că n-o mai suportau pe Linette Sanders Conway. Îi venea greu să creadă că-și lăsase mîndria la o parte de dragul ei. Aproape că-i venea să plîngă de emoție. De ce-ar fi făcut Gideon asta pentru ea dacă n-o iubea?

– Da. Nu știi?

Tess dădu din cap.

– Asta nu mă surprinde, știindu-l ce fel de om este, zise Linette.

Tess o privi o clipă. Era încă emoționată de gestul lui Gideon și măgulită de îngrijorarea lui Linette. Era ca și cum ar fi fost din nou prietene adevărate.

– Linette, nu știu ce să fac, zise ea cu vocea pierdută. Gideon are de gînd să-și vîndă din fermă ca să-mi plătească impozitele. Nu-l pot lăsa să facă asta! A făcut și-așa atîtea pentru mine; nu-l pot lăsa să facă și sacrificiul ăsta. Pentru că asta n-o să dureze doar anul ăsta. O să trebuiască să plătesc și anul viitor și atunci ce-o să fac?

– Nu știu, zise Linette fără s-o privească în ochi. Îmi pare rău.

Era greu de crezut că o femeie atît de drăguță ca Linette nu era în stare să-si influenteze sotul. Dar totuși, dacă Benton îi propusese lui Tess să-i fie amantă, în-

linette Dăruie să-mi

– Eu am ceva economii, spuse dintr-odată Linette. Nu știu dacă te-ar ajuta îndeajuns, dar ți-i dau cu plăcere. Și Rosemary are ceva bani – sînt sigură că mi i-ar da dacă i-aș cere.

– Ar fi în stare Rosemary să ajute pe altcineva în afară de tatăl ei? întrebă mirată Tess.

– E o fetiță dulce. Nu vrea să fie împotriva tatălui ei, dar dacă i-aș cere-o, să știi că ar face asta. E foarte drăguță.

Tess se uita în gol.

– Aș putea să renunț la casă dacă ar fi nevoie. Aș suferi foarte mult pentru că țin la ea. Dar cred c-aș putea. Însă într-un fel nu pot concepe ca el să mi-o ia.

Se simți dintr-odată vinovată, dîndu-și seama ce spusese. La urma urmei, Linette era nevasta lui Benton.

– O, Doamne, scuză-mă. N-am vrut, zise ea.

– Nu e nevoie să te scuzi.

– Nu-l pot lăsa pe Gideon să-și vîndă din fermă și oricît de recunoscătoare aș fi pentru oferta ta, nu pot lua bani de la tine și de la Rosemary. Dar trebuie să am grijă de mama și de Ginny, suspină ea. Nu știu deloc ce să fac.

Linette se uită la Tess foarte serioasă.

– Tess... mă gîndeam la ce-a făcut odată unchiul meu. Trebuie să meargă. Poți renunța la dreptul de proprietate asupra casei și așa Benton n-o mai poate lua, iar voi puteți locui în continuare aici.

Tess se mai luminează.

– Vorbești serios?

Linette dădu din cap.

– Ei? Ți-ar surînde să renunți la dreptul de proprietate, dacă asta ar însemna ca tu și familia ta să puteți sta aici și Gideon să-și păstreze ferma? Și Benton să nu mai poată face nimic?

Tess dădu din cap încîntată.

– Da, spuse ea hotărîtă. Aș face asta.

Linette chicoti:

– Perfect. Acum, ascultă...

Tess urcă încet scările. Se îmbrăcase cu grijă pentru întîlnirea de la *Ladies Guild*; își pusese cea mai bună rochie pe care o avea, una pe care n-o punea nici măcar la biserică și cerceii cu perle pe care Shelby îi făcuse cadou cînd s-au căsătorit. Gideon insistase să nu-i vîndă.

Se opri în ușa de la terasă. Maică-sa stătea într-un șezlong elegant. Se uită la ea; Tess văzu că are lacrimi în ochi.

– O, mamă... îmi pare rău.

Tess înaintă spre ea, întinzîndu-se s-o îmbrățișeze. Amanda suspină.

– Tatăl tău a fost atît de mîndru cînd m-a adus aici. M-a purtat în brațe pînă sus.

Tess dădu din cap.

– Da, îmi aduc aminte.

Tess avea doar vreo șapte ani atunci, dar fusese un eveniment important, încît i se imprimase bine în minte.

– Te iubea atît de mult, îi spuse Tess.

I-a trebuit ceva timp pînă a făcut-o pe maică-sa să fie de acord cu planul ei. A trebuit să-i explice de o mie de ori că dacă nu fac asta o să-și piardă casa de tot. Tess era sigură că lucrul care o făcuse pînă la urmă să accepte era faptul că dacă nu făceau asta, Benton Con-

way le-ar lua casa. Amanda mai suspină o dată, apoi zise că ar face orice pentru ca „ăla” să nu pună mîna pe casa lor. Oricum, chiar și după ce o convinsese pe maică-sa, Tess tot nu era împăcată și liniștită pînă nu semna hîrțiile.

– Vrei să mergi cu mine la întîlnirea de la *Ladies Guild*? întrebă Tess.

– O, nu, zise Amanda hotărîtă. M-aș simți prea umilită.

Tess ridică din umeri și plecă. Nu era sigură că mama ei era întru totul de acord cu ce voia ea să facă. Chiar și ei îi era greu să accepte. O să fie atît de trist să vadă camerele schimbate. Dar cel puțin vor fi în stare să-și păstreze casa – asta conta cel mai mult.

Tess se plimbă puțin prin camerele de sus. Își aduse aminte cum obișnuiau să scoată mobila, lăsînd doar cîteva scaune, atunci cînd dădeau cîte o petrecere.

Își aduse aminte prima dată cînd îl văzuse pe Shelby aici. Îl admirase ani de-a rîndul, fetiță fiind, cu mult prea tînră pentru ca el s-o ia în seamă. Dar după aceea a fost dansul ăla cînd ea avea șaisprezece ani. Își mai aducea aminte chiar și-acum privirea lui. Închise ochii și parcă-l vedea cum venise elegant spre ea, spunîndu-i „Domnișoară Caldwell? Dansați?”

Ochii i se umplură de lacrimi. O, cum ar putea să renunțe la casa asta și la toate amintirile ei dragi?! Era îngrozitor. Îl ura pe Benton Conway pentru ce-i făcuse.

– Tess?

Vocea groasă a lui Gideon o trezi din visare. Deschise ochii și se uită în jur. Stătea în ușă, uitîndu-se blînd la ea.

– Gideon! Ce faci?

Acum totul i se părea mai ușor, doar pentru că-l văzuse pe el.

– M-am gîndit că poate ai nevoie de un prieten care să te însoțească la întîlnirea de azi.

– Mulțumesc.

Simțea cum i se umezesc ochii, dar îi zîmbi cald. Gideon era bărbatul cel mai drag din lume. Era un prieten bun, adevărat pentru ea, care venea s-o ajute deși lucrurile fuseseră tensionate între ei în ultimul timp. Se simțea vinovată că-și dorise s-o iubească. Prietenia lui era rară, nu mulți oameni se puteau bucura de așa ceva; ar trebui să se mulțumească cu atît și să nu-și dorească mai mult.

– E greu momentul prin care treci.

Tess dădu din cap.

– Îmi aminteam, așa, unele lucruri.

Gideon se uită la terasă.

– Cum ar fi petrecerea aia, în noaptea cînd Shelby s-a îndrăgostit de tine?

Tess se uită la el mirată.

– Vorbești de petrecerea cînd mi-am sărbătorit vîrsta de șaisprezece ani? Erai acolo?

Gideon zîmbi trist.

– Da, împreună cu încă vreo sută de persoane. Dar tu numai pe Shelby l-ai văzut în noaptea aia.

Tess chicoti.

– Cred că ai dreptate.

Gideon făcu un semn către partea cealaltă a holului, spre camera unde se cînta pe vremuri, apoi spuse:

– Și acolo stătea Marie Sue McHenry cînd și-a vărsat vin pe ea, la sărbătorirea logodnei tale.

– O, Doamne, ai dreptate. Uitasem complet. Țin minte că mă supărasem rău atunci, că făcuse atîta vîlvă.

Tess se mai uită o dată în jur.

– N-am să mai fiu niciodată ca înainte, zise ea.

– Nimeni nu poate fi.

Tess dădu din cap.

– Cred că ai dreptate în privința asta. Acum, ar fi mai bine să mergem.

Gideon îi întinse brațul într-un fel maiestuos.

- Doamnă Tyrrell? Pot să vă însoțesc?
- Tess privi afară, către căruța lui Gideon.
- O, mulțumesc, stimată domn. Aș fi mai mult decît onorată.

Întîlnirea celor de la Ladies Guild avea loc acasă la Rosemary Conway. Tess simțea că totul e de partea ei; era o ocazie potrivită să-i vorbească lui Conway în față.

Gideon o însoți pe Tess sus, pe scările vilei, pînă la ușa din față dar el rămase doar la intrare. Toate femeile s-au întors curioase să vadă cine e.

– A, Tess! zise Mariana Hill, ridicîndu-se s-o întîmpine. Ce bine-mi pare să te văd. Hai, intră. Ai venit să participi la întîlnire, Tess?

– Nu, dar aș vrea să spun ceva clubului dacă-mi este permis, zise ea hotărîtă, dar și puțin emoționată.

Gideon se gîndi că nu fusese niciodată așa de curajoasă ca acum, atît de mîndră. Se întrebă ce-ar spune Shelby dac-ar putea s-o vadă acum. Fata de care fratele lui se îndărgostise devenise acum o femeie puternică.

Se auziră pași în hol; Gideon se întoarse și o văzu pe Linette Conway. Se apropie de el și se uită pe terasă. Un zîmbet discret îi apărui în colțul gurii cînd o văzu pe Tess că se îndreaptă spre mijlocul încăperii.

Tess se apropie de doamna Hill și îi spuse ceva în șoaptă. Femeia o ascultă, făcînd ochii mari. Apoi zîmbi și dădu din cap către Tess.

– Doamnelor, doamnelor... Am să-i dau cuvîntul doamnei Tyrrell. Știu că nu-i momentul dar sînt sigură că veți fi de acord să o lăsăm să vorbească cînd o să vedeți ce are de zis.

Apoi pași în spate, făcîndu-i loc lui Tess, care începu:

– Sînt sigură că majoritatea voastră cunoașteți casa

familiei mele. Și știți probabil că este cu mult prea mare pentru trei persoane. Mama și cu mine am decis să facem ceva pentru comunitatea noastră și în acest scop ne-am hotărât să ajutăm într-un proiect care știu că vă interesează.

– Tyrrell!

Gideon auzi o voce în spatele lui, se întoarce și-l văzu pe scări pe Benton Conway, care se holba la el.

Bărbatul termină de urcat scările, ajungând pînă lîngă el.

– Ce dracu' faci în casa mea? Linette, ce se întîmplă aici?

Linette ridică din umeri, făcîndu-i loc lîngă ea. Gideon duse un deget la buze și le făcu semn să facă liniște. Pe terasă, toate femeile o ascultau cu atenție pe Tess.

– Ce se-ntîmplă, Tyrrell? întrebă Conway, de data asta în șoaptă. De ce ai venit aici?

– Am adus-o pe doamna Tyrrell.

– Ce vrea să facă?

Gideon zîmbi și-i zise:

– De ce nu stai s-o asculți? Sînt sigur c-o să ți se pară interesant.

Gideon își îndreptă privirea către Tess. Conway nu mai zise nimic. Se uită doar tăios la soția lui, apoi se întoarce și privi interesat către Tess.

– Doamnă Hill, începu ea.

Tess îi întinse un document președintei întîlnirii, care-i zîmbi. Tess se uită în spate, știind că Gideon îi ține pumnii. Îl zări și pe Benton Conway și i se făcu puțin frică, dar după ce se uită din nou spre Gideon, îi reveni curajul. Începu să vorbească clar, cu voce tare.

– Doamnă Hill. Domnișoară Conway. Doamnelor. Știu că biblioteca reprezintă un proiect special pentru voi toate. Mai ales Rosemary Conway se zbate mult pentru asta.

Rosemary roși, privind rușinată dar și mîndră.

– Țsta-i actul casei familiei Caldwell, de pe Main Street, continuă Tess. Mama și cu mine o donăm pentru Ladies Guild, ca să fie folosită ca viitoare bibliotecă – prima în orașul nostru.

Se auzi un murmur general în toată încăperea; toate femeile erau încântate.

Rosemary scoase un țipăt de bucurie și sări într-un picior.

– Într-adevăr? O, doamnă Tyrrell, cum aș putea să vă mulțumesc?

Gideon aruncă o privire către Benton. Era blocat, cu privirea ațintită asupra lui Tess.

Se întoarse către Gideon, fără a face vreun efort să-și ascundă ura.

– La naiba cu tine! Tu i-ai băgat asta în cap, nu-i așa?

Gideon răspunse:

– Mă tem că n-ai dreptate. Personal, eu eram de părere să folosesc mijloace fizice ca să te fac să te răzgîndești.

Conway fierbea de minie.

– Probabil doamna Tyrrell se crede deșteaptă. Dar să știi că o să-i pară rău pentru ce-a făcut în seara asta.

Se întoarse și dispăru imediat.

Gideon îl urmări un moment, apoi își îndreptă privirea către Tess. Îl privi și ea și îi zîmbi triumfătoare.

17

Maggie se simțea cumplit de îndurerată. Nu-și închipuise niciodată ce gol imens va lăsa în viața ei plecarea lui Reid. Fusesse cu ei doar cîteva luni, însă fusesse în-deajuns ca să-i devină drag. O speria dragostea imensă pe care i-o purta. Cum o să poată trăi tot restul vieții cu durerea asta în suflet? Dacă n-o să-i treacă niciodată? Înainte, dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi spus că ar suporta orice, dar acum nu mai era așa de sigură. Nu credea că o să poată suporta lipsa lui Reid.

Se zbătea din greu să treacă peste aceste momente, nutrind speranța că într-o zi, cumva, o să fie și mai bine, că o să fie din nou fericită, că ar putea să înceteze să se mai gîndească la Reid, că n-o să-i mai simtă lipsa. Dar n-o ajuta la nimic; cu fiecare zi îi simțea lipsa din ce în ce mai mult.

Și ca lucrurile să stea și mai rău, Ty n-o iertase; era convins că din cauza ei plecase Reid, la care el ținea foarte mult. Maggie nu vedea nici o modalitate în care să-i explice de ce a trebuit să plece. Nu putea decît să se roage ca timpul să le aranjeze pe toate. Acum situația era atît de tensionată între ei...

Își mai făcea griji și că ar fi putut să fi rămas însărcinată și cu fiecare zi care trecea se îngrijora și mai tare. Maggie se gîndea deja la situația asta. Se gîndea cum ar fi să aibă un copil nelegitim, pe care tot orașul l-ar blama. Se gîndea la rușinea care s-ar abate asupra

familiei ei. Dar o emoționa cumva și gîndul că ar putea avea copilul lui Reid; măcar l-ar iubi pe el dacă pe Reid nu-l mai avea. Dar, neașteptat, aproape cu o lună întîrziere, totul se rezolvă... Se ascunse în camera ei și suspină; nu știa dacă de tristețe sau de ușurare.

Venise toamna. Diminețile erau acum răcăroase iar după-amiezile plăcute. Începuseră să cadă frunzele, îmbrăcînd totul într-un superb covor galben și cărămiziu. Maggie considerase întotdeauna această vreme răcoasă și plăcută ca pe o pregătire pentru iarna nemi-loasă.

Era vremea cînd se coceau merele, cînd se culegeau roșiile, ceapa și dovleceii. Era vremea cînd trebuiau culese nucile.

Oricum, anul ăsta Maggie nu mai simțea acea bucurie, nu mai vedea toată frumusețea din jurul ei. Cu greu încerca să se arate bine-dispusă față de băieți.

În octombrie Ty primi o scrisoare. Cînd Maggie ridică plicul de la poștă și văzu scrisul negru de pe ea, ochii îi zburară imediat spre adresa expeditorului. Văzu scris *Reid Prescott* și inima începu să-i bată cu putere.

Se bucura pentru fiul său. Îi dădu scrisoarea și-l văzu cum se luminează la față.

Deși știa că orice fel de contact între ea și Reid n-ar putea decît să le prelungească dragostea și durerea, totuși, Maggie speră ca Ty să citească scrisoarea cu voce tare. Nici gînd. Ty coborîse din căruță, se așezase jos, în spatele lui Will și începuse să citească în gînd. În drum spre casă îi auzea pe amîndoi vorbind doar nu le putea desluși cuvintele.

Cînd s-au oprit din mers, Maggie își călcă pe mîndrie și-l întrebă pe Ty ce i-a scris Reid.

Ty îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce-ți pasă? Doar tu l-ai făcut să plece.

Pentru o clipă ochii lui Maggie scînteiară.

– Ty, nu-ți permit să-mi vorbești pe tonul ăsta, zise ea.

Ty tăcu sfidător și își încrucișă brațele, privind în pământ. Will se uită impacientat înapoi și interveni între ei.

– Nu ești obligat să-mi spui ce-ți scrie Reid. Nu mă bag în corespondența ta personală. Dar ești obligat să-mi acorzi respectul cuvenit. Înțelegi? continuă Maggie.

– Da, am înțeles, replică el îmbufnat și intră în casă.

Maggie oftă; Will sări s-o ajute să deshame catîrul.

– Ty mi-a spus că Reid a plecat în Sa... of, zise el concentrându-se să-și amintească.

– Savannah? îi sugeră Maggie.

– Da, asta e, se luminează Will. Zice că... face curat prin casă.

– Chiar așa? Atunci e bine.

Îi dădură lacrimile; se îndreptă spre Will și-l luă de braț.

– Mulțumesc, scumpule, continuă ea.

– Asta-i tot ce-mi amintesc, zise Will, privind trist.

– Nu-ți face griji. Asta e tot ce voiam să știu. Drăguț din partea lui că a scris, nu-i așa?

Will dădu din cap.

– Aș vrea să se întoarcă, spuse el.

– Și eu aș vrea, dragule, zise Maggie cu voce stinsă și-și șterse lacrimile.

În seara aceea, Maggie îl văzu pe Ty în bucătărie, aplecat peste masă; era sigură că răspunde la scrisoarea lui Reid. Scria destul de des în ultimele câteva săptămîni, iar Reid îi răspundea întotdeauna. Maggie îl auzea deseori pe Ty spunîndu-i lui Will ce mai scrie Reid și-i mulțumea în gînd lui Reid că-și amintește de ei. Și-ar fi dorit din toată inima să primească și ea cîteva rînduri de la Reid, dar era mai bine așa. Orice contact cu el n-ar fi putut decît să-i sporească durerea; totuși,

nu se putea abține să nu se gîndească dacă Reid nu cumva încetase s-o mai iubească.

Se apropia Crăciunul. Pe Maggie n-o entuziasma deloc venirea sărbătorilor, dar trebuia să se străduiască de dragul băieților. Spărsese nucile și le pusese în cămară ca să le folosească la prăjitura de fructe pe care avea de gînd s-o facă de sărbători. Se ocupă și de cadourile pentru cei din familie. Cel puțin, se gîndea ea, toată munca asta îi va lăsa doar puțin timp să se gîndească la Reid.

Ca întotdeauna, Maggie, Tess și copiii mergeau la ferma familiei Tyrrell în fiecare duminică la cină. Obiceiul ăsta i se părea lui Maggie din ce în ce mai obositor. Maică-sa o privea de fiecare dată îngrijorată și o chesiona la nesfîrșit despre sănătate și de multe ori privea obosită și tristă, dîndu-și silința să pară cît mai drăguță, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar Jo Tyrrell nu era naivă și o ghicea de fiecare dată.

Maggie ura să-și mintă mama, dar nici nu putea să-i spună adevărul despre plecarea lui Reid. Josephine Tyrrell era o femeie cu principii morale foarte puternice. Ar fi șocată și-ar dezaproba-o – chiar ar fi dezamăgită – dacă i-ar cunoaște păcatul. Toți ar face la fel, chiar și Gideon și Tess. Maggie știa că n-ar putea suporta una ca asta, mai ales în starea în care era.

– Maggie, te simți bine? o întrebuse Tess într-o dimineață, cu două săptămîni înainte de Crăciun, în timp ce se îndreptau spre fermă.

– Bineînțeles că da. De ce? zise Maggie, zîbind forțat.

– Așa mi s-a părut... Nu știu... pari îngrozitor de obosită și cam deprimată în ultimele săptămîni. Sau poate

chiar de mai mult timp.

– Sînt obositoare pregătirile pentru Crăciun. Pur și simplu m-am plictisit făcînd prăjituri, pregătind cadouri și tot restul. Tu nu?

Tess ridică din umeri și spuse:

– Într-un fel. Dar nu ca tine. Ceva se-ntîmplă cu tine, știu eu.

– Ei, asta-i. Ce să se-ntîmple? încercă ea să se ascundă.

– Nu știu. Asta mă-ntreb și eu, zise Tess cu seriozitate. De la un timp parcă nu mai ești tu.

Maggie se întoarse brusc spre cumnata ei. Tess o privea îngrijorată. Și-ar fi dorit să-și verse necazurile în fața lui Tess, să-i spună totul despre Reid, despre dragostea pe care i-o purta, despre singurătatea și durerea pe care le-a lăsat în urma lui. Tess era o bună prietenă și văduvă, pe deasupra; dacă exista cineva care să știe ce înseamnă să pierzi un iubit, cu siguranță ea era.

Dar ceva o împiedica să se destăinuie. Îi era prea rușine de ea însăși, era prea speriată de ce va gîndi Tess despre ea. Nici nu voia să se gîndească la dezgustul și oroarea din ochii prietenei sale. La urma urmei, Tess era văduvă de ani de zile; spre deosebire de Maggie, ea era liberă să iubească alt bărbat dar, deși rămăsese singură, devotamentul ei față de Shelby era prea puternic ca să se mai îndrăgostească vreodată. Oare n-ar condamna necredința lui Maggie, considerînd-o imorală și nedemnă de prietenia ei? De obicei, Tess, nu judeca greșelile altora, dar Maggie nu o văzuse niciodată reacționînd în fața unui păcat ca al ei.

– Nu, serios, n-am nimic, spuse Maggie. Hai să discutăm despre lucruri mai interesante. Ce se mai aude cu biblioteca?

– Merge. Vor să dea un fel de petrecere pentru deschidere, luna viitoare. Scot mobila din primul salon și din camera unde cîntăm și pun înăuntru rafturi. Rose-

mary are de gînd să atragă cît mai mulți oameni în bibliotecă. Știi, am văzut-o de multe ori în ultimul timp. E o fată foarte drăguță. Îmi place.

– Da, e greu de crezut că e fata lui Benton.

Tess dădu din cap.

– Așa e. Ea este plăcută, inteligentă și harnică. Din păcate este greu pentru cineva să se apropie de ea.

Maggie se uită la ea. Ar fi dorit să-i vorbească despre Reid, o chinuia această dorință. Dar nu putea. Pîna la urmă scutură din cap liniștită.

– Bine, zise Tess. Nu vreau să-mi bag nasul în treburile altora. Dar dacă vreodată vrei să vorbești...

– Știu, îi zîmbi Maggie.

Se apropiară de casă. Gideon și Jo ieșiră să-i întîmpine, apoi intrară toți în casă. Începuse să le fie frig.

Fusesse o duminică obișnuită. Erau din nou împreună. Dar ceva lipsea. Nici Ty și nici Maggie nu vorbiseră cum făceau de obicei și nici măcar între ei nu schimbaseră vreun cuvînt. De unde altădată erau atît de apropiați încît comunicau chiar și fără să vorbească, acum erau tot timpul tensionați. Asta o sfîșia pe Maggie și făcea eforturi cumplite să rîdă sau să zîmbească. Se vedea pe chipul ei că o frămînta ceva. Jo își făcea griji. Gideon o privi pe Tess, ridicînd din umeri a mirare.

Mai tîrziu, cînd femeile strîngeau masa, Gideon se întoarce spre Ty.

– N-ai vrea să facem o plimbare? zise el.

Will era deja nerăbdător să plece, dar Tess apăru pe neașteptate și-i sustrase atenția.

– Will, vrei să pui tu bidoanele astea sus? Eu n-ajung.

Will se grăbi să o ajute; era totdeauna încîntat cînd putea fi de folos.

Gideon și Ty se plimbau pe-afară, printre copacii din curtea fermei. Deși era frig, plimbarea asta părea să le facă bine. Lui Ty îi plăcea să stea cu unchiul lui.

– Ai probleme cu mama ta? întrebă Gideon, din

întâmplare parcă.

– Pentru asta ai vrut să ieșim afară? zise Ty, aruncându-i o privire tăioasă.

– Tu ce crezi?

Ty ridică din umeri.

– Nu știu. Îmi închipui că o să-mi spui să mă port mai frumos cu mama după tot ce face pentru mine.

– Nu, asta știi tu foarte bine.

– Așa mi-a spus și bunica.

– Păi, bunica este mama mamei tale și mamele își protejează cât pot de bine copiii. Știi bine ce-ar spune mama ta dacă cineva ar zice ceva rău despre tine.

– Atunci ce vrei să-mi spui?

– Nu știu. Nu m-am gândit. Am crezut doar că o să ne plimbăm sau că simți nevoia să vorbești cu cineva. Cu un alt bărbat. Uneori nu e bine să spui ce ai pe suflet unei femei, chiar dacă-ți este rudă apropiată.

– Mă tratează ca pe un copil, izbucni Ty.

– Chiar așa? Știi, mă surprinde. Aș fi zis că Maggie îți acordă prea multe responsabilități pentru un bărbat de vîrsta ta.

– Da de unde, spuse Ty uitîndu-se chiorîș. Pot face tot ce-mi cere. Nu asta e problema.

– Atunci cum te tratează ca pe un copil?

– Nu a vrut să-mi spună de ce a plecat Reid, explodă el, luînd o mină hotărîtă și strîngîndu-și pumnii în buzunare.

– Poate că nu știe.

– Ba știe, răspunse Ty hotărît. Într-un fel din cauza ei s-a întîmplat.

– De unde știi?

– Așa cred. N-a vrut să-mi explice. Spunea că n-am nevoie să știu, că trebuie să am încredere în ea.

– Poate că nu e bine să știi.

– N-aș crede, se îmbufnă Ty. Tu ce zici? Ai putea suporta să nu știi de ce pleacă cineva de la tine?

– Nu. Cred c-aș vrea, admise Gideon. Știi, Ty, uneori e greu pentru o mamă să realizeze că fiul ei nu mai e un copil și să-l considere un adult.

– Tu știi de ce a plecat? întrebă trist Ty.

Gideon dădu din cap.

– Nu. Nu-l cunoșteam prea bine pe Reid și Maggie nu mi-a spus prea multe despre el. Nu cred să-i fie spus ceva nici mamei sau lui Tess, dacă asta te ajută. E clar că nu vrea să vorbească cu nimeni despre el.

– E vina ei.

– De unde știi asta?

– Sînt sigur că a spus sau a făcut ceva care l-a determinat să plece.

– De ce?

– Pentru că lui Reid îi plăcea de noi. Mi-a spus-o chiar el. I-a plăcut la noi. Discutam cu el tot felul de lucruri și mi-a spus că-i place curiozitatea mea. Vorbesc serios.

– Te cred.

Gideon îl privi o clipă. Rămaseră tăcuți un moment. Gideon se așeză; luă un bețișor și începu să-l rupă bucățele. Se așeză și Ty alături de el.

După un timp Gideon spuse:

– Nu înțeleg un lucru, Ty. De ce trebuie să fie unul din voi vinovat pentru plecarea lui Reid? Poate c-a vrut el să plece.

– Nu putea, insistă Ty cu încăpăținare. N-ar fi putut să ne lase așa. N-ar fi putut să plece pur și simplu.

– Nu te-ai gîndit că poate n-a avut practic un motiv să plece, că poate a considerat că e timpul să o ia din loc.

– Trebuie să fie vreun motiv, țipă Ty, privindu-l în ochi.

– Voiam să spun că poate nu e neapărat ce crezi tu. Nu știu care este adevărul, dar unele lucruri pot să le bănuiesc. Nu știu dacă l-a alungat Maggie sau a plecat

din proprie inițiativă, dar pot să-ți spun un lucru: lui Maggie îi plăcea acest bărbat. Nu cred că voia ca el să plece. Dar uneori ceea ce-ți dorești poate să nu fie cel mai bun lucru pentru tine. Poate că asta a trebuit să facă.

– Cum? De ce?

Gideon suspină și se ridică.

– Știi, Ty, mama ta este o femeie destul de drăguță, spuse el privind în gol. Poate că nu-i dăm destulă atenție pentru că ne-am obișnuit cu ea. Dar este foarte atrăgătoare și are, pe deasupra, și-un suflet bun. Orice bărbat se poate îndrăgosti de ea. Nu știu dacă asta s-a întâmplat, dar nu m-ar surprinde ca Reid să se fi îndrăgostit de mama ta. Stînd atîta timp în preajma ei, n-ar fi imposibil.

– De mama? Crezi că s-a îndrăgostit de ea? zise Ty și făcu ochii mari.

Gideon ridică din umeri.

– Ți-am spus că nu știu. Dar e posibil! Se poate ca și lui Maggie să fi început să-i placă de el. Știu că nu este exact ceea ce crezi tu despre mama ta, dar poate fi și așa. Și, cum mama ta este măritată cu Will, Reid și-a dat seama că iubirea lor n-are nici o șansă, că nu s-ar putea niciodată mărita cu el. Uneori singura femeie pe care și-o dorește un bărbat este cea pe care nu o poate avea.

Durerea din glasul lui Gideon era prea mare ca Ty să n-o simtă. Gideon îi simți privirea și se uită la el. Apoi oftă și-l luă pe după gît.

– La naiba, Ty, nu sînt expert în dragoste. Dar un lucru știu sigur: nimeni nu te poate iubi mai mult decît mama ta. Orice motiv ar avea, orice ar fi bine sau rău pentru ea, îți vrea numai binele. Și ție și lui Will. Voi sînteți singurii de care îi pasă, cei la care s-a gîndit întotdeauna prima dată. Pot să jur asta.

– Da, cred că ai dreptate, zise Ty. Dar nimic nu mai

merge ca lumea.

– Știu cum e, aprobă Gideon cu tristețe. Hai să-ți spun ceva. De ce nu rămii la noi câteva zile? Și cu Will. Ai vrea? Ne-ați putea ajuta cu pregătirile pentru Crăciun. Mama o să ne povestească de cînd eram copii, eu, mama ta, Shelby și Hunter. Îi place să se plîngă de toate necazurile pe care i le-am făcut. Stai doar câteva zile și după aia te întorci acasă.

– Mi-ar plăcea, spuse Ty încîntat.

– Bine, atunci am stabilit. Acum, hai să ne întoarcem în casă.

La început Maggie n-a prea vrut să-i lase, dar cînd a văzut cît de încîntați erau, a cedat. Era mult timp de cînd nu-l mai văzuse pe Ty atît de bucuros. După asta s-a întors acasă și-a rămas singură următoarele trei zile.

Părea să-i facă plăcere singurătatea. Nu mai era nevoită să se prefacă fericită și bine dispusă. Putea să stea liniștită să se uite pe fereastră sau să plîngă noaptea, fără să se mai teamă că Will și Ty ar putea s-o audă. Și pentru prima dată a simțit o dorință adîncă de eliberare.

Gideon, Ty și Will ieșiră miercuri dimineată din casă, pregătiți pentru expediția îndrăzneată pe care le-o propusese Gideon. Trebuia s-o ia pe scurtătură prin cîmpiile familiei Tyrrell. Și apoi prin pădurea de lîngă ferma familiei Whitcomb.

Era ceață și puțin cam răcoare. Se auzea doar cîrîpîtul păsărilor.

Mergeau tăcuți. Deși fuseseră deja în pădurea asta de multe ori, într-un fel le era totuși frică. Le tăia tot elanul gîndul că s-ar putea rătăci în pădurea asta deasă,

printre atâtea animale sălbatice.

Dar după câteva minute, văzură că ajunseseră aproape de capătul pădurii și se vedea deja casa lor, începură să se mai liniștească.

Will, care mergea alături de Ty, luă o mină serioasă și zise:

– Ty...

– Ce e?

– De ce-a plecat Reid?

Tu se uită la el. Pusese întrebarea asta de multe ori. Îi răspunse, totuși, cu calm:

– Nu prea știu.

– Crezi... că a plecat din cauza mea?

Ty se opri și se uită la el. Era pentru prima dată când Will își exprima acest gând. Will se opri și el și-l privi trist.

– Din cauza ta? spuse Ty. Doamne ferește! Ce-ți veni?

Will ridică din umeri.

– Nu știu. Dar uneori – nu știu – se uita ciudat la mine.

– Se uita ciudat?

Will se feri să-l privească în ochi. Luă un bețișor și începu să zgîrme în noroi.

– Nu știu. Ca și cum... ca și cum ar fi fost supărat. Ca și cum eu l-aș fi supărat.

Îi dădură lacrimile.

– O, Will, nu... zise Ty apropiindu-se de el. Nu gîndi asta. Sînt sigur că n-a plecat din cauza ta. Domnul Prescott te plăcea. Toți știm asta.

– Crezi? se lumină Will. Chiar crezi?

– Sînt sigur. Știi bine că nu te mint niciodată; nu-i adevărat?

Will dădu din cap.

– Să știi că nici acum nu te mint. Domnului Prescott îi plăcea de tine. Chiar foarte mult.

– Nu mă minți? zise Will zîmbind trist. Atunci, de ce a plecat?

– Nu știu, răspunse Ty încurcat.

Dintr-odată, Ty înțelese ce voise să spună unchiul lui zilele trecute. Nu voia să-și exprime gândurile lui în legătură cu acest subiect față de Will, nici măcar nu știa cum fiindcă Will oricum n-ar fi înțeles. Probabil că asta voise să spună unchiul Gideon atunci când îi zisese că mamă-sa nu-i poate explica, pentru că era fiul ei. Acum își dădea seama că uneori sînt lucruri pe care nu le poți spune cuiva, oricît de mult l-ai iubi.

Dar Will nu ceru alte explicații.

– Îmi pare rău că nu am fost eu, spuse el simplu. Frînse ramura pe care o avea în mînă în două, apoi făcu la fel cu bucățile.

– Dar îmi doresc ca el să nu fi plecat, adăugă apoi.

– Și eu, spuse Ty înghițind cu greu. Se ridică întinzînd mîna spre tatăl său. Dar cred că nici tu, nici eu nu mai putem face nimic. Să mergem, sau ne apucă seara pînă ajungem acasă.

Will încuviință și-i apucă mîna ridicîndu-se, apoi porniră din nou la vale pe cărare. Will își tira picioarele, ascultînd încîntat foșnetul frunzelor uscate. Ty zîmbi, amintindu-și cît de mult îi plăcea să facă la fel cînd era mai mic. De fapt, descoperi el, încă îi plăcea. Cu un șut expedie în aer un nor de frunze, și Will chicoti.

Apoi văzu o piatră, chiar lîngă cărare, plată, netedă, cu o pată rozalie și se opri.

– Hei, Will, privește acolo.

Will se duse nerăbdător la piatră. De cînd își amintea Ty, lui Will îi plăceau mineralele. Cei doi se lăsară pe vine, și Will ridică piatra întorcînd-o cu grijă în mîini.

Atunci Ty azi grohăitul.

Se ridică și rămase nemișcat. Din umbra copacilor, la cîțiva pași de ei, un mistreț îi privea cu ochii săi mici. Doi colți lungi, curbați îi ieșeau din rît. Ty știa cît de

periculoase erau asemenea animale. Pe lângă cei doi colți lungi, aveau dinți puternici și ascuțiți. Cel mai bine era să evite asemenea creaturi, și Ty avusese totdeauna grijă să se ferească de ele când umbla prin pădure. Nu mai văzuse un mistreț așa aproape de casă. Dar iarna venise, timpurie și rece, și auzise că multe animale își părăsiseră ascunzișurile și căutau hrană în zonele mai apropiate de oameni.

Casa, care cu câteva momente în urmă părea atât de aproape, părea acum foarte departe. Ty încercă să nu se miște, sperînd că mistrețul nu le va mai da atenție și nu-i va considera două potențiale prăzi.

Will, simțind că nu e în regulă ceva, din comportamentul lui Ty, își ridică privirea. Când văzu mistrețul sări în picioare strigînd:

– Fugi, Ty, fugi!

Mistrețul scoase un grohăit puternic și porni să atace. Ty tipă cît putu de tare, sperînd că erau destul de aproape de casă pentru a fi auzit de Maggie. Dar mai știa și că nu mai conta dacă mama sa îl aude și vine cu o armă să omoare vierul. Nu avea nici o șansă să scape cu fuga.

Singura speranță era să se cațere într-un copac. Dar copacii cei mai apropiați erau pini, greu de escaladat, cu trunchiuri lungi și netede, lipsiți de crengi pînă departe deasupra solului. Alergă spre un stejar dar știu că nu va reuși. Will, cu picioarele sale mai lungi și mai puternice, avea o șansă; era deja cu cîtiva pași mai departe. Dar Ty își dădu seama că animalul era prea aproape și copacul prea departe pentru el. Trebuia să încerce să se cațere într-un pin. Sări cît de sus putu și se agăță cu brațele și cu picioarele de cel mai apropiat pin. Disperat, începu să se tîrască pe trunchi în sus ca o omidă, apucîndu-se strîns cu brațele și genunchii de trunchiul copacului.

Mistrețul izbi copacul chiar sub el, atât de aproape

încît Ty îi simți răsuflarea fierbinte pe glezne. Copacul se zgudui sub forța loviturii, și Ty aproape că se desprinse de el. Alunecă, zgîriind coaja copacului cu unghiile. Scoarța îi sfișie tricoul și pielea, dar el nu simți durerea. Era prea îngrozit. Dacă nu s-ar fi dat înapoi pentru a-și lua avînt, mistrețul l-ar fi putut apuca de picioare cu colții săi ascuțiți.

– Ty! strigă Will, și vocea sa suna pe potriva terorii lui Ty.

În disperarea sa, Ty încercă să se cațere mai departe, dar parcă picioarele îi alunecau tot atît de mult în jos, pe cît încerca el să se urce. Mistrețul se repezea din nou; Ty auzea zgomotul copitelor. Privi neputincios atacul fiarei.

Animalul se repezea din nou spre copac. Și dintr-odată apăru Will, alergînd în întîmpinarea animalului și rotind o creangă culeasă de pe jos.

– Nu! strigă Will și lovi cu toată forța.

– Will, nu! strigă Ty. Oprește-te!

Creanga ateriză cu zgomot pe țeasta mistrețului.

– Grăbește-te! strigă Will. Urcă! Urcă!

Animalul șovăi sub lovitură și se dădu puțin înapoi scuturîndu-și capul. Will îl urmări ridicînd din nou bîta. De această dată lovitură căzu fără efect pe spatele fiarei, și arma improvizată se rupse.

Will se întoarse și o luă la fugă, dar mistrețul își revenise și se luă după el. Atît Will, cît și Ty știau că nu va ajunge la copac. Ty privi îngrozit și neajutorat cum animalul îl ajunse pe Will din urmă și îl trînti la pămînt dintr-o lovitură.

– Nu! strigă Ty și dădu drumul trunchiului, sărind pe pămînt. Tată! Nu!

Will se rostogoli și se zbătu să se ridice deși sîngele îi țîșnea din picioarele rănite. Animalul se repezi din nou lovind de această dată șoldul lui Will. Ty țipa în timp ce alerga spre tatăl său. Se apleca doar pentru a culege

conuri, pietre și orice altceva ce putea fi aruncat asupra animalului.

Dar animalul nu băgă în seamă conurile și pietricele ce loveau pielea groasă. Nu vedea decît prada ce trebuia ucisă, și atacă din nou, lovind trupul prăbușit, împungîndu-l, zdrobindu-l sub copite.

– Oprește-te! Fir-ai să fii, oprește-te! strigă Ty printre lacrimi și aruncă o piatră cu toată puterea.

De această dată piatra nimeri cel mai sensibil punct al animalului: rîtul. Fiara scoase un țipăt de durere, se întoarse, îl văzu pe Ty și se repezi spre băiat.

18

Maggie punea pînea la cuptor, cînd auzi strigătele. Neliniștită, deschise ușa din spatele casei și ascultă. Auzi din nou strigătele de departe, dar nu înțelese ce spuneau. Apoi un strigăt sfredeli aerul, stîrnind ecouri în pădure. Femeia se răsuci și alergă înăuntru, să ia pușca. Nu știa ce se întîmplase, dar recunosc țipătul fiului său, și știa că, orice ar fi fost, era ceva serios. Putea fi un animal, sau poate unul din băieți căzuse și se rănise, sau poate era altceva, dar ea învățase de mult că era mai sigur să ia cu ea o armă cînd nu știa cu ce se va confrunta.

Maggie țîșni pe poarta din spate și alergă spre pădure încărcînd arma în fugă. Auzea strigătele lui Will amestecate cu cele ale lui Ty, apoi Ty scoase un țipăt care îi făcu părul măciucă. Aproape zbură pe potecă la vale.

În fața ei printre copaci, îl văzu pe Ty. Alerga cît putea de tare, și, la mai puțin de douăzeci de pași în urma lui, un mistreț feroce cu colții plini de sînge, îl urmărea. Nu mai era timp de gîndire. Instinctiv duse arma la umăr, respiră adînc, ochi și trase. Mistrețul guiță și se prăbuși.

Picioarele din față se împiedică și veni în rît. Dar se ridică din nou și, scuipînd sînge, porni iar pe urma lui Ty.

Maggie reîncărcase rapid arma și trase din nou. De această dată glonțul lovi în cap. Fiara șovăi, guiță de durere și se prăbuși. Maggie, ușurată, se înmuie.

– Mamă!

Ty alergă la ea cum făcuse de atâtea ori când era mic, își aruncă brațele în jurul ei și își îngropă fața în pieptul ei.

– Tata! L-a omorât pe tata!

– Will? În groaza momentului, văzîndu-și copilul urmărit de fiară, nici nu-și dăduse seama că Will lipsea. Acum, un nou fior de teamă o străbătu.

– Ce? Unde?*

Ty se smulse de lângă ea și alergă arătînd cu mîna, iar ea îl urmă. Îl zări pe Will, o formă inertă zăcînd în frunze. Cînd se apropie văzu frunzele pătate cu roșu ca și hainele lui Will și își aminti de sîngele de pe rîtul și colții mistrețului.

– Will! Vocea îi era pierită.

Înghețase privindu-l. Pentru o clipă nu reuși să se miște, paralizată de teamă de ceea ce va vedea cînd se va apropia mai mult. În acea clipă totul – pămînt, copaci, cer – păru să se învîrtă în jurul ei, și închise ochii trăgînd adînc aer în piept pentru a se liniști. Apoi păși înainte.

Will încă respira, dar respirația îi era însoțită de un hîrîit ciudat. Pantalonii și jacheta musteau de sînge iar el se ținea cu mîinile de burtă. Era în agonie.

Maggie căzu în genunchi lângă el, jelind.

– Nu, nu...!

Vocea îi era încărcată de durere. Will era la un pas de moarte.

El deschise ochii și o privi.

– Mags.

Ochii lui de obicei pali, străluceau de durere, și, în mod ciudat, el arăta ca adevăratul Will, din nou, ca el însuși.

– Ty?

– E bine, îl asigură ea, luîndu-i mîna într-a sa. El o apucă strîns. Ochii îi fură inundați de lacrimi.

– L-am salvat.

Pe buzele lui apăru un zîmbet palid și în ochi i se

citea mîndria. Pentru o clipă arătă ca bărbatul ce fusese odinioară. Apoi lumina din ochi păli și aceștia se închiseră lin. Gemu ușor și un bolborosit ciudat se auzi odată cu respirația. Trupul lui deveni inert.

– Will? Will?

Panica crescuse în Maggie. Nu putea fi adevărat. Nu era posibil ca acesta să fie sfîrșitul.

– Nu, începu ea să plîngă în hohote. Te rog, nu...!

Se lipi de mîna lui, plîngînd. Singurul lucru care îi venea în minte era felul cum o privise el cînd o invitase prima oară la dans. Crezuse că toată durerea ei pentru el trecuse, că-l pierdu-se și îl jelise cu ani în urmă, cînd îl adusese acasă de pe front cu mintea de copil. Acum, însă, își dădu seama că, orice s-ar fi schimbat între ei, îl iubise în toți acești ani. Și acum îl pierdea din nou.

Ty îi puse o mîină pe umăr, și ea se întoarse spre el. Copilul era palid și parcă se matrurizase brusc.

– E... e mort, nu?

Ea încuviință din cap, înecată de lacrimi. Ty se lăsă la pămînt alături de ea, și își aruncă brațele în jurul ei, și se ținură strîns în brațe cu lacrimile șiroind.

Înmormîntarea lui Will avu loc două zile mai tîrziu. Gideon făcu un sicriu și îl îngropară în cimitir alături de părinții lui. Era o vreme umedă și rece, și Maggie nu se putea opri din tremurat cînd privea coșciugul coborînd în groapă. Cînd ajunseră acasă Maggie urcă la ea în cameră pentru a-și da jos vâlul și mănușile și a se aranja înainte de venirea musafirilor. Se așeză pentru o clipă în balansoar și privi pe geam natura mohorîtă. Se întreba cum se va descurca de acum încolo. Se îndoia că va face față de această dată. Era la capătul puterilor.

Ușa se deschise încet. Maggie își ridică privirea și-l văzu pe Ty stînd în prag. Îi făcu semn să se apropie, zîmbind șters. El închise ușa și se îndreptă spre ea.

– Mamă?

– Da, dragul meu?

O dorea sufletul pentru el și îi luă mîinile într-ale sale, făcîndu-l să i se așeze în poală. El era mult prea mare, desigur – picioarele aproape că atingeau podeaua, iar ochii lui se întîlneau cu ai ei la același nivel – dar era bine așa, ținîndu-l încă o dată în brațe ca pe vremea cînd era mic. Simți lacrimile băiatului în păr.

– Mamă, îmi pare rău, șopti el.

– Pentru ce?

– Că am fost rău cu tine. În legătură cu Reid. Iartă-mă!

– Oh, dragul meu... Vocea îi era înecată în lacrimi. Îl strînse mai tare la piept. Te iubesc, spuse ea simplu.

– Și eu te iubesc, răspunse el.

Plînseră mult unul în brațele celuilalt.

Tot restul zilei mica lor casă fu plină de oameni veniți să-și prezinte condoleanțele. Jo se mută la ei o săptămîină ca să aibă grijă de fiica ei și de casă, apoi Tess preluă această sarcină pentru încă o săptămîină.

Curînd veni Crăciunul. Maggie pregăti mîncăruri deosebite pentru redusa reuniune de familie, dar pe dinăuntru se simțea groaznic. Încercă, de dragul lui Ty, să pună lucrurile într-o lumină mai bună. În noaptea de Crăciun, cînd se întoarseră de la mama ei, ea îi dădu cămașa pe care i-o făcuse și jocul nou-nouț pentru care strînsese ban cu ban.

Cînd Maggie deschise darul lui pentru ea, o vacă de lemn pe care singur o cioplise sub îndrumarea lui Gideon, buzele porniră să-i tremure. Îl luă strîns în brațe, lup-tîndu-se din răspuțeri cu lacrimile ce o podideau.

– Mamă, șopti el cu voce stinsă, de ce ne părăsesc toți? Îi voi pierde mereu pe cei apropiați? Nimeni nu rămîne definitiv?

– O, Ty, nu, nu ne-ai pierdut pe toți, exclamă Maggie alarmată și întristată de gândurile fiului său.

– Dar tata a murit, și mai înainte Reid a plecat. Și înainte de asta unchiul Hunter a plecat.

– Dar eu sînt aici, cu tine, Ty. La fel și bunica și mătușa Tess și Gideon. Tatăl tău nu a murit că a vrut, și nici Reid nu a avut de ales cînd a plecat. Nici unul dintre ei nu a vrut să te părăsească.

– Știu că tata n-a vrut să moară.

Îi era mai ușor să-l numească tată acum cînd natura lui copilăroasă nu mai era evidentă tot timpul.

– Sigur că n-a vrut.

– Dar e greu, și – oh, nu mai știu nici eu. E destul de trist cînd mă gîndesc să oamenii dispar. Azi sînt aici, mâine nu mai sînt. Și nu poți face nimic. Nu-i poți ține, oricît de mult ai vrea să rămînă.

– Se întîmplă, spuse Maggie și îl strînse din nou la piept. Îmi pare rău că ți s-a întîmplat de două ori într-o perioadă așa de scurtă. Dar nu de fiecare dată cînd iubești pe cineva se întîmplă. De cele mai multe ori nici nu e nevoie să se întîmple așa ceva.

El dădu din cap, dar Maggie știu că nu era convins. Plecarea lui Reid și moartea tatălui său veniseră prea brusc și prea dur pentru el. Se ruga ca Ty să nu-și închidă inima de teamă să nu iubească oameni care-l vor părăsi.

Mai tîrziu, după ce Ty plecase la culcare, Maggie deschise cadoul pe care Will îl pregătise pentru ea. Era tot o sculptură în lemn, o imitație grosolană a văcuței cioplite de Ty. Maggie strînse bucata de lemn la piept și plînsese.

Deschiderea noii biblioteci era cel mai mare eveniment social din ultimii ani pentru locuitorii din Pine Creek. Mai multe femei petrecură o groază de timp după Crăciun decorînd parterul casei lui Tess pentru evenimentul din ianuarie. În ziua serbării, servitorii de la Gonway aduseră cutii peste cutii cu alimente și luară în primire bucătăria, pentru a pregăti mîncarea.

Tess știa cît de mult îi displăcea lui Benton faptul că biblioteca ocupa casa pe care și-o dorise atîta doar pentru că voia să fie bine privit în societate, acesta afișa un fals aer de mulțumire în fața celor de la Liga Femeilor. Datorită implicării fiicei sale el încercase să arate o grijă deosebită, plătind mîncarea și decorațiunile. O irita pe Tess aerul lui de binefăcător, dar o mulțumea gîndul că acesta era pe dinăuntru negru de furie din cauza pierderii casei.

Tess se îmbrăcase cu foarte multă grijă pentru eveniment. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să nu arate bine. Nu putea suferi ca lumea să o compătimească pe ea sau pe Amanda sau să ghicească faptul că renunțase la o parte din casă pentru a nu o pierde pe toată. De aceea cheltuisese o parte din banii primiți pe ceea ce vînduse în Little Rock și cumpărase niște catifea albastră pentru ea și niște mătase închisă la culoare pentru mama sa. Amîndouă își dedicaseră tot timpul liber confecționării rochiilor și Tess decupase cu grijă fișii de dantelă dintr-o rochie veche de bal pentru a decora gulerile și tivurile.

Cînd Tess fu îmbrăcată cu rochia, cu părul aranjat și cu perlele de la Shelby prinse în urechi, fu foarte mulțumită de ceea ce oglinda îi arăta. Cu mânușile de dantelă în mîini, se îndoia că cineva ar fi ghicit că spălase rufe și frecase podelele cu o zi înainte.

Tess și Amanda erau în comitetul de primire cu Rosemary și președinta Ligii Femeilor. Tess observă că, în ciuda indispoziției pe care o avusese mai devreme,

mama ei se distra de minune. Purtînd o toaletă de seară nouă și salutînd cu grație vechii prieteni și cunoștințe, ea arăta ca în urmă cu zece sau cincisprezece ani, la petrecerile pe care ea însăși le dădea.

Tess era mai puțin încîntată. Își pierduse gustul pentru astfel de evenimente sociale.

Cînd bucuria că purta o rochie nouă și arăta foarte bine se mai potoli, zîmbetul permanent și salutarile respectuoase, adresate fiecărui invitat nou-sosit, deveniră foarte obositoare. O dureau spatele de la frecatul podelelor de ieri și îi era foame și sete. Tocmai se gîndea să părăsească comitetul de primire și să meargă să-și ia o farfurie și un pahar de la bufet, cînd intră familia Tyrrell.

Ca de obicei, cînd îl vedea pe Gideon în ultima vreme, inima i se strînse. Nu putea fi în preajma lui fără să se gîndească la dragostea ce i-o purta – și la faptul că el nu-i răspundea la fel. Gideon părea mereu tot atît de stîngaci pe cît era și ea.

– Gideon. Mama. Jo.

Tess o sărută pe Jo pe obraz, luîndu-i mîinile și strîngîndu-i-le într-ale sale. Îclină politicos capul spre Gideon. Jo aruncă o privire plină de înțeles de la Gideon la Tess, dar nu spuse nimic.

– Îmi pare rău că Maggie nu a putut veni, spuse Tess. Dar înțeleg.

– Da, spuse Jo îngrijorată. Moartea lui Will a fost o lovitură puternică. Am încercat să o fac să vină cu noi, dar a spus că nu se simte în stare. Știi, oamenii se așteaptă ca ea să se simtă ușurată de moartea lui Will, dar ea îl iubea cu adevărat. Și suferă.

– Sigur că suferă.

Tess aruncă o privire în spatele celor doi și strînse din buze. Benton Conway stătea în pragul ușii alături de Linette, palidă și drăguță.

Jo se strîmbă.

– El! Speram să nu aibă tupeul de a se arăta pe aici

astă seară.

– Nu fi naivă, replică Tess cu dispreț ridicînd vocea. Speră ca această petrecere să-i deschidă poarta spre cercul social al Ligii.

– Repede, invită-mă la dans, șopti ea către Gideon. Nu vreau să vorbesc cu el.

Nu dorea nici să riște demascarea rolului lui Linette în ingeniosul său plan.

– Desigur.

Gideon o luă la braț și o conduse pe ringul de dans. După expresia chinuită a feței s-ar fi zis că merge la moarte nu la dans.

Adevărul e că Gideon considera că ar fi făcut mai ușor față unei execuții. A o ține pe Tess în brațe în public era un amestec de plăcere și de suferință. Din seara cînd își pierduse controlul și o sărutase, fiecare moment petrecut alături de ea era astfel. Ajungea să-i arunce o singură privire, și simțea că ia foc.

El se gîndise, înainte de a o săruta, că dorințele sale erau enorme, dar încă nu știa nimic din ce îl aștepta. Acum, că îi gustase buzele și îi simțise trupul lipit de al său, o dorea mult mai mult decît își închipuise. Acea sugestie a plăcerii intimității nu făcuse decît să pună paie pe focul pasiunii sale. Cînd era în preajma ei nu-și mai dorea decît să o ia în brațe și să o sărute din nou. Indiferent de împrejurări sau oricît de nevinovată era conversația, mintea îi lua foc și imaginația îi aducea în fața ochilor imagini cu ea goală în pat cu el.

Nu-și putea controla fantasmemele, dar se simțea ca un ticălos că le avea. Cum se putea gîndi la pasiune, cînd știa cît o dezamăgise? De cînd o sărutase, chiar și după ce-și ceruse iertare, zărea durere și tristețe în ochii ei. Ea făcuse totul ca să-l evite, mereu vorbind cu mama ei sau cu Maggie cînd erau împreună. Iar cînd nu putea evita conversația cu el, îl trata cu o politețe dureros de rece. Tess își închisese sufletul în fața lui, îngropase

veselia și prietenia ce înfloriseră odată între ei.

Nu, dacă era să fie cinstit, el era cel care distrusese acea prietenie; el îi trădase încrederea. Probabil că îl disprețuia, tolerându-l prin preajmă doar pentru că ținea la Maggie și la Jo.

Gideon întinse brațele, ea se apropie și cei doi se alăturară celorlalți dansatori. Tess era caldă și minunat de suplă în brațele lui, dar Gideon se lupta cu acest gând. Îi simți parfumul și căldura trupului ei îi arse pielea. Îi privi fața minunat de albă, cu o ușoară roșeață în obraji. Gura fină, cu buzele umede, îl înnebunea. Dorința îi luă foc în vene și el se temu că va începe să tremure.

Tess nu îndrăznea să privească în sus, spre el. Își păstra ochii pironiți în pieptul lui și încerca să ignore senzația caldă fluidă pe care o simțea în pîntec de cînd intrase între brațele lui pe ringul de dans. De ce fusese atît de nesăbuită încît să danseze cu el? Ce va gândi el? Dacă va considera că îl invită să o curteze? Mai bine rămînea pe loc și îl înfrunta pe Benton Conway.

Cînd muzica se opri Gideon o conduse curtenitor pînă la locul unde mama ei și Mariana Hill stăteau de vorbă. Apoi se grăbi să se alătore unui grup de bărbați ce discutau în apropierea scării.

Abătută, Tess îl privi îndepărtîndu-se. Abia așteptase să scape de ea. Era cea mai grăitoare dovadă a faptului că el nu o iubea.

Rosemary se apropie de Tess cu un aer încurcat.

– Scuză-mă, începu ea timid, dar mă tem că nu avem destule farfurii pentru gustări. Doamna Diggs se întreba ce s-a întîmplat cu prăjitura făcută de ea, și eu nu am servit-o pentru că nu mai aveam pe ce o pune. Mă întrebam, n-ai putea... Se întrerupse, privind la ea întrebător.

– Să-ți împrumut un platou? Desigur.

– Oh, mulțumesc, oftă Rosemary ușurată. Mă jenam să ți-o cer, pentru că oricum ai făcut foarte mult pentru

bibliotecă, dar nu voiam să o supăr pe doamna Diggs. Ar fi trebuit să aduc mai multe castroane și platouri, dar n-am făcut-o.

– N-ai de ce să te necăjești, spuse Tess în timp ce o conducea spre bucătărie, nu aveai de unde să știi că-ți vor trebui vase în plus.

Tess deschise o servantă și scoase un platou potrivit pentru prăjitură. Rosemary îi mulțumi luîndu-l apoi se întoarseră către salon. Tess se opri brusc. În ușă stătea Benton Conway.

– A, domnișoară Tyrrell, spuse el, ce surpriză plăcută! Mă tem că nu am reușit să vă salut cînd am venit.

Tess își îndreptă umerii. După cum se ferise de el cînd venise, nu încăpea îndoială că se temea să se găsească față-n față cu el. Ochii lui, ca și tonul, aveau ceva ironic, batjocoritor. Tess nu voia ca el să știe că îi era frică; îi provoca prea multă repulsie ca să se angajeze în discuții politicoase cu el.

– Bună seara, domnule Conway, spuse ea. Nu putea fi nepoliticoasă de față cu fiica lui, dar nici nu avea de gînd să fie prietenoasă.

Ochii lui Conway se ațintiră asupra fetei sale și spuse brusc:

– Rosemary, du platoul în camera de alături. Vreau să vorbesc între patru ochi cu domnișoara Tyrrell.

Rosemary făcu un pas spre ușă, apoi se opri și privi nehotărîtă spre Tess. Aceasta se gîndi că spune foarte mult despre Conway faptul că propria fiică a acestuia ezita să o lase singură cu el. Îi zîmbi lui Rosemary, nevrînd să o pună într-o situație delicată față de tatăl ei.

– Du-te, vin și eu imediat.

– Bine. Rosemary părea încă nehotărîtă, și aruncă o privire spre tatăl ei, iar înainte de a ieși se mai uită spre Tess.

Cînd ușa se închise în urma ei, chipul lui Benton își pierdu urma de politețe pe care o afișase pînă atunci.

Tess făcu involuntar un pas înapoi la vederea furiei oarbe ce-i schimonosea fața bărbatului.

– Cățea! mîrîi el, și înaintă pînă ajunse chiar în fața ei.

Ochii lui Tess se rotunjiră de mirare. Nimeni în întreaga ei viață nu îi vorbise astfel.

Degetele bărbatului se încleștară în jurul încheieturii ei, și el o tîrî prin bucătărie către ușa din spate. Tess era atît de buimăcită încît ajunse la ușă înainte ca ea să-și dea seama de aceasta și să se opună. Se smuci înapoi, dar nu reuși să se desprindă din strînsoare.

– Domnule Conway! Ce faceți? șuieră ea indignată.

El deschise ușa și o smuci atît de tare încît crezu că îi va smulge brațul din umăr. Tess se împletici pînă dincolo de prag. El închise ferm ușa și porni să coboare în grădină.

– Domnule Conway! își ridică ea vocea.

Ultimul lucru pe care îl dorea era ca oamenii din casă să îi vadă, dar acțiunile lui Conway o speriau.

– Dă-mi drumul, ce faci?

– Îți dau ceea ce meriți! răspunse el trăgînd-o de-a curmezișul grădinii către tufele și copăceii ce o mărgineau. Îi aruncă o privire tăioasă. Te crezi mare și tare, nu? Atît de deșteaptă cît să mă ții departe de afurisita asta de casă. Ei bine, să-ți spun eu ceva domnișoară, nu ești deșteaptă defel.

– N-am spus niciodată că aș fi astfel.

Tess își înfipse călcîiele în pămînt și trase cu toată puterea, dar nu se putea compara cu Conway, și acesta o tîrî mai departe fără ca ea să se poată împotrivi. Se gîndi să țipe, dar nu-i venea să creadă că el voia să-i facă rău acolo, în curtea propriei case, cu atîția oameni înăuntru. Probabil voia doar să-și descarce furia, iar ea prefera ca asta să se întîmple așa, fără martori.

– Ți-am oferit bani buni pe casă, răbufni el trăgînd-o în umbra unei tufe mari. Și tu ți-ai bătut joc de mine ca de un gunoi.

Ochii îi luceau în lumina lunii, fața îi era schimonosită de furie.

Frica lui Tess crescuse. Benton părea sălbatic și necontrolat.

– Dă-mi drumul!

Își smuci mîna, încercînd să desfacă menghina degetelor lui cu cealaltă mîină.

– Asta e o nebunie! Nu trebuia să-ți vînd ție casa. Dacă ai ajuns bogat și puternic, asta nu înseamnă că noi, ceilalți, trebuie să ne plecăm în fața ta. Nu poți avea tot ce vrei.

– Sau pe oricine? Întrebă el, ridicînd din sprînceană.

Brusc o trase pe Tess spre sine atît de puternic încît aceasta aproape căzu peste el și îi suci mîna la spate, făcînd-o să țipe.

– Crezi că nu te pot avea pe tine? Aici și acum, dacă așa vreau?

O privi cu poftă, dorința și furia amestecîndu-i-se în ochi.

– Am rămas fără acea casă, mîrîi el, dar te pot avea pe tine.

– Ești nebun! strigă Tess. Sînt o grămadă de oameni înăuntru. Toți cei pe care vrei să-i impresionezi, pe care vrei să-i cîștigi. Crezi că ai mai avea vreo șansă, dacă ar afla că ai încercat să mă forțezi?

– Nu vor afla, rînji el. Ce-o să faci? O să strigi pînă vor veni, să te vadă în brațele unui bărbat însurat? Asta, bineînțeles, presupunînd că te-ar auzi. Geamurile sînt închise și știi ce casă e asta. Cu muzica și discuțiile, crezi că ți-ar auzi cineva țipetele slabe?

Tess încercă să se depărteze de el, și bărbatul îi suci mîna atît de tare, că simți că leșină.

– Oprește-te! Dă-mi drumul!

– Și apoi, cîi o să-i spui? Eu voi nega totul, și știi bine care dintre noi are prieteni printre cei ce aplică legea, nu-i așa? Eu aș avea un alibi; tu ai avea o reputație stricată. Toată lumea ar vorbi de tine, ai fi o pată pentru

numele Tyrrell. Fiica ta ar auzi zvonurile și ar suferi. Nu, nu cred că ai spune cuiva.

O îndoi pe spate cu degetele înfipite în brațul ei, și cealaltă mână îi alunecă peste sîni cu cruzime.

Tess își umplu plămîinii cu aer și țipă cît putu de tare.

Benton o plesni cu putere. Lovitura o ameți. Simți că îi curge sînge acolo unde dinții îi răniseră interiorul buzei. Crezînd că a redus-o la tăcere cu demonstrația sa de forță, Benton își lăsă mîna să alunece pe partea din față a corsetului. Îi frămîntă sîinii cu ochii lucind.

– Ah, ești năvălășă, da? Pari delicată, dar ai ceva carne pe tine. Cred că ești și gustoasă.

– Tess? Vocea lui Gideon se auzi la poarta din spate a grădinii. Ești acolo?

Lovitura primită o amuțise doar pentru moment, și ea își revenise. Cînd auzi vocea lui Gideon strigă:

– Gideon! Ajutor!

Rapid, Conway îi puse mîna la gură și, cînd ea începu să se zbată, îi suci mîna la spate atît de dureros încît o ceață roșie i se lăsă pe ochi și ea se înmuie.

Dar scurtul ei țipăt fusese suficient pentru a-l face pe Gideon să vină în fugă.

– Tess? Tess! Unde ești?

Prinse cu coada ochiului o ușoară mișcare în tufe și se năpusti într-acolo. O văzu pe Tess luptîndu-se cu un bărbat, dar nu reuși să-și dea seama cine era acesta. Atacă, lovindu-l pe agresor în cel mai vulnerabil punct vizibil, la rinichi. Cu un icnet de durere, bărbatul îi dădu drumul lui Tess, care alunecă la pămînt. Apoi se întoarse pentru a-l înfrunta pe Gideon.

– Conway!

Furia îl cuprinse pe Gideon, care își luă avînt și îl lovi pe celălalt în burtă, apoi peste față. Conway căzu ca un copac doborît.

Dar Gideon era prea pornit ca să se oprească. Îl săltă de guler, îl ținu în picioare și îl lovi din nou. Con

way căzu în genunchi și Gideon îl săltă din nou.

– Nu! Gideon! Tess se clătina pe picioare spre el. Te rog, nu. E terminat, nu vezi? Nu-l mai lovi.

Gideon se opri cu o mână în gulerul lui Conway și cu cealaltă pregătită să lovească. Dădu din cap spre ea.

– Îl omor pe ticălos! spuse el cu ură.

– Nu! Te rog!

Tess se agăță cu disperare de brațul lui. Poate că Gideon era deja în pericol pentru că venise să o salveze. Nu se putea ști ce putea Conway să-i facă prin intermediul prietenilor săi din guvern. L-ar fi putut închide. Dacă Gideon îl omorîse, risca un proces de omucidere din care n-ar fi scăpat cu viață. Dar Tess îl cunoștea prea bine pe Tyrrell-i pentru a ști că un asemenea argument nu-l puteau opri pe Gideon.

– Cruță-l. Pentru mine spuse ea, căutînd argumente. Gîndește-te la scandal! Toți ar afla că m-a atacat.

– Toți ar trebui să știe ce gunoi laș și pervers este! replică el, dar ea văzu că redevenea lucid.

– Dar știi ce s-ar întreba toți, dacă m-ai salvat înainte sau după ce...

– La naiba, nimeni n-ar trebui să îndrăznească să spună ceva de tine! explodă Gideon, dar îi dădu drumul lui Conway, care se prăbuși la picioarele sale.

– Nu te poți lupta cu toți, spuse Tess ușor amuzată. Dacă pînă atunci Gideon și fratele său Shelby îi păruseră complet diferiți unul de celălalt, acum își dădu seama că aveau și o trăsătură comună: încăpățînarea cu care își apărau punctul de vedere.

– N-ar trebui să-ți fie rușine că șarpele ăsta a încercat să-ți facă rău, insistă el.

– Așa o fi, dar asta nu schimbă cu nimic situația. Amîndoi știm cum s-ar întinde bîrfa. Poate că Benton ar fi umilit, dar eu ar trebui să suport bîrfele și suspiciunea.

– Nu-l pot lăsa să scape nepedepsit. Ar trebui să înfunde pușcăria.

– Chiar crezi că ar fi găsit vinovat? Un tribunal militar – cu un soldat confederat și o văduvă confederată depunând mărturie împotriva prietenului lor?

– Probabil că nu, admise Gideon cu fălcile încleștate.

Privi furios către cel căzut. Apoi oftă resemnat, desfăcându-și pumnii, și Tess știu că reușise să-l convingă. Gideon se aplecă asupra lui Conway și-l apucă de păr săltându-i capul și obligându-l să-l privească în ochi.

– Te las acum, de dragul lui Tess. Dar dacă te mai apropii de ea o singură dată, ai de-a face cu mine. Te duc în pădure și te omor încetul cu încetul. Ai înțeles?

Ochii lui Conway se zbătură înnebuniți dar încuviință slab.

– Da, șopti el printre buzele zdrobite și pline de sânge.

– Bine, rosti el apăsător, apoi șopti cu o voce de gheață: Și dacă-ți trece prin cap că poți scăpa de mine, ține minte că sînt mulți Tyrrell-i, și că sîntem un neam foarte unit.

Se ridică și se întoarse către Tess.

– Hai. Să mergem înăuntru.

Tess încuviință și porni spre casă. Deși știa că nu era departe, distanța i se păru enormă. Picioarele îi tremurau și ea se împletici. Gideon o susținu de braț să nu cadă și ea scăpă un geamăt de durere.

– Ce-i?

Îi eliberă imediat brațul, cu o expresie de vinovăție pe chip.

– Ce-am făcut? Iartă-mă!

– Nu-i vina ta, spuse ea dînd din cap. Mă doare mîna. Conway mi-a sucit-o la spate, ca să nu pot să fug.

În lumina palidă aruncată de ferestre, Gideon văzu ceva ce nu observase pînă atunci. Sânge.

– Dumnezeuule! Sîngerezi!

Vru să-i atingă fața, dar se opri de teamă să n-o doară.

– Ce s-a întâmplat? Te-a lovit?

– Când am țipat, dar a meritat: m-ai auzit.

Gideon se încordă și ochii îi deveniră de gheață.

– Ticălosul! Nu trebuia să-l las pe nemernicul ăla să scape așa ușor.

Se întoarse către locul unde se afla Benton.

– Gideon, nu! Lasă-l!

Îl apucă de braț ca să-l oprească. Respiră adânc, brusc cuprinsă de amețeală.

– Eu... eu...

Apoi, fără să vrea, îl opri să se mai întoarcă la Benton în cel mai simplu mod posibil: oftă ușor, pleoapele i se zbătură și... leșină.

– Tess!

Gideon o prinse și o ținu strâns, uitînd orice gînd de răzbunare. O ridică în brațe și merse cu ea spre casă.

Deschise cu grijă ușa bucătăriei, lucru nu foarte ușor cu ea în brațe, și cercetă camera cu privirea. Tess nu l-ar fi iertat dacă ar fi fost surprins purtînd-o pe brațe în casă. Zvonul s-ar fi răspîndit cu iuțeala fulgerului.

Din fericire bucătăria era goală, așa că Gideon deschise ușa și traversă camera în grabă. Odată ajuns la scara de incendiu, răsufală ușurat. Doar cei din familia lui Tess o foloseau.

Urcă. Acum, că teama de a fi văzut trecuse, deveni extrem de conștient că o ținea pe Tess în brațe. Era atît de mică și de delicată. Simțea că-i fierbe sîngele în vene, cînd se gîndea că Benton o făcuse să sufere. Se încordă la gîndul loviturii nemernicului.

Gideon nu putu să nu observe ce trup fin avea Tess, era mică dar foarte feminină. Capul i se odihnea pe umărul lui și el îi simți un sîn apăsîndu-i pieptul. Știa că dacă și-ar fi lăsat mîna să alunece l-ar fi atins și pe celălalt. Se simți vinovat pentru aceste gînduri.

Nu fusese niciodată la etaj și nu știa care era dormitorul ei. Așa că păși ușor pe coridor, cercetînd fiecare

cameră. O găsi pe Ginny dormind într-una, cu inelele blonde ale părului împrăștiate pe pernă. O altă cameră era, în mod evident, o cameră de zi. Era mobilată cu o canapea și câteva scaune. Cea de-a treia cameră era un dormitor de femeie, cu sticlute de parfum, perii și o oglindă pe comodă. O fi camera Amandei? Apoi simți un ușor parfum de lămâie și ghergină pe care-l recunosc ca fiind al lui Tess și știu că era camera ei. Înăuntru, un portret miniatural al lui Shelby îi confirmă presupunerea.

O întinse ușor pe pat. Apoi aprinse o lumânare, iar lumina aurie a acesteia o învălui pe Tess făcînd ca fața ei să arate și mai rău. Avea sînge uscat pe buză și întins pe obraz iar pielea se înroșise și începea să se învinețească acolo unde o lovise Conway. Gideon era cuprins de milă și de furie. În acel moment i-ar fi omorît pe Benton. Dar la fel de mult și-ar fi dorit să-i aline lui Tess durerea.

Aruncă o privire în jur și zări ligheanul de spălat pe mîini. Turnă în el niște apă rece și înmuie în ea o cîrpă. Apoi șterse delicat urmele de sînge de pe fața lui Tess.

Apa rece o readuse în simțiri, pleoapele i se zbătură și se ridicară. Părea dezorientată.

– Ce...

Încercă să se ridice dar Gideon o opri cu un gest ferm.

– Taci. Stai liniștită. Ai leșinat.

– Am leșinat? Dar...

Memoria începu să-i revină și se strîmbă de durere cînd se mișcă.

– Acum îmi amintesc. Privi împrejur. Tu m-ai adus aici?

– Da. Nu-ți face griji, nimeni nu m-a văzut. Zîmbi ușor: reputația-ți este intactă.

– Mulțumesc. Au! Tresări cînd el atinse un loc dureros cu cîrpa.

– Scuză-mă. Încerc să te curăț.

– Cum de-ai știut să vii să mă cauți?

Gideon se încruntă.

– De fapt, cred că de la Linette.

– Linette? Dar de ce?

– Nu știu exact. A venit la mine și mi-a spus că ești afară și probabil ai nevoie de ceva de îmbrăcat. Apoi mi-a dat un șal și m-a rugat să te caut în spatele casei și să ți-l dau. Mi s-a părut cam ciudat, dar... Gideon se uită la ea. Știa că erai cu Benton?

– Nu știu. Rosemary știa. Era acolo când el a venit în bucătărie. Probabil că i-a spus lui Linette. Dar de ce s-a gândit Linette că...

– Ei, probabil că ea îl cunoaște pe Benton cel mai bine.

– O, Gideon dar e îngrozitor. Să știi că soțul tău e... Tess se întrerupse înfiorată.

Fără să se gîndească, Gideon o luă strîns în brațe, așa tremurîndă. Ea se lipi de el.

– Oh, Gideon, a fost îngrozitor! Am fost așa speriată! Am crezut... Am crezut că...

– Știu.

O luă pe genunghi și o legănă, căutînd să o încălzească cu propriul său corp, să o învăluie pentru a o proteja.

– Mi-ar plăcea să-l omor pe ticălos. Dacă aș fi știut ce ți-a făcut, l-aș fi...

– Nu! Strigă Tess, și brațele i se încolăciră instinctiv în jurul lui. Nu, Gideon! Nu trebuie să faci asta. Te implor. Te rog, te rog, nu-i face nimic. E puternic, ți-ar putea face rău.

– Taci acum, spuse el zîmbind. Crezi că nu știu să am grijă de mine însumi cu unul ca Benton Conway?

– E nevoie de mai mult decît forță și curaj, Gideon. Benton e rău. Ar găsi el un mod să te bage în închisoare, sînt sigură. Te rog, nu încerca să lichidezi conturile cu el.

– Tess.

– Te rog! Ce s-ar întâmpla cu noi dacă tu ai fi trimis la pușcărie? Sau dacă ar pune pe cineva să te omoare. E în stare de așa ceva, să știi. Și eu ce m-aș face? Sau Ginny? Sau mama și Maggie?

Tess insistă pentru a-l opri pe Gideon să se ducă să se răzbune pentru dezonoarea adusă numelui de Tyrrell. El nu se temea pentru bine însuși, dar n-ar fi făcut nimic ce i-ar fi pus în pericol familia.

– Avem nevoie de tine, Gideon. Nu te poți lăsa luat de valul răzbunării și să ne lași pe noi neprotejate. Atunci ar învinge Benton. Ar fi liber să facă ce vrea oricâteia dintre noi.

Tess își lăsă capul pe spate și-l privi. Ochii lui albaștri aruncau flăcări și maxilarele-i erau încleștate.

– Te rog, Gideon.

– Bine, răspunse el îndoit.

– Promiți?

– Da, îți promit.

Tess știa că îi fusese greu să promită. Dar știa că Gideon nu și-ar fi călcat cuvîntul. Își puse capul pe pieptul lui musculos, zîbind.

– Mulțumesc, spuse ea încet.

Respirația ei îi mîngîia lui Gideon gîtul, iar el nu-și putea ascunde tremurul ce-l cuprinsese. Închise ochii să-și controleze dorința ce pusese stăpînire pe el. Era dureros de bine să o țină astfel în brațe pe Tess. Simți că se încordează și se rugă ca ea să nu simtă asta prin hainele ce îi despărțeau. Știa că ar fi trebuit să o așeze la loc în pat sau s-ar fi dat imediat de gol. Dar nu se putea hotărî să o facă, trebuia să o mai țină în brațe puțin.

Tess se sprijini de pieptul lui, simțindu-se bine învăluită în căldura și forța ce alungaseră deja aproape orice grijă. Era atît de ușor să uite de loviturile lui Benton cînd se afla în brațele lui Gideon. Se simțea în siguranță, era bine. Ar fi stat acolo o veșnicie. Dacă el ar fi iubit-o...

Oftă ușor și își frecă obrazul de cămașa lui. Gideon

scoase un sunet ciudat iar brațele i se strinseră brusc în jurul ei. Tess îi aruncă o privire. El se uita la ea cu gura întredeschisă. Avea foc în priviri. Bursc inima ei bătu mai repede și simți cum coapsele îi sînt fierbinți. Gideon o dorea.

Tess înghiți. Încet ea își puse mîna pe pieptul lui puternic. Tremura pe dinăuntru. Tess își aminti de mîna lui Benton pe sîinii ei, de gura lui pe a sa și își dori ca Gideon să o sărute și să o atingă și să șteargă acele amintiri, înlocuindu-le cu o dorință arzătoare. Probabil că gîndurile i se citeau în priviri, căci el oftă și ochii i se aprinseră mai tare.

– Gideon.... spuse ea. Întinse mîna, îi mîngîie cu un deget buzele, bucurîndu-se de dogoarea pielii și de molicimea buzelor.

– Tess.

Vocea îi tremura. Îi prinse ușor degetul cu dinții și i-l sărută, apoi gura îi coborî spre palmă. Îi șopti din nou numele.

Respirația lui o ardea, trimițîndu-i fiori de-a lungul brațului. Tess se mișcă puțin la el pe genunchi și bărbatul gemu ușor.

– Nu mă tenta, Tess, spuse el cu o voce gravă și chinuită. Sînt și eu om. Nu mă pot opri să...

Tess se înălță și își apăsă buzele peste ale lui. Brațele ce o înconjurau deveniră de oțel, buzele lui cerîndu-le pe ale ei. Apoi limba lui începu să-i caute și să-i mîngîie fiecare cotlon al gurii, o întinse pe spate strivind-o sub trupul său puternic.

Gideon gemu. Toată pasiunea reținută atîta timp năvăli în el, copleșind rațiunea. Era pierdut în mireasma buzelor ei, în molicimea îmbietoare a trupului de femeie.

Tess era la fel de înfierbîntată, uitase de Benton și de lovitură. Era plină de dorință și dorința era unicul lucru pe care îl simțea. Tînjea după atingerea lui Gideon, după tăria lui.

În cele din urmă mîna lui îi alunecă pe trup, fierbinte chiar și prin haine, și se opri pe sîn. Degetele i-l cuprinsă tandru, făcînd ca dorința să crească în ea. Gemu și se răsuci cînd degetul lui mare trecu peste sfîrc, mîngîindu-l și presîndu-l prin rochie. Urî strînsoarea hainelor; voia să-i simtă corpul gol pe al ei și dorința o înnebuni. Îl sărută și mai apăsă, înfigîndu-i degetele în spate. Gura îi fu acoperită, devorată de a lui. Degetele lui trecură la nasturii rochiei, ca apoi – în sfîrșit – să-i dea jos corsetul și să o poată mîngîia prin cămașă.

Dorința trecu prin Gideon ca un trăsnet și el se cutremură, simțind că va exploda. Sîinii ei erau minunat de calzi și de catifeleți sub mîna lui aspră, iar sfîrcurile extrem de sensibile la atingerea lui. Era prea mult pentru el. O dorea, dorea să o aibă cît mai curînd, trebuia să o aibă. Începu să tragă de rochie.

– Nu, Gideon, așteaptă, gîfii ea, deschizînd nasturii din spate ai rochiei pentru a-l ajuta. Dar vorbele ei îl loviră făcîndu-l să se oprească.

– O, Doamne! gemu el.

Se ridică și-și trecu mîinile prin păr.

– Isuse, Tess, îmi pare rău. N-am vrut să... Eu nu sînt... Se răsuci urîndu-se. Înjură cu sete.

– Și totuși, eu sînt ca el, nu? Încerc să te am doar pentru că te doresc, fără să mă gîndesc la ce simți tu. Îți jur, însă, că n-am vrut. Mi-am ... Mi-am pierdut controlul.

– Nu, Gideon, așteaptă! Așteaptă! N-am vrut să... Nu pleca! Nu mă lăsa așa! Te rog...

Suspină amar. Gideon se întoarse și o privi. Avea ochii întunecați, plini de dezgust pentru el însuși.

– Te rog, șopti ea din nou. Te rog, nu pleca. Rămii. Știu că nu mă iubești, dar nu-mi pasă. Vreau doar să rămii. Fă dragoste cu mine. Respira precipitat. Acordă-mi doar noaptea aceasta. Promit că nu ți-o voi arunca niciodată în față. Nu-ți voi cere nimic altceva.

Gideon o privea uluit. Se simțea de parcă ar fi în-

nebunit.

– Ce? Ce-ai spus?

– Rămîi cu mine. Tess se ridică în genunchi și întinse mîinile spre el. Te rog! Știu că mă vrei.

– Sigur că te doresc! Doamne, Tess, dar asta e problema; spuse el venind lîngă ea. Te doresc prea mult.

Ea își plimbă mîinile pe brațele lui în sus.

– Nu, nu mă poți dori prea mult.

Zîmbea, și nu-și putea lua ochii de la gura ei umedă și moale și roșie de la sărutările lui.

– Tess, gemu el, mă chinui. Nu pot... Nu pot sta aici cu tine fără să te am. Și refuz să fiu asemenea lui Conway.

– Nu ești deloc ca el. Mîinile începură să-i descheie nasturii cămășii unul cîte unul. Te vreau, Gideon. Vreau să faci dragoste cu mine.

– Tess. O privea incapabil să se exprime. Tu nu poți spune... Tu nu știi ce spui.

– Ba da.

Se întinse și-i sărută ușor bărbia apoi obrații, gîtul.

– Nu, oprește-te, spuse el, gîndindu-se că dacă ea s-ar opri, ar muri.

– Nu pot. Vino în pat. Îl sărută la baza gîtului. Nu-ți cer să mă iubești. Îți cer doar această noapte. Nu pot...

– Să nu te iubesc?! Mintea i se zbătea într-o mare de pasiune. Dar eu te iubesc Tess! Te iubesc de ani de zile. Cum aș putea să nu te iubesc?

Tess se opri și se trase puțin înapoi privindu-l.

– Ce?

– Te iubesc! Chiar nu știi?!

Tess scutură din cap în tăcere.

– Dar în ziua cînd te-am sărutat, trebuia să-ți fi dat seama.

– N-ai spus că mă iubești, protestă Tess. Ți-ai cerut scuze că ai făcut-o. Ai spus că a fost o greșeală.

– Era.

Își trecu mîna peste față, încercînd să se dezmeticească.

– Tess, te-am sărutat fără să mă gîndesc la ce simțeau tu, exact ca și în seara asta. Eram.... eram.... ezită el, apoi arătă spre pat. Îmi uram propria pornire, propria mea dorință. Și asta era greșit. Nu țineam cont de ce voiai și ce simțeau tu.

– Voiam să mă săruți! strigă ea. Asta voiam. Te iubesc! Atunci cînd m-ai sărutat, am știut... Mi-am dat seama că... Dar tu te-ai retras. Mi-ai spus că n-ar fi trebuit să se întîmple.

Pentru o clipă, amîndoi se priviră cu groază. Apoi Gideon pufni și amîndoi începură dintr-odată să rîdă. Gideon o trase la pieptul său și se prăbușiră împreună pe pat.

– Oh, Tess. Tess. Oare am înnebunit?

Împrăștie sărutări pe față și pe gîtul ei, sărutînd-o în timp ce se rostogoleau pe pat. În cele din urmă se opriră. Gideon se ridică într-un cot și o privi adînc. Rîsul li se stinse.

– Te iubesc, spuse el liniștit.

– Te iubesc, răspunse ea.

El se aplecă și o sărută.

– O, Tess, am fost un prost.

– Și eu.

Ea scutură din cap, apoi un zîmbet ușor, seducător i se așeză pe buze și-și întinse molatic mîinile deasupra capului.

– Păi... Nu crezi că ar trebui să recuperăm timpul pierdut?

Coapsele lui Gideon luară foc. Lumea păru să se învîrtă cu el într-un mod minunat. Era derutat și uimit și nebun de fericire – și tremura de dorință. Dar era hotărît să nu o facă să sufere în vreun fel.

– Vreau să-mi fii soție.

– Bine.

Tess zîmbi șăgalnic, se întinse și îi băgă mîinile în păr.

– Vreau să mă mărit cu tine.

– Dar asta... Tess, nu vreau să regreti nimic legat de noi doi. Nu vreau să fie vreun scandal care să te rănească.

– Nu am de gînd să spun lumii ce vom face în seara asta. Dar tu? Și ne putem căsători cînd vrei tu. Se ridică privindu-l serios. Dar acum tot ce vreau e să facem dragoste. Vreau să fiu cu tine, să te cunosc. Vreau să fii al meu.

Gideon abia mai putea gîndi. Simțea că ia foc.

– Sînt al tău, spuse întinzîndu-se și sărutînd-o. Și-și dădu seama că ține paradisul în mîini și că ar fi fost nebun să-l lase să scape.

Se ridică rapid și încuie ușa. Chipul lui Tes se însenină cînd el se întoarse spre pat.

Începu să se dezbrace, privind-o tot timpul. Tess îi întoarse privirea la fel de insistent, iar respirația i se iuți pe măsură ce trupul lui suplu și musculos i se dezvăluia treptat. Tess începu și ea să se dezbrace, dar avea mult mai multe haine de dat jos și Gideon, minunat de gol, veni să o ajute. Ea alunecă din pat pentru a se mișca mai repede, conștientă de privirea lui fierbinte ce nu o părăsea. O excita să-i vadă chipul inundat de dorință și privirea ce cu greu se mișca de la lenjeria ei.

În cele din urmă el îi dezgoli sîinii și ultimele haine părăsiră pielea ei, iar ea se găsi goală alături de bărbatul iubit. Ochii lui Gideon coborîră încet pe corpul delicat al femeii. Buzele îi fremătau și în ochi avea flăcări. Lui Tess îi plăcea cum o privea, dar îi plăcea și mai mult atingerea mîinilor lui. Se apropie de el pînă cînd trupurile li se atinseră. Gideon își încrucișă palmele deschise pe spatele ei, apoi le coborî încet pînă ajunse la curba dulce a șoldurilor. Degetele i se înfipseră în fesele ro-

tunde și el o trase apăsător spre sine. Tess tresări la atingerea bărbăției lui de pîtec. Închise ochii și se frecă de el, mîngîindu-l cu întregul ei corp.

Gideon o ridică și o întinse pe pat apoi se întinse și el alături de ea. O mîngîie tandru, explorîndu-i întregul corp ca și cum ar fi dorit-o de ani de zile. Buzele urmăriră mîinile în această explorare, ațîțindu-i dorința cu sărutări lungi și delicate, pînă cînd Tess începu să gîfîie și să se zvîrcolească.

– Te rog, murmură ea, te rog!

Și atunci o pătrunse, alinînd durerea din amîndoi. Încet, foarte încet, începu să pulseze deasupra ei, ducînd-o pe cele mai înalte trepte ale dorinței pînă cînd Tess scoase un strigăt și se rostogoli în dulcea, neagra uitare a pasiunii. Gideon o urmă cu un geamăt și totul dispăru pentru ei.

19

Lunile de iarnă erau lungi și grele pentru Maggie. Încercă să se alăture fericirii lui Tess în perioada pregătirilor de nuntă, dar îi fu greu. Slăbise și își pierduse culoarea din obraji. Se gîndea la Will și se gîndea la Reid, și puține gînduri erau fericite. Will făcuse parte din viața ei atîția ani – de fapt, chiar de cînd se știa – și era ca și cum o bună parte din lumea ei ar fi dispărut dintr-odată. Îl iubise întîi ca soț, apoi ca pe un copil și îi era îngrozitor de dor de el. Dar, oarecum, se simțea și vinovată, căci simțea și ușurare, eliberare de griji și rușine.

Se simțea ca o ticăloasă pentru aceste gînduri. Mai mult, îl trădase înainte ca el să moară. Încălcase legămîntul căsătoriei, oferind dragoste unui alt bărbat.

Și îi mai era dor de Reid. Chiar și după atîtea luni și cu soțul îngropat, dragostea ei pentru Reid ardea neobosită. Erau momente cînd își amintea cum făcuseră dragoste și atunci dorința o răscolea din nou. În acele momente se simțea rușinată și se considera o depravată.

Ideea că era liberă i se strecura încet printre gînduri. Putea să se mărite cu Reid, putea să-l iubească fără restricții. Îi trecu prin cap să-i scrie la adresa pe care el i-o dăduse lui Ty, dar alungă imediat acest gînd. I se părea îngrozitor să gîndească astfel, de parcă s-ar fi bucurat de moartea lui Will, de parcă ar fi așteptat să i

se-nîmple ceva acestuia ca ea să se mărite cu Reid.

În plus, ideea de a lua legătura cu Reid o speria. Dacă nu-i va răspunde? Dacă nu-i va păsa că e liberă să se mărite? Dacă în aceste luni îi trecuse dragostea pentru ea și o considera o dragoste trecută, o pasiune de moment?

Lui Maggie și Ty nu le lipseau vizitatorii. Tess venea des și o căutaseră și mai multe femei de la biserică. Și Jo și Gideon o vizitau, căci acum era cea mai liberă perioadă la fermă. Și totuși Maggie era singură.

Într-o seară, pe la sfîșitul lui ianuarie, o trezi un ciocănit în ușa. Se ridică privind ușor amețită împrejur. Apoi își dădu seama că ațipise în fotoliul în care se așezase după masă. În poală avea un ciorap de-al lui Ty, cîrpit și cu acul înfipt în țesătură.

Nu-și dădu seama ce o trezise pînă nu auzi din nou ciocănitul.

– Vin imediat, strigă ea aranjîndu-și rochia și părul.

Cînd se îndreptă spre ușa, văzu că Ty coborîse și stătea nesigur în hol. Era încruntat dar avea și un ușor licăr de speranță în ochi. Maggie știa ce gîndea fiui său. Era tîrziu pentru o vizită – putea fi periculos pentru ei să deschidă ușa – și totuși... Inima îi tresări cînd se gîndi că putea fi Reid.

Întinse mîna spre clanță, apoi ezită și întrebă:

– Cine e?

– Maggie? Sînt eu, Hunter.

– Hunter?

Chipul lui Maggie se luminează și se grăbi să deschidă ușa apoi o deschise larg.

Era într-adevăr fratele ei. Stătea în prag cu fața în umbră dar Maggie l-ar fi recunoscut oricînd, indiferent de lumină.

– Hunter!

I se aruncă de gît. Lacrimi de bucurie începură să-i

ude fața.

– O, Hunter, Hunter! Ești aici!

El o îmbrățișă ușor jenat apoi fu tras de ea în hol.

– Vino să te văd mai bine.

Hunter își scoase pălăria. Era un bărbat frumos, cu pomeții proeminenți și cu ochii verzi și vioi. Avea părul negru ca noaptea și era foarte bronzat. Era înalt, suplu și musculos. Nu se schimbase în ultimii câțiva ani în această privință. În jurul gurii apăruseră, însă, niște riduri, la fel și la ochi, iar privirea îi era rece și dură. Ea sperase că, în timpul cât fusese plecat, grija din ochi să i se fi atenuat, dar era evident că, dimpotrivă, devenise mai profundă. Din cauza închisorii yankeilor și a unei logodnice necredincioase, era evident că Hunter cel vesel și poznaș nu mai exista.

– Hai, intră. Ty, vino să-ți vezi unchiul! Stai să-ți iau haina.

Hunter își dădu jos paltonul și i-l întinse. Privirea lui Maggie îi alunecă la șold, unde era prinsă o curea lată cu gloanțe și un pistol băgat în toc.

– Hunter, tresări ea.

– Ce-i? Îi urmări privirea și dădu din umeri. A, asta? Atinse ușor mânerul armei. Nu-ți face griji. Nu m-am întors să împușc pe nimeni.

Părea nepotrivit, chiar periculos acolo, în holul rustic, cu hainele sale aspre, cu barba nerasă de vreo două zile și cu arma la șold. Dintr-odată nu mai păru deloc asemănător cu fratele pe care ea îl cunoștea. Aruncă o privire spre Ty, care se uita la el cu ochii mari.

Hunter își desfăcu centura și o agăță în cuier, punându-și pălăria deasupra.

– Iartă-mă. N-am vrut să te sperii, Mags.

– Ce faci cu arma?

El înălță din umeri.

– Lucrurile stau altfel în Vest. Nu știi niciodată ce te

așteaptă.

Privi chipul șocat al lui Maggie și zîmbi șters.

– Nu-ți face griji, n-am devenit mercenar.

– Mercenar? Ce-i acela?

– Un ucigaș plătit, știi tu. De obicei își țin tocul pistolului legat și de picior, ca să poate scoate arma mai repede.

– Prin ce fel de locuri ai umblat? N-am auzit în viața mea așa ceva. Hunter...

– Haide, Maggie, nu-i un loc chiar așa de rău. E doar diferit. Cu timpul, te obișnuiești.

– Nu-mi doresc așa ceva, replică ea acru.

– Aceeași bătrînă, Mags, șopti Hunter folosind alintul pe care doar el și Will îl foloseau.

Fața i se îmblînzise și el o privi cu drag și pentru o clipă deveni iar acel Hunter care fusese.

– Mi-era că ți-ai pierdut formalismul.

– Niciodată, zîmbi Maggie. Oh, iartă-mă Hunter. Doar că... Cred că mă aștept ca oamenii să nu se schimbe. Pari atît de diferit față de cum te știam, e ceva de speriat.

– Uneori e de speriat să fiu eu însumi, spuse el mîhnit.

– Oh, tu!

Maggie îl înghionti în glumă, apoi se întoarse spre Ty. Acesta stătea în continuare la baza scării privindu-l pe Hunter în tăcere.

– Ty, vino să-ți vezi unchiul.

– Salut Ty, spuse Hunter și îi întinse băiatului mîna. A trecut ceva timp de cînd nu ne-am mai văzut. Îți mai amintești de mine?

– Da, domnule, încuviință Ty.

Hunter ridică din sprîncene.

– Măi să fie, Mags, l-ai învățat ceva despre bunele maniere. Mai bine decît a reușit mama cu mine.

– Ei, nu toți sîntem atît de greu de educat, spuse

Maggie în glumă. Ție foame? Ți-aș putea încropi o cină.

– Glumești? După o săptămână de umblat, crezi că aș putea refuza o masă ca lumea?

– Bine, haide în bucătărie.

– Aș băga întâi calul în grajd. Bineînțeles dacă mă lași să stau aici în noaptea asta.

– Desigur! replică ea indignată. Mai și întrebi! Poți dormi în... în camera lui Will.

Chipul lui Hunter deveni serios și spuse grav:

– Mi-a scris mama despre Will. Îmi pare rău.

– Știu.

– Ești în regulă?

– Îmi trece. Mi-a fost greu, recunosc eu ea.

– Of, surioară, parcă nimic nu este cum ar trebui, nu-i așa?

Hunter o trase lângă el.

Maggie își sprijini capul de pieptul lui. Era bine să simtă că o sprijină cu forța lui, să simtă mirosul aspru de piele, cai și transpirație. Îi venea să plângă. Se stăpîni și-i mai dădu un ghionț.

– Haide. O să-ți pun de cină.

Cît timp Hunter desșăuă calul și-l duse în grajd, Maggie merse în bucătărie și reaprinse cărbunii din sobă. Mai băgă niște vreascuri și puse la încălzit o oală cu fasole, aruncînd firimiturile rămase de la cină în foc. Ty aduse unt și lapte din bucătăria de vară, iar Maggie scoase un borcan de compot de cireșe ca desert. În scurt timp, pe masă apăru o cină copioasă.

Hunter intră pe ușa din spate și merse să se spele. Cizmele îi bocăneau greoaie pe podeaua din lemn și pintenii îi sunau. Maggie se gîndi îngrijorată la ceea ce puteau face acei pinteni mobilei și fu ușurată cînd Hunter îi scoase înainte de a se așeza la masă.

El se aruncă asupra mîncării ca un om mort de foame. Maggie stătea la masă în fața lui și sorbea dintr-o ceașcă

de cafea. Ty mîncea cel de-al doilea desert.

– Ty! Exclamă Maggie cu reproș.

– Dar, mamă... trebuie să-i țin companie unchiului Hunter, nu? Spuse el încruntîndu-se.

Hunter încuviință. Maggie îi aruncă o privire tăioasă.

– Te rog să nu-l încurajezi, spuse ea dar zîmbea. Mă rog, imediat ce termini compotul te duci la culcare. De mult timp trebuia să fii în pat.

– Ah, mamă!

– Nu glumesc.

În scurt timp, Maggie reuși să-l trimită pe Ty la culcare. Apoi se așează din nou la masă cu Hunter. Se priviră cîteva clipe în tăcere, apoi îl întrebă:

– Ai fost pe la fermă? Mama știe că ești aici?

– Nu, răspunse el. Era prea tîrziu, n-am vrut să o trezesc. Mă voi duce mîine să-i văd, pe ea și pe Gideon...

– Hunter.

– Ce-i?

– Te-ai întors definitiv?

El ridică din umeri.

– Nu știu. M-am gîndit să încerc pentru o vreme. Cînd mama mi-a scris despre Will m-am gîndit că ți-ar prinde bine o mîină de ajutor pe-aici. M-am gîndit să stau aici, să cresc cîteva cai. Nu sînt un fermier ca Gideon, dar pot să cresc cai. Am adus o mică herghelie cu mine, nu mulți, doar trei iepe și armăsarul meu, dar destui pentru început. Aș putea cumpăra mînji.

– Sună grozav! Sînt multe pășuni în zonă pentru că în ultimii ani nu am lucrat pămîntul decît pentru o mică grădină.

– Și Gideon m-ar lăsa probabil să folosesc pajiștea de lîngă pămîntul lui Will, adică al tău. Făcu o pauză. Dar nu știu dacă voi rămîne definitiv, Maggie. Eu... eu nu sînt așa cum eram. Nu reușesc să stau mai mult într-un loc. De cînd am fost în închisoare nu mai pot să

mă simt legat de un loc.

– Știu, zîmbi ea trist, cu lacrimi în ochi. Dar sînt fericită că măcar te gîndești la asta. Mă bucur că ești aici, indiferent cît vei rămîne.

– Mulțumesc.

Hunter întinse mîna și o acoperi pe a ei.

– Ești cea mai bună, Mags. Orice s-ar întîmpla, voi ști că ești mereu alături de mine.

– Desigur doar sînt sora ta.

– Mda, și Gideon mi-e frate dar asta nu-l împiedică să se certe cu mine pentru orice aș face.

Maggie dădu din umeri.

– Așa e el, Hunter. Dar tu știi că te iubește. Își face doar griji pentru noi toți.

– Știu, știu. Dar mă obosește felul cum o arată.

O tăcere calmă se lăsă între ei doi, apoi Hunter o întrebă moale:

– Tu ești în regulă?

– Da. Cred. A fost greu. Mi-e dor de Will.

– Sigur că ți-e.

– Nu e~~ra~~ la fel ca atunci cînd ne-am căsătorit, dar eu încă îl iubeam. Știu că oamenii au intenții bune, dar uneori spun lucruri de genul: „E mai bine așa”. Cum se pot gîndi că e mai bine că Will a murit? Chiar cred că, spunînd așa ceva, mă fac să mă simt mai bine?

– Probabil că-i face pe ei să se simtă mai bine. Hunter făcu o pauză apoi întrebă: Crezi în rai?

Maggie îl privi mirată. Hunter nu era genul de om care să vorbească despre religie.

– Da. Dar e ciudat că mă întrebi. Unde vrei să ajungi?

– Poate oamenii spun că e mai bine așa pentru că Will e mai fericit în rai. Știi că nu sînt bisericos, dar poate Will e într-un loc unde nu se simte dezorientat sau pierdut, unde nimeni nu rîde de el și nu îi spune prost. Dacă e din nou el însuși? Nu ar fi mai bine? Nu

te-ar face și pe tine fericită?

– Ai dreptate, oftă Maggie și după luni de zile își simți inima mai ușoară. Will ar fi mai fericit așa. Știi, a fost ciudat... Pentru o clipă, chiar înainte să moară, Will a fost iarăși el însuși. S-a sacrificat ca să-l salveze pe Ty, ca un tată adevărat, și avea ceva în ochi – o mîndrie, o satisfacție care erau în mod clar de adult. Cred că, într-un mod ciudat, era fericit. Ea ridică din umeri. Poate că la asta ar fi trebuit să mă gîndesc: că Will și-a găsit liniștea și fericirea în cele din urmă, regăsindu-se. În schimb eu m-am gîndit că l-am pierdut, m-am gîndit la durerea mea. Cred că am fost egoistă.

– Nu egoistă; normală, naturală. Cînd pierzi pe cineva, la asta te gîndești, la durerea pe care o simți.

Maggie se uită în ochii fratelui său și zări o umbră, care spunea că el cunoscuse acea tristețe, acea durere, că o încercase pe propria piele.

O dorea sufletul pentru el, totuși pentru prima dată Maggie simți că cineva îi înțelege suferința ascunsă.

Niciodată nu le putuse spune mamei, lui Gideon sau lui Tess ce se întîmplase între ea și Reid Prescott. Erau prea buni, prea nobili și așteptau același lucru de la ceilalți. Cu Hunter era altă poveste. Văzuse multe în viață și așteptările lui de la ceilalți nu erau pretențioase. El ar fi putut înțelege cum e să iubești pe cineva atît de mult încît să treci peste bun simț, peste tărie, peste virtute.

– Dar asta nu e tot, spuse ea moale.

– Ce vrei să spui? Hunter o privi încurcat.

– Eu... ezită ea. Toți îmi spun cît de bună am fost cu Will. Eu... mă simt vinovată cînd îi aud.

Hunter îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Nu ai fost bună cu Will? Haide, Maggie. Nimeni n-ar fi putut fi mai răbdătoare și mai...

– Nu i-am fost credincioasă, izbucni Maggie. Am...

am fost cu un alt bărbat.

Își coborî privirile, oprindu-le la mâini. Le ținea încleștate pe masă. Respiră adânc, apoi îi povesti ce fusese între ea și Reid Prescott. Când termină se lăsă o tăcere grea.

Apoi Hunter spuse moale:

– Oh, Maggie! Îmi pare rău. Cred că ai trecut prin clipe foarte grele, spuse el acoperindu-i mâinile cu ale sale.

Maggie începu să plîngă în tăcere, cu umerii tresărind și cu fața udă de lacrimi. Hunter ocoli masa și o ridică din scaun, luînd-o în brațe și strîngînd-o.

– L-am trădat! Oftă ea. L-am fost necredincioasă, iar acum e mort! Nu mai pot să-mi răscumpăr greșeala. Nu mai pot să îndrept lucrurile.

Hunter o legănă puțin, liniștind-o.

– Nu-i nimic, Maggie, e totul în ordine.

– Cum să fie în ordine? Doamne, mă simt atît de vinovată! Nimeni nu știe. Toți cred că am fost atît de bună cu el, dar ei nu știu.

Se retrase din brațele lui, ștergîndu-și lacrimile de pe obraji.

– Nu contează ce știi ceilalți. Nici ce gîndesc ei. Tu ai fost bună cu Will, și nimic din ce ai făcut nu a schimbat acest fapt. Ai avut grijă de el. L-ai ajutat. Ce Dumnezeu, Maggie, nici nu ar fi fost viu dacă n-ai fi fost tu. Tu nu știi asta?

– Ba da, dar asta nu-mi răscumpără greșeala.

– Nu știi dacă îți ține cineva contul. Viața ta a decurs așa cum a decurs. Nu a fost bine, nu a fost drept ce s-a-ntîmplat cu Will. Nu a fost drept ca tu să trebuiască să suporti acea povară ani de zile. Dar așa a fost să fie și tu ai făcut tot ce-ai putut. Deci ce mai contează că ai fost și tu o dată slabă? Ce mai contează că ai cedat unui implus pur uman? Crezi că nu putea fi mai rău?

– N-nu...

– Puteai să fii crudă cu Will, Maggie. Puteai să-l ignori. Puteai să te plîngi că era o povară teribilă. Dar tu n-ai făcut nimic din toate astea. Ai fost bună și iubitoare cu el. Nimic nu poate schimba asta. Și Will n-a știut de Reid. N-a suferit pentru ceva ce ai făcut.

– Și asta îmi scuză purtarea? Întrebă Maggie cu dispreț.

– Probabil că un predicator nu ar spune asta, dar, la naiba, mie mi se pare că ai avut un motiv valabil să faci ceea ce ai făcut. Oricum, fapta ta nu te transformă într-un om rău. Și în mod cert nu din cauza ta a murit Will!

– Știu asta. Doar că...

– Crezi că ar trebui să fii perfectă.

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuie. Te cunosc foarte bine. Ai fost întotdeauna așa. Niciodată n-ai știut cînd să renunți. Și niciodată n-ai suportat să greșești.

– Oh, vorbești de parcă aș fi o infatuată pedantă.

Hunter ridică din umeri.

– Păi nu ești. Ești cea mai bună și mai puternică femeie din cîte cunosc – în afară de mama desigur. Dar ești și tu un om. Îți e îngăduit să greșești, ca și nouă. Crezi că Dumnezeu nu te-ar ierta pentru un pas greșit?

– Ai dreptate.

– Atunci, iartă-te și tu, Maggie.

Ea îl privi intens în ochi, apoi zîmbi și veni să-l îmbrățișeze.

– O, Hunter, ești cel mai bun frate pe care l-a avut vreodată o fată.

Hunter zîmbi și o strînse puternic la piept.

– Sigur că sînt, și să nu cumva să uiți asta vreodată.

– N-o să uit. Îi dădu drumul. Mă bucur că te-ai întors.

– Și eu.

– Hai, te conduc la tine în cameră. Cred că ești

destul de obosit.

– Da. Am luat-o din loc devreme azi-dimineață.

Hunter își luă geanta șei, pe care o adusese înăuntru, și și-o aruncă pe umăr. Apoi o urmă pe Maggie pe scări în sus. Ea arătă spre ușa camerei lui Will și-i dădu lumânarea.

– Noapte bună, spuse ea blînd și porni spre camera sa.

– Maggie...

Ea se întoarse spre el.

– Ă... te mai vezi cu Linette?

– Da. Adică.. o văd la magazin, sau așa, în treacăt, dar n-am stat de vorbă cu ea. Noi două nu ne mai învîrtim în aceeași societate.

– Cum e? Hunter privi cu mare interes podeaua.

– Tot frumoasă.

Ea clătină din cap și gura îi deveni o linie subțire, continuă amar:

– Cred și eu. Cînd îți pasă doar de tine însăți, cred că e ușor să te menții tînără și frumoasă.

Pe Maggie o dureau sufletul pentru fratele ei. Era evident că el nu și-o putea scoate pe Linette din minte. Și, indiferent dacă o ura sau o iubea, cum ar fi putut găsi altă femeie, o femeie mai bună, dacă încă era prins de cea care-l trădase.

– Oh, Hunter...

Maggie făcu un pas spre el, dorindu-și să îl poate ajuta așa cum și el o ajutase.

– Lasă. Sînt în regulă.

Și el o luă din loc, evitîndu-i compasiunea, cu fața împietrită și ochii ca marmura.

Gideon tocmai se întorsese cu mama sa de la slujba de dimineață, de la bisericuța de la răscruce, când auzi zgomotul copitelor. Curios, ieși din grajd și privi în lungul drumului.

Soarele se ridica din spatele călărețului, și îi luă câteva clipe pînă să îl recunoască. Rămase cu gura căscată de uimire, apoi scoase un chiot și alergă în casă.

– Mamă, strigă el. Mamă, vino repede afară!

Fața mirată a mamei lui apăru la fereastra bucătăriei.

– Ce-i?

– E Hunter! Vine Hunter!

– Mulțumescu-ți Doamne!

Jo dispăru de la fereastră și se repezi la ușă. Gideon alergă pînă în fața casei.

Hunter își struni calul și descălecă, cu un zîmbet pe față.

– Gideon!

– Hunter!

Pentru o clipă se priviră jenați, zîmbind. Apoi se îmbrățișară bărbătește, bătîndu-se pe spate.

Jo, cu toți anii pe care-i avea, aproape zbură pe ușă afară și pe scări în jos.

– Hunter! Hunter!

Alerga cu mîinile întinse spre el și lacrimile îi curgeau pe obraji.

Hunter făcu un pas înapoi, se întoarse și o prinse în brațe, ținînd-o strîns.

– Mamă!

Închise ochii și Gideon îl văzu înghițind cu greu apoi el însuși se întoarse pentru a-și șterge ochii cu dosul palmei.

Jo se trase puțin, încă ținîndu-l de brațe și îl privi cercetător.

– Oh, Hunter, ești atît de slab! Nu ți-au dat să mănînci acolo?

Zîmbetul lui strălucea alb pe fondul pielii puternic bronzate.

– Nu ca tine, mamă.

– Se vede treaba că așa e, spuse ea cu mîndrie și îl luă din nou de braț. Nu-mi vine să cred că te-ai întors în sfîrșit.

– Păi... cînd mi-ai scris despre Will m-am gîndit că era cazul să vin.

– Așa e. Jo îi aruncă o privire serioasă. Maggie are nevoie de tine chiar acum. Are nevoie de noi toți, dar cel mai mult de tine, așa cred.

Ea zîmbi și își petrecu brațele pe după cei doi fii ai săi.

– Va fi atît de bine cu toți copiii acasă!

„Cu excepția lui Shelby“, se gîndi Gideon cu tristețe, „El nu se va mai întoarce niciodată“. Dar nu spuse nimic cu voce tare. O lăsă pe Jo să se bucure.

– Ai văzut-o pe Maggie? Întrebă Jo în timp ce intrau în casă.

– Da, am stat la ea peste noapte. S-a dus la biserică, dar mi-a spus să-ți zic că va ieși cu Tess mai tîrziu.

– Tu, din cîte înțeleg, n-ai simțit nevoia să mergi la biserică? Întrebă ea privindu-l aspru.

Hunter, care altădată i-ar fi răspuns cu un zîmbet nevinovat și o replică trăsnetă, de data asta spuse simplu:

– Nu. Și cred că nici biserica nu are mare nevoie de mine.

– Aici te înșeli. Jo dădu din mînă spre salon. Voi bărbații mergeți să stați jos. Trebuie să văd de cartofi, altfel se ard. Și nu pot să pun așa ceva pe masa de bun venit, nu?

Cei doi frați intrară în salon și Hunter aruncă o privire împrujur.

– Ei, se pare că nu s-a schimbat mare lucru.

Gideon dădu din umeri. Dintr-odată nu mai știa ce

să spună. Acum că bucuria venirii fratelui său se mai domolise, își dădu seama că acesta îi era străin. Își băgă mâinile în buzuară și se foi stingherit. Într-un târziu întrebă:

– Ei, de data asta rămîi?

– Pentru o vreme.

– Mama crede că ai venit definitiv.

– Eu n-am spus asta. Hunter își întoarse privirea spre el. Asta vrea ea să creadă.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Gideon oftă și se așeză în balansoar. Hunter ridică dintr-o sprînceană.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Nu ar fi trebuit să-mi fac iluzii. Dar pentru o vreme am crezut că ai devenit mai responsabil acolo, în Vest.

– Nu era nevoie, răspunse Hunter aspru. Ești tu responsabil pentru noi toți la un loc.

– La naiba, Hunter, ești bărbat acum. Gideon se ridică în picioare. Ai o mamă și o soră care au nevoie de ajutor. Și mai e ferma. Nu mă pot ocupa singur de toate. A trebuit să las aproape jumătate din pământ nelucrat anul acesta, pentru că n-am avut timp să-l cultiv.

– Eu nu sînt fermier Gideon, răspunse Hunter implacabil. Ar trebui să știi asta, mi-ai spus-o de multe ori.

– N-am spus că n-ai fi fermier. Am spus că ai fi un bun fermier dacă...

– „Dacă ți-ai da silința”, îi luă Hunter vorba din gură.

Cei doi frați se priviră în ochi. Apoi Hunter se dădu la o parte, clătinînd din cap.

– Ah, la naiba, Gideon, abia sîntem împreună de cinci minute și deja ne certăm. Nici nu pricep de ce vrei să rămîn. Niciodată nu sîntem de acord asupra unui lucru.

– Nu e adevărat.

Hunter îl privi cu subînțeles, și amîndoi începură să chicotească.

– Bine, spuse Gideon, recunosc că nu ne prea înțelegem. Îl privi pe Hunter deschis. Ești fratele meu și te iubesc, dar nimeni nu mă poate scoate din sărite așa cum faci tu. Shel mă mai înfură uneori, dar tu – tu ești un maestru. Mai știi cînd ai pus-o pe Maggie să mă țină de vorbă cu povești în timp ce tu-mi puneai broaște în pat?

Un zîmbet se întinse pe fața lui Hunter.

– Cum aș putea uita? Am crezut că o să mă alergi pînă peste graniță.

– Probabil că aș fi făcut-o dacă nu m-aș fi gîndit că mama m-ar omorî pentru asta.

Amîndoi tăcură. Hunter merse la fereastră și rămase acolo, privind afară. Gideon se așeză din nou, privindu-l și întrebîndu-se ce-l pune pe fratele său în mișcare. Hunter nu îi semănase niciodată. Semăna mai mult cu Shelby, dar cu o mai mare poftă de rele. Disperat de stilul neglijent al fratelui său, Gideon încercase să-l facă să se îndrepte, dar Hunter abia dacă îi dăduse atenție. Însă, în ciuda tuturor nepotrivirilor, cei doi se iubeau fără să o spună, fiind uniți prin legături puternice.

– Uneori, murmură Hunter, uneori îmi lipsește locul acesta. Îmi amintesc cum arată, cum miroase, cum e aerul dimineața cînd te trezești. M-am gîndit să mă întorc definitiv, să stau la Maggie și să cresc cai. Nu sînt însă sigur că pot.

– Cai? Vorbești serios?

– Știi cît de mult mi-au plăcut întotdeauna. Mă pricep la cai, Gid, nu la fermă.

Gideon se uită la el gînditor.

– Nu pare o idee rea. La naiba, Hunter, nu vreau să te fac să lucrezi la fermă tot restul vieții dacă nu-ți place. Cred că știi asta. Tot ce-mi doresc e să fii cu noi. Vreau

să fii... mulțumit.

– Nu sînt sigur că voi fi vreodată astfel.

– Vrei să folosești pajiștea de lîngă pămîntul lui Will? Știi bine că ești binevenit să o faci. Pămîntul acela e al tău cît e și al meu.

– Mulțumesc. Poate că o să o fac dacă herghelia devine destul de mare. Am adus doar cîteva iepe cu mine. Trebuie să construiesc țarcuri mai mari la Maggie.

– Știi că te voi ajuta.

– Știu.

Gideon ezită.

– Cred că ai putea fi fericit aici. Sper să-ți dai silința.

– Nu-mi place să fiu legat de un loc...

– Legat de un loc? Sau acolo unde e Linette Conway?

– Asta a fost demult.

– A fost? Nu mi se pare. Toată lumea spune că din cauza ei ești mereu departe.

Ochii lui Hunter scînteiară.

– N-aș fugi niciodată de o femeie.

– Știu că nu ești laș. Dar femeile pot face un bărbat să acționeze ciudat.

Hunter ridică din umeri cu fața dură, cu buzele strînse într-o linie amară.

– Linette nu mai înseamnă nimic pentru mine.

– Mă bucur.

Gideon mai adăugă în gînd că nu îl crede. Orice ar fi simțit Hunter pentru Linette Conway, în mod cert nu era indiferență.

Trecu un moment de tăcere jenantă pînă cînd Hunter reuși să zîmbească forțat și să spună:

– Dacă tot vorbim de femeile care-i fac pe bărbați să facă lucruri ciudate, am auzit că te însori.

– Da. Peste două săptămîni. Un zîmbet larg se întinse pe fața lui Gideon. Nici nu-mi vine să cred.

– Părei un burlac sadea.

Gideon ridică din umeri.

– Cred că Tess ar putea face să se răzgîndească chiar și pe cel mai înrăit burlac.

Cu o indiferență studiată, Hunter întrebă:

– Ce s-a-ntîmplat cu ea și Benton Conway? Maggie nu a fost prea explicită.

– Ți-a spus despre asta? Știa? I-a spus Tess? Sprîncenele i se înălțară de mirare.

Hunter păru încurcat.

– Probabil.

– Ei bine, e adevărat. Benton a încercat să... Gideon se opri și ochii i se întunecară de mînie. A încercat să o forțeze. Eu...

– Ce? sări Hunter uimit. Maggie nu mi-a spus nimic despre asta. Mi-a spus doar că Benton a încercat să-i ia lui Tess casa, sau cam așa ceva. Și că Linette venise cu o idee cum să o salveze.

– Oh! Gideon avea un aspect vinovat. O, Doamne, cred că tot ceea ce a făcut Conway m-a preocupat atît, încît am crezut că despre asta vorbești. Ar fi trebuit să știu că Tess nu va spune nimănui nimic.

Privi în lături evident jenat.

– Nu voi spune nimănui despre asta, promise Hunter. Nici lui Maggie, nici altcuiva.

– Mulțumesc. Tess n-ar vrea să se afle. Oftă. De aceea nu pot să fac nimic în ceea ce-l privește pe Conway. Dar mă îmbolnăvește gîndul că scapă nepedepsit pentru că a lovit-o, și...

– A dat în ea! exclamă el cu ochii scînteind de furie.

Gideon își strînse pumnii.

– Încerca să o violeze. Ea i s-a împotrivit. Am vrut să-l omor pe ticălos, dar Tess s-a temut că lumea se va întreba de ce. Ar fi ieșit bîrfe despre cît de departe merseseră lucrurile între ei. Și se temea că, dacă-l va mai amenința, mă va băga la închisoare cu ajutorul

oamenilor săi din guvern.

– Nu m-ar mira.

– Era atît de necăjită, încît i-am promis să nu mă mai apropii de el.

Clătină din cap cu regret. Hunter se încruntă și rînji sinistru.

– Se poate, frăţioare. Dar eu n-am promis nimic, nu-i aşa?

Gideon îl privi surprins. Apoi şi el se relaxă.

– Ei, păi ai dreptate, frăţioare. Tu, în mod cert, nu ai promis absolut nimic.

20

Era seara târziu cînd Hunter plecă de la ferma lui Maggie și călări pînă în oraș. Avea la el pistolul prins la șold și un cuțit alături.

Maggie îl văzuse chiar înainte de a ieși și ochii i se măriseră alarmați.

– Hunter! Ce faci?

– Nu știam că ești trează, spuse el.

– Te furișai afară?

– Megs, eu nu sînt Ty, eu n-am nevoie să mă furișez pentru a pleca.

– Dar de ce ți-ai luat și aia? Ochii îi alunecaseră pe tocul armei.

– Întotdeauna îmi place să fiu în siguranță cînd merg într-un oraș străin.

– Pine Creek?! Dar ai trăit aici toată viața.

– Acum mi-e străin. Nu-ți face griji, nu am de gînd să împușc pe nimeni.

– Și unde mergi în oraș?

El oftă.

– Dacă vrei neapărat să știi, îi fac o vizită lui Benton Conway.

– Hunter! Nu! De ce?

Zîmbetul lui era subțire și în mod cert nu era plăcut.

– Voi avea doar o mică discuție cu el.

– Despre ce?

– Despre familia mea. Și despre manierele lui.

– Hunter...

– Nu-ți mai face atâtea griji. O să faci riduri.

– Lasă gluma. Cum să nu-mi fac griji când tu te duci la Benton Conway cu arma la tine? Nici nu știu dacă mâine dimineată vei fi aici sau la pușcărie!

– Voi fi aici. Poți fi sigură de asta. Acum du-te la culcare și uită de toate astea, spuse el atingînd-o ușor peste nas.

– Așa ceva nu se poate, mormăise ea morocănos.

Hunter zîmbise și plecase.

Acum se apropia de destinație. Când ajunse lîngă proprietatea lui Conway descălecă și-și legă calul apoi se strecură în grădină spre casă. Locul era întunecat, în afară de o fereastră de la etaj și una într-o cameră de pe colț, la parter.

Hunter urcă în tăcere scările pînă pe verandă și se apropie de fereastra luminată. Zîmbi ușor când îl văzu pe Benton Conway aplecat deasupra biroului.

Ferestrele erau decuiate iar Hunter deschise pur și simplu și intră în casă.

– Salut, Conway.

Benton tresări, scăpă din mînă creionul și se întoarse brusc. Păli când îl văzu pe Hunter Tyrrell în cameră. Deschise gura dar nu spuse nimic.

– În locul tău aș fi mai atent cu ferestrele astea deschise. Nu știi niciodată cine poate intra așa. Și un om ca tine trebuie să aibă mulți dușmani, zic eu.

– Ce naiba cauți aici?

Benton se răsti și o parte din culoare îi reveni în față. Ochii îi alunecară spre un sertar al biroului.

– Dacă ai o armă acolo, mai bine uită de ea. Vocea lui Hunter era calmă și sigură. Te-aș putea împușca de trei ori pînă să o scoți. Asta e un avantaj pe care îl am față de tine, Conway; în timp ce tu îi înșelai aici pe oameni și le luai banii, eu am învățat cîte ceva despre omorît.

– Nu fi absurd, răspunse Benton lăsîndu-se înapoi

pe scaun. De ce aş încerca să te împuşc? Nu am nimic cu tine. Cîştigătorul nu poartă pică învinsului, nu-i așa?

Hunter îşi ridică un colţ al gurii.

– Asta numai dacă consideri căsătoria ta cu Linette o victorie; personal cred că m-ai scăpat de o grămadă de necazuri.

– Nu sînt prost, Tyrrell, zîmbi Conway ironic. Toată lumea ştie că ai fugit pentru că nu suportai să te afli în acelaşi oraş cu ea. Nu prea sună a nepăsare.

– Mi-a părut odată. Linette e o femeie frumoasă. Dar, desigur, tu deja ştii asta. De ce altceva te-ai fi zbătut atîta să o iei de nevastă? Dar asta a fost de mult, Conway.

– Şi vrei să spui că nu-ţi mai e în sînge?

– Nici în sînge, nici în inimă sau în orice altceva.

– Minţi.

Hunter ridică din umeri.

– Crezi ce vrei.

Ocoli biroul lui Benton şi se sprijini de el cu picioarele întinse. Era la mai puţin de un pas de Conway şi apropierea mărea contrastul dintre ei. În timp ce Benton era palid şi moale, flasc din cauza vieţii sedentare, Hunter era suplu şi puternic ca o liană, asprit de forţele naturii. În hainele lui din Vest şi cu arma la şold, părea fioros şi deplasat în biroul a bogătaşului.

– Totuşi, ştii, spuse el încet, privindu-l pe Conway în ochi, cred că o femeie ca Linette s-a cam săturat să fie măritată cu un amărît ca tine. Nu cred că mi-ar lua mult să o conving să încerce şi patul altui bărbat. Totdeauna a fost o fire năvalnică, spuse el cu zîmbetul unui om care ştie ce spune. Ce zici, Conway? E Linette satisfăcută în patul tău? Sau îi lipsesc serile pe care le petrecea cu mine pe malul râului?

– Ce naiba vrei? mîrîi Benton.

– Mă întreb doar cum ţi-ar sta cu coarne?

– Ticălosule? Să nu te apropii de soţia mea, tipă el

cu fața roșie ca racul și sărind în picioare.

– Așa o să fac, Conway. Atîta timp cît tu nu te apropii de Tess.

– Ce?

– Am auzit ce s-a-ntîmplat în grădina din spatele casei lui Caldwell. Eu, personal mă gîndeam să-ți facem o vizită, eu și Gideon, să-ți arătăm că procedezi greșit. Știi, odată, la o fermă unde lucram, unul dintre zilieri a făcut greșeala de a o viola pe fata fermierului. Acel fermier l-a legat de gardul ocolului vitelor și l-a făcut zob cu biciul. Apoi l-a lăsat pradă muștelor cîteva zile. M-am gîndit că ar fi o lecție bună pentru tine.

Benton păli și se strînse în scaun.

– Eu... eu n-am violat-o pe Tess.

– Doar pentru că a apărut Gideon și te-a oprit. Oricum ești norocos pentru că Gideon nu a fost de acord cu ideea mea. S-a gîndit că ar apărea cam multe bîrfe despre doamna Tyrrell. Așa că eu am renunțat. Privirile lui Hunter îl sfredeliră pe Conway. Am renunțat deo-camdată dar dacă mai încerci așa ceva am să te caut. Și îți promit că am să te găsesc.

– Am prieteni în guvern. Dacă doar mă atingi îi voi pune pe urma ta.

– Nu mai pui pe nimeni la nimic dacă ești mort.

Ochii lui Benton se măriră și Hunter rîse sinistru.

– Exact. Ține minte, Conway, că nu semăn deloc cu fratele meu mai mare. Gideon e un om onorabil. E genul de om care întîi te cheamă afară și abia apoi te bate zdravăn. Dar eu... m-aș strecura în casă ca acum și te-aș spinteca dintr-o mișcare.

Scoase cuțitul din teacă și îl ținu în lumină.

– E drăguț, nu? L-am cumpărat în Texas. E un obiect foarte popular pe-acolo. Mai silențios decît o armă de foc.

Fața lui Benton era albă și transpira, dar bravă pentru a-și ascunde frica.

– Dacă m-ai omorî te-ar băga în pușcărie în cîteva ore și te-ar spînzura.

Hunter clătină compătimator din cap.

– Iar greșești, Benton, crezîndu-mă la fel cu ceilalți Tyrrell-i. Crezi că aș fi în vreun fel credincios locului ăstuia. Dar să știi că n-aș rămîne prin preajmă, ca prietenii tăi să mă vîneze. Te-aș tăia și aș șterge-o, și nimeni nu m-ar mai găsi. Nu pricepi? Nu mi-ar lua mai mult de un minut să te trimit la Creator, și sînt obișnuit să trăiesc pe drumuri. Așa că nimic nu mă oprește. Vezi? Gîndește-te la asta cînd îți mai dă prin cap să te atingi de doamna Tyrrell sau de vreun membru al familiei mele.

Merse încet pînă la ușă și o deschise, apoi se întoarse spre Benton.

– Noapte bună, acum.

Hunter închise ușa în urma sa. Merse prin hol spre ușă, nepăsător acum la zgomotul pe care cizmele îi făceau pe podeaua de lemn.

Auzi o ușoară mișcare și se întoarse rapid. Lumina din hol era slabă, era o singură lumînare aprinsă într-un candelabru, și îi trebui o clipă să-și dea seama cine era la jumătatea scărilor.

Mîna ei se afla pe balustradă. Halatul de casă din satin era desfăcut, lăsînd să se vadă o cămașă de noapte decorată cu delicate panglici roz. Părul ei castaniu-roșcat îi cădea liber pe umerii rotunzi. Trăsăturile nu îi erau clare în lumina slabă, dar Hunter le cunoștea destul de bine pentru a și le imagina: gura largă, dulce ca mierea, ochii mari albaștri, chipul delicat.

– Bună seara, Linette.

– Hunter! Vocea ei era șoptită. Ce... ce faci aici?

– M-am întors în Pine Creek, spuse el.

– Oh!

Ochii ei păreau uriași în lumina slabă.

– Am avut ceva de vorbit cu soțul tău.

Linette îl privi mirată. Amîndoi știau că Benton Con-

way era ultimul om cu care Hunter ar fi stat la povești. Pentru o clipă se priviră fără să spună nimic. Apoi Hunter porni spre ușă.

Înainte de a ieși, se întoarse spre ea și o întrebă:

– Spune-mi, Linette, merită? Compensează banii faptul că trebuie să suporti mîinile libidinosului ăluia pe trup?

Linette păli, dar îl înfruntă deschis.

– Dacă aș avea de ales aș face la fel.

Ochii lui Hunter scînteiară dar nu mai spuse nimic. Se întoarse și ieși trîntind ușa. Merse pînă la locul unde-și lăsase calul, încălecă și își înfipse călcîiele în el. Animalul se repezi înainte galopînd pe strada pustie.

Nunta lui Tess și a lui Gideon fu mică și liniștită. Avu loc la casa lui Caldwell și de față fură doar membrii celor două familii.

Maggie se gîndi că nu mai văzuse o mireasă atît de frumoasă și inima îi se umplu de căldură și de speranță pentru cei doi. Dacă cineva merita fericirea, aceștia erau Tess și Gideon.

Totuși, privindu-i, nu putu, să nu-i invidieze puțin. Se vedea pe sine în fața pastorului împreună cu Reid, jurîndu-și credință pînă la moarte și unindu-și viețile. Se gîndise de multe ori să-i scrie dar se abținuse. În mod cert Ty îi scrisese despre moartea lui Will și dacă Reid ar fi vrut să se întoarcă la ea ar fi făcut-o. Poate că, departe de ea, el descoperise că nu o iubea cu adevărat.

Dar acum privindu-i pe Tess și pe Gideon se mustra în gînd. Dacă Ty nu-i spusese lui Reid? Sau dacă Reid s-a gîndit că dacă l-ar fi vrut înapoi i-ar fi scris? Să lase soarta să o lipsească de fericirea pe care Tess și Gideon o găsiseră?

Ezitase pentru că se simțea vinovată, vinovată pentru

că încălcase legămintele căsătoriei, că îl trădase pe Will. Se temuse că dragostea ei era un lucru rău, că pedeapsa pentru dragostea ce i-o purta lui Reid era să fie mereu departe de el.

Dar acum, văzînd fața strălucind de fericire a lui Tess, știu că acea iubire nu putea fi un păcat. Poate că tot ceea ce ea și Reid făcuseră fusese un păcat dar nu și sentimentele lor. Dragostea era singurul lucru bun, adevărat în viață; era ceea ce dădea înțeles celorlalte lucruri, ceea ce-i făcea pe oameni să meargă înainte.

Se hotărî să-i scrie lui Reid chiar în acea seară. Îi va scrie că Will a murit, și îi va spune ce simte, cît de dor îi era de el. Și apoi, dincolo de mîndrie, îl va ruga să se întoarcă.

Maggie își plecă ochii cînd pastorul rosti o rugăciune pentru noul cuplu. Cînd aceasta se termină și pastorul îi spuse lui Gideon să sărute mireasa, privirea ei fu atrasă de o mișcare în pragul ușii.

Inima păru să i se oprească. Acolo era un bărbat. Pentru o clipă crezu că are vedenii, că era o plăsmuire a gândurilor ei. Dar nu, acolo era Reid Prescott în carne și oase, cu pălăria în mînă. O privea direct și pe față i se puteau citi nesiguranța și speranța.

– Reid... suspină Maggie fericită. Reid!

Uitînd totul – familia, pastorul, mirii – aruncă florile pe care le avea în mînă și alergă spre el.

– Maggie!

El o întîmpină la jumătatea drumului cu brațele deschise și ea i se aruncă în brațe.

Toți cei prezenți se întoarseră să îi privească, dar pentru Maggie și Reid nu mai existau decît ei doi. Se țineau strîns în brațe și Reid îi acoperea părul și fața cu sărutări, murmurîndu-i iar și iar numele.

– Te iubesc. O, Maggie, mi-ai lipsit atît!

Maggie nu putu decît să rîdă și să plîngă, cu fața parcă luminată de un soare interior. În cele din urmă se

dezmeticiră destul cît să-și dea seama că erau în mijlocul unei cununii, că erau centrul atenției tuturor.

Tremurînd, Maggie făcu un pas înapoi și Reid îi dădu drumul cu părere de rău. Incapabili să se despartă complet, se țineau de mîini și priveau timid împrejur.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse Maggie celor doi proaspeți căsătoriți, ștergîndu-și lacrimile de pe față. Tess îi zîmbi simplu și îi trimise o sărutare din palmă. Ty se apropie cu pași mari să-i strîngă mîna lui Reid și-i spuse ca între barbați:

– De ce nu o iei la plimbare, Reid? Ne vedem mai tîrziu acasă.

Cînd Maggie aruncă o privire la fețele mirate dar zîmbitoare ce îi înconjurau, Reid o trase afară, fără un cuvînt. Și, ținîndu-se de mînă, porniră spre casă.

Maggie nu-și putea lua ochii de la Reid. Simțea că nu se va mai sătura privindu-l. Nici nu era obișnuită să-l vadă îmbrăcat astfel, cu o cămașă albă scrobită, cu butoni strălucitori și cu un sacou elegant. Costumul îi stătea mai bine, se gîndi ea, decît hainele de lucru cu care îl văzuse îmbrăcat pînă atunci.

– Ești chiar mai frumoasă decît te știam, spuse el. Vreau să te sărut.

Maggie simți că i se înmoaie genunchii.

– Eu nu te voi opri, zise ea serios.

El se opri și o sărută lung, amețitor. Cînd în cele din urmă îi eliberă buzele ea își simți genunchii ca de ceară și se sprijini de el.

– O, Reid, murmură ea. De unde ai știut? De ce te-ai întors?

– Ty mi-a scris și mi-a spus despre Will. Am vrut să vin la tine imediat, știam că suferi. Dar m-am gîndit că poate ai nevoie de timp pentru tine însăți, fără insistențele mele. Și aveam cîteva lucruri de lămurit. Făcu o pauză. Îmi pare rău pentru Will.

Maggie dădu din cap cu lacrimi în ochi.

– Îmi lipsește.

– Și mie mi-a lipsit.

Se luară de mînă și porniră din nou.

– Am început din nou să practic medicina, spuse Reid după un timp.

– Serios? Ochii lui Maggie se luminară. O, Reid, e minunat!

– Mă gîndeam eu că așa vei spune; cînd am ajuns la mine acasă în Savannah nu eram prea hotărît ce voiam să fac. Am început să mă uit prin cărțile mele de medicină, la început pentru a găsi informații despre rănila la cap.

Maggie îl privi surprinsă.

– Ca a lui Will?

– Da. Tot timpul cît am fost aici mi-am dorit să știu mai mult, sperînd că se putea face ceva pentru a-l ajuta. Își scutură capul, amintindu-și. Oricum, odată ce am început să citesc m-am trezit că mă implicam din ce în ce mai tare. La un moment dat mi-am zis: „Ce caut eu aici, citind fără a fi folositor?” Așa că mi-am deschis din nou cabinetul. El o privi cu drag. Aveai dreptate desigur. Orice greșeli aș fi făcut, locul meu e acolo. Asta ’ar trebui să fac. Ceea ce vreau, să fac.

– Atunci... te întorci acolo?

Maggie simți o gheară în stomac.

– Nu, am vîndut casa și cabinetul din Savannah. Acesta a fost un alt motiv al întîrzierii întoarcerii mele aici.

– Întoarcerea ta aici? repetă Maggie, inima zbătîndu-i-se nebunește în piept.

– Da. Am de gînd să mă stabilesc în Pine Creek. M-am gîndit că ar fi binevenit aici un doctor.

– Vei trăi aici?

Întrebarea ei era un strigăt de bucurie.

– Da, desigur. Unde altundeva aș putea trăi decît unde ești și tu? Se opri și o privi intens. Vreau să-mi fii soție, Maggie. Ultimele luni fără tine au fost pentru mine

un iad. Te-am dorit atît de mult că am crezut că voi înnebuni. Nici nu mai ştiu de cîte ori ţi-am scris şi am rupt scrisorile. Nimic din ceea ce aşterneam pe hîrtie nu putea exprima ceea ce simţeam pentru tine; ştiam că trebuie să te las să-ţi vezi de viaţa ta. Dar n-am putut. Iar eu nu pot avea o viaţă fără tine. Mărită-te cu mine, Maggie. Te rog, spune că vrei.

– O, Reid, te iubesc atît de mult, zise Maggie privindu-l cu lacrimi în ochi.

– Atunci spune că eşti de acord. Spune că vom fi împreună pînă la sfîrşitul zilelor.

– Da. O, da, te vreau de bărbat. Oricînd, oriunde. Te iubesc.

El o luă de mîină şi porniră din nou.

– Atunci hai să mergem acasă, Maggie, zise el.

– Da, răspunse ea, privindu-l plină de iubire şi faţa-i era numai zîmbet. Să mergem acasă.

SFÎRŞIT